

Helstáb Ákos

Gendor Legendái

IV. Könyv

KALANDOR AKADÉMIA

„Mindenkiben egy hős rejtőzik, csak nem mindenki hagyja
kibontakozni.”

I.fejezet
A FEKETE HOLLÓ ÉS A FALU RÉME

Sníger, a londa, szokatlan, dinoszaurusz bőrből készült ruhájában, nagy hátzszakjával békésen bandukolt a Diut Igvaur felé vezető poros országúton. A tavaszi nap kellemesen átmelegítette, s a virágban pompázó mezők visszaadták a téli hidegben átfagyott életkedvét. Tavasz huszadik napja volt már, s az ötvenkettedik évében járó férfi örömmel nyugtázta, hogy békesség honol Paldinnak ezen a vidékén. Járókelővel ugyan alig-alig találkozott, s az a néhány manó is, aki erre járt, dryosaurusa hátán, olyan gyorsan száguldott el mellette, hogy alig bírt kitérni az útból. Hát igen. Ma már nem úgy van, mint a régi időkben. A manók is rászoktak ezekre a gyors hátasokra, bár régebben inkább kecskeháton közlekedtek. A dryosaurusok gyorsaságával azonban még az emberek által használt rhabdodonok sem tudták felvenni a versenyt. Talán neki is jobban haladnia kellene a korrallal. Mennyivel több vidéket bejárhatott volna, ha van egy ilyen hátasa. De a londák általában gyalog jártak.

Az út melletti bozótosból egyszer csak egy szakadt, kimerült és több sebből vérző lány ugrott elő. A londa visszahőkölt egy pillanatra, de a lány nem támadott, hanem nyöszörgő hangon borult le a férfi előtt. Elfúló hangját alig lehetett érteni.

–Kérem uram!Mentsenmeg! – nyögte, majd ájultan terült el Sníger lábainál. Beszédének erős akcentusa, barnás bőre és sötétbarna haja még akkor is elárulta volna, hogy a Nyugati pusztaságból jött, ha Sníger szakavatott szemei a szakadt ruhák alapján meg nem állapítják. A londa összevonta szemöldökét, majd felnyalábolta a lányt, hogy egy kényelmesebb helyen fektesse le. A lány haja csapzott és kócos volt. Erős dínóbőr ruháján a szakadások hosszú, nehéz útról árulkodtak. Teste erősen lefogyott, s a légzése is elég gyenge volt. A szakadt ruha alatti sebek arról tanúskodtak, hogy valamilyen állattal is meg kellett küzdenie.

Sníger lefektette egy fa mellett a puha fűre, s vizet töltött a szájába. Erre a lány magához tért, de tekintete üres maradt, s rázta a hideg. Érthetetlen szavakat mondott, amikből a férfi csak annyit tudott kihámozni, hogy: *hüllők, támadnak, menekülés*. Miközben a lány kábult álomba merült, a londa szakszerű mozdulatokkal tisztította ki a sebeket. Egy kis illóolajjal fertőtlenítette őket, s

kitisztogatta a több napos kosztól. Elképedve gondolkozott el azon, hogy a lány hogyan kerülhetett ide. Mivel jelenleg Tokria déli részén voltak, Paldin birodalmában, a Nyugati pusztaság legalább százötven kilométerre északra terült el. Hihetetlennek tűnt, hogy onnan jött volna egyedül ez a gyermek. El is határozta hát, hogy a legközelebbi faluban megpihen, s megpróbál valamit megtudni róla.

Sníger londa volt, ami különös fogalomnak számított itt Gendoron. Ezen a földön azokat az embereket nevezték londának, akikben olthatatlanul égett a tudásvágy. Sníger az egész életét tanulással és új ismeretek gyűjtésével töltötte. Keresztül-kasul bejárta már Gendor déli féltékéjét. Ismerte a legtöbb itt élő népet és élőlényt. Kiválóan harcolt, s járatos volt a legtöbb tudományban. Ő maga olyan helyeken is járt, ahol társai közül még egy sem fordult meg. Mostanra azonban, ahogy az első ősz hajszálak megjelentek a homlokán, úgy érezte, elfáradt, s régi londa szokás szerint a tanulás és felfedezés helyét az ismeretek átadására szánhatja. Még egy utolsó utat tervezett, hogy meglátogassa Diut Igvaurban Paldin királyát, majd visszamehessen északra, ahol Galiv Anenben működött a londák nagy iskolája a London. Több, mint huszonöt éve már, hogy utoljára ott járt.

Úgy tűnt, hogy az utazása így, a lánnyal sokkal lassabb lesz, mintha egyedül menne tovább, hiszen a gyermek nagyon gyöngécske volt. Miután megetette és megittatta, megpróbálta szóra bírni, de semmi értelmeset nem tudott előcsalni belőle. A lány továbbra is üveges tekintettel meredt maga elé. Néha elfogta a remegés, de a férfi segítségét elfogadta, s úgy bújt hozzá, mintha csak az utolsó menedéket jelentené a számára.

Sníger agyában forogtak a gondolatok. Vajon hogyan kerülhetett ide ez a lány? Tokria a manók birodalma volt, ahol ezek az apró lények kis falvakban éltek. Kizárt dolog, hogy a Nyugati pusztaságtól idáig úgy jutott volna el, hogy a manók figyelmét elkerülte volna. Egy ilyen fiatal lány nem lehetett bűnöző, hiszen a manók nem tartottak foglyokat. Ha valaki lopott, vagy más galádságot követett el, azt egy időre elűzték maguk közül. Nem lehet tehát szökevény sem. Egyébként is úgy nézett ki ez a gyermek, mint akit halálra gyötörtek az átélt viszontagságok. Sníger értetlenül megcsóválta a fejét. Sehogy sem tetszett neki ez a dolog. Úgy érezte, hogy valami árnyék kúszik a tavaszi égre, s megmérgezi Gendor

boldog levegőjét. Elhessegette azonban borús gondolatait, s kézen fogva vonszolta maga után a lányt.

A távolban feltűnt Hapszi harangtornya. Ez a kis halászfalu a Sibukkó folyó északi partján terült el, s az utolsó település volt Tokria déli részén. A manók legnagyobb része ugyan földművelésből élt, s lenézték a halászó és vadászó foglalkozásokat, ám ez a falu egy volt a kivételek között. A népessége nem is volt túl nagy, mégis kötelező módon harangtorony magasodott a falu főterén. Ennek a szerepe a tűz, vagy az ellenség közeledésének jelzése volt.

Már a falu határában belebotlottak egy kis csoport manóba. Itt négy apró teremtes szorgoskodott egy veteményesen. Elsősorban kukoricát ültettek, de sok volt az árpa és a komló is, amiből a manók sört főztek. Szinte tudomást sem vettek az idegenekről. Halk beszélgetésbe merülve folytatták tovább a munkájukat. Pedig Sníger és a lány furcsa pár volt. A magas, világos bőrű, és barnahajú férfi erősen elütött a barna bőrű sötéthajú lánytól. Ráadásul a lányt úgy kellett vonszolnia maga mögött.

Ekkor egy öregedő manó egy apró manófiút kergetett ki az utcára. Nagy lármát csapott, mivel úgy tűnt, hogy a fiú valami rossz fát tett a tűzre. A gyermek Sníger mögé bújtt, s belekapaszkodott a barbár lány ruhájába.

–Mi történt gazduram, hogy ennyire haragszik erre a kölyökre? – érdeklődött barátságosan a londa.

–Ez a pernahajder megsebesítette csúzlival az egyik postadenevéremet! – morgott az öreg, aki alig Sníger derekáig ért.

A londa hátranyúlt, s ruhájánál fogva felemelte az apróságot. – Nem néztem ki belőle, hogy ilyen ügyes! – a fiú kiabálva kapálózott a kezében, de nem tudott szabadulni. – Ha valamilyen hibát követtél el fiam, most kapsz egy lehetőséget, hogy jóvá tedd! – mondta Sníger komoran, s letette maga elé a gyermeket. Az öreg manó csípőre tett kézzel állt előttük.

A fiú ekkor egy ügyes mozdulattal kicsusszant a londa kezei közül, s futásnak eredt. Sníger azonban felkészült erre a fordulatra is. Keze villámgyorsan lendült elő köpenye alól, s a repülő bóló¹ a fiú lábára tekeredett, aki erre nagyot vágódott a porban.

¹ Két fémgolyó egy zsinórral van összekötve. Sok helyen vadászathoz használták.

–Na most megvagy te csibész! – kiáltotta diadalmasan az öreg, s előreleandult, hogy fülön csípjé a kis rosszcsontot. A fiú azonban nem volt elveszett gyerek. Gyors mozdulatokkal letekerte a lábáról a golyókat, s futva menekült be a házak közé.

Az öreg bosszúsán legyintett a kezével, s Sníger alig észrevehetően elmosolyodott. Felvette és eltette a bőlóját, illetve ami maradt belőle, majd a manóhoz fordult:

–Ki volt ez a gyerek?

–Ez a kis Darger! Mióta meghaltak a szülei, senkinek sincs békessége tőle. A falu réme ez a gyerek. Hol ez fogadja be, hol az, de egyikben sincs köszönet. Már nem sokáig fogjuk megtúrni magunk körül! – az öreg morogva ment vissza a házába. Meg sem próbálta üldözni a fiút.

A falu házai emberi mértékkel mérve nagyon aprócskák voltak. A legtöbbre bizony egy felnőtt férfi nem bírt volna bebújni. A kis település egy főutcából, s néhány rövidebb mellékútból állt. A főutca a folyópartra vezetett. A kevés ház között azonban volt egy, ami jóval nagyobb volt a többinél. A falu főterén állt a Kék Ammonitesz fogadó. Emberi méretekhez tervezték, hiszen ők voltak Paldinban a legnagyobb lények. Ez az út pedig elég forgalmas volt ahhoz, hogy a fogadás megélhessen a mesterségéből.

Sníger belépett a házba, melynek alsó részében sok asztal és szék sorakozott. Itt már ültek egypáran azok közül a manók közül, akik a napi munkájukat befejezték. A négy manón kívül nem volt más vendég. Sníger leültette a lányt a legközelebbi székre, s a fogadóshoz indult.

Melasz apró, kövér manó, mulatságos mozgással, hiszen kacszázó léptekkel járt, s hátsó fele jobbra-balra libegett, ahogy forgolódott az asztalok között, hogy kiszolgálja vendégeit. A manók éppen nagy sörözésben voltak, s most, hogy a két ember belépett, kissé elcsendesedtek. Melasz barátságosan csámpázott Sníger elé:

–De régen láttalak jó uram! Már azt hittem, hogy a többi londa sorsára jutottál te is! – mondta, s ez bizony kiváló memóriáról árulkodott. Huszonöt év után, más ruhában megismerni valakit, akit csak egy rövid időre látott, nem akármilyen teljesítmény.

–Csalánba nem üt a mennykő! – Mosolyodott el a férfi, s megpaskolta a fogadás vállát.

–És ki ez a leány, akit magaddal hoztál? Kissé megviseltnek tűnik!

–Éppen azért jöttem hozzád, hogy ezt kiderítsük. Az úton leltem rá!

A gyermek most is üres tekintettel meredt maga elé, de magánál volt, mert néha ijedten pislantott a sörözető manókra. Sníger hozzá lépett, s a lány rögtön belecsimpaszkodott.

–Ha hoznál egy kis forró vizet, gyorsan főznék egy gyógyteát! – fordult a londa Melaszhoz.

–Máris jövök! – válaszolt a manó, s elkacsázott a konyha felé.

Sníger leült a lány mellé, aki a férfi közelségétől és a zárt helységtől kezdett egy kicsit megnyugodni. Ebben a barátságos fogadóban úgy látszik nagyobb biztonságban érezte magát. A londa ismét megpróbálkozott a beszélgetéssel:

–Hogy hívnak? – mondta kedvesen, de nem érkezett válasz. –Én Sníger vagyok. Itt biztonságban vagy! Nyugodj meg! – de szavai inkább ellentétes hatást váltottak ki. A lány ismét elkezdett remegni, s szorosan hozzábújt. Ő lágyan elkezdte simogatni a haját, és egy régi dalt kezdett el dúdolni. Ezt valaha a barbároknál tanulta. A gyermek ekkor abbahagyta a remegést, s ismét egyenletesen vette a levegőt. Úgy tűnt, hogy elnyomta az álom. Mikor Melasz megérkezett, kezében a forró vízzel, Sníger inkább megkérte, hogy hadd dugja ágyba a kimerült lányt. Felmentek hát az emeletre, ahonnan a szobák nyíltak, s lefektették hát.

Melasz elsietett, hogy kiszolgálja vendégeit, de mikor a londa is ki akart menni a szobából, hogy hagyja aludni a teremtest, hallotta, hogy az álmában motyog valamit, s felsír. Ekkor visszaült az ágy szélére, s halkan ismét dúdolni kezdett. A lány láthatóan ismét megnyugodott, s most kisimult az arca. Szép lány lesz belőle – gondolta a férfi, s elmerengett azon, hogy a családban neki sohasem lesz része. Keserű emlékek suhantak át az agyán, de elhessegette azokat. A londák sorsa ez volt. Mivel mindennél erősebb volt bennük a tudásvágy, nem foglalkoztak a másik nemmel. Minden idejüket tudásuk gyarapításával töltötték. Persze az idő múlásával, ahogy a tudásszomj csökkent, s az emberi elme felfogta, hogy a végtelen titkot sosem lesz képes felfedezni és befogadni, a tudásvágy lassan elcsitult. Átalakult tanítási vággyá. Bárcsak elmesélhetné ennek a gyermeknek azt a sok élményét, amin keresztülment. Már most elkezdhetné a tanítást.

Aztán elhessegette magától ezeket a gondolatokat. A barbárok nem vehetők rá a tanulásra. Legalábbis nem úgy, ahogy a paldini,

vagy lídiumi emberek. Majd Galiv Anenben, ahol London londái úgy isszák majd a tanár szavait, ahogy ő szomjazott a szellemi táplálékra annak idején....

Merengése közben abbahagyta az éneket, s a lány álma is nyugtalanabbá vált. Álmában motyogott valamit, s a londa most közelebb hajolt hozzá, hogy megértse.

–Csi-Pan... – jött ki a lány száján a remegő hang – menekülj!.....bújj el! – majd halk nyöszörgés követte a szavakat.

–Csi-Pan a fekete holló neve a barbár törzseknél. - Bár Sníger nem volt benne biztos, hogy így hívják, mégis úgy érezte a lányra pontosan ráillett volna ez a név. Talán valóban ez a neve.

A kis szoba a fogadó emeletén volt. Négy szoba volt itt, s ez bőven elegendő annak a kevés átutazónak, aki itt akart megszállni, mielőtt átkelt volna a réven, hogy Tokriából Moln tartományba érjen. Molnban már emberek éltek. Lentről, a fogadóból halk zsibongás szűrődött fel, ahogy a vendégek megtöltötték a termet. Sníger amennyire tehetette kényelembe helyezte magát, s ölében a lány fejével, álomba merült.

A nyugtalan éjszaka után borongós reggelre ébredtek. Kelet felől felhőket hozott a szél, s bármikor eleredhetett az eső. A lány összekuporodva húzódott meg a szoba sarkában, s egyetlen szóra sem reagált. Sníger lement a fogadóba, hogy felhozta a reggelit. A dínótojásból készült rántotta illata végre megoldotta az ifjú hölgy merevségét. Olyan vágyakozó tekintettel méregette a tányért, hogy a londa önkéntelenül is elmosolyodott. Csak pár percben telt, mire a tojás a kenyérrel együtt eltűnt a lány szájában. Ekkor már görcsössége is feloldott egy kicsit.

–Csi-Pan a neved? – kérdezte Sníger. A lány nem szólt semmit, csak bólintott.

–Hogy kerültél ide? – folytatta a kérdezősködést a férfi. – A pusztaságból jöttél? – A lány ismét bólintott. – A szüleid ott vannak? – erre azonban már könnybe lábadt Csi-Pan szeme, s lassan megrázta a fejét.

–Mindenki meghalt – suttozta. Hangja kedves volt és végtelenül szomorú. A londa szíve mégis nagyot dobbant, egyszersmind örömeiben, hogy a lány megszólalt, de bánatában is, hogy ilyen

tragédiát kellett megtudnia. Mivel nem akarta újra révületébe visszakergetni a lányt, másfelé terelte a szót:

–Hová indultál? - kérdésére csak hosszú csend után érkezett a halk válasz.

–Molnba! – majd egy kis szünet után folytatta. – Nagy veszély!... - hangja sírásba fulladt. – Mindenki meghalt! – A londa hagyta, hogy kísírja magát, majd mikor már látta, hogy a lány kezd ismét megnyugodni, ismét faggatni kezdte:

–Mi az a nagy veszély? Veszélyben vannak a Paldiniak?

–Nagy veszély! – ismételte a lány, s tekintete ismét üvegessé vált. Úgy tűnt, hogy nem volt képes ismét felidézni azt az iszonyatot, amin keresztül ment. Sníger ekkor határozta el, hogy magával fogja vinni. Lement a fogadóba, s gyógyfüvekből nyugtató teát készített. A keverék jól sikerült, mert Csi-Pan ismét kábult, pihentető álomba merült.

Mivel Snígernek nem volt kedve ilyen rossz időben továbbmenni, s ráadásul a szél is úgy felerősödött, hogy valószínűleg a révész sem ment ki a nyílt vízre ezen a napon, elhatározta, hogy felkeresi egy régi barátját. Mivel a lány békésen pihent, nyugodtan lemehetett a fogadóba. Az ivó üres volt, s a fogadóst csak a konyhában találta meg.

–Remélem jól aludtatok – nézett fel a manó, aki éppen egy kondért mosogatott.

–Köszönöm, igen. A lány igen kimerült, de erős a szervezete. Szerencsére a barbár népek elég szívósak. Csak annyit tudtam meg, hogy valamilyen nagy veszély elől menekült el, ami erősen sokkolta. Errefelé nem hallottatok ilyesmit?

–Remélem, hogy csak össze-vissza beszélt a lány – válaszolta komoran Melasz. – Megjegyzem azon a vidéken nem kell semmin csodálkozni. Amilyen szörnyekről beszélnek azok, akik onnan jönnek... – megcsóválta a fejét. – Biztosan valamilyen hüllők támadták meg őket. Hallottam, hogy egyes raptorok csapatban vadásznak. Ember legyen a talpán, aki megküzd velük.

–A velociraptorok nem nagyobbak az embernél – mondta Sníger. – Még ha csapatban vadásznak, akkor sem jelentenek veszélyt a szintén csapatban vadászó barbárokra. Felkeresem Porcogót, talán ő tud valamit.

–Nem hinném! Már jó ideje nem lófrál. Benőtt végre a feje lágya.

–Porcogónak? – nevetett a londa. – Hiszen nem volt nála nagyobb csavargó egész Tokriában.

–Keresd fel! Majd meglátod magad is. – Melasz elégedetten emelte fel a tisztára súrolt edényt, s a többi közé rakta.

–Megtennéd, hogy addig odafigyelsz a lányra? Nyugtató teát itattam vele. Valószínűleg egész délelőtt aludni fog.

–Na látod! – morogta a manó. – Akkor meg semmi szükség rám! Intézd csak a dolgotad nyugodtan!

Sníger ezután útnak indult, hogy felkeresse régi barátját. A szeles időben nehezen tudott haladni. A ház, amit keresett, közel volt a gáthoz, s a többitől egy kicsit távolabb állt. Nem csak azért, hogy nagyobb legyen a kertje, hanem azért is, mert valamivel nagyobb volt a többinél. Porcogó ugyanis olyannyira kedvelte az embereket, hogy a házát is nagyobbra építette. Persze még így is igen aprócska volt. Sníger belépett az udvarba, s egyenesen a faajtóhoz sietett. Miközben egyik kezével továbbra is a ruháját fogta, a másikkal kétszer erősen lecsapta a tyrannoszauruszfejet ábrázoló kopogtatót. Belülről halk morgás hallatszott. Az ajtó résnyire kinyílt, s egy bizalmatlanul pislogó idős manó nézett ki.

–Nocsak! Te vagy az! – hangzott szájából a megkönnyebbült, s egyben csodálkozó sóhaj.

–Örülök, hogy látlak, öreg cimbora! – köszöntötte Sníger miközben befurakodott a szűk ajtón. Kicsit görnyedve tartotta magát, hogy be ne verje a fejét, majd leereszkedett a térdére, hogy könnyebben mozoghasson.

–Nem hittem hogy valaha még látlak az életben! Miután átmentél a Gáton volt egy kis lelkiismeret furdalásom is. Mindent el kell mesélned! Nem is emlékszem, hány éve volt annak.

–Nagyon sok. Azóta sok minden megváltozott. Örülök, hogy megtaláltalak.

–Én is örülök! – mondta Porcogó, majd hozzátette: – Már hogyné örülnék, mikor végre nem egy manó próbál megint zaklatni.

–Mi bajod a manókkal? – kérdezte Sníger, s követte a szobába az apró lényt, miután levette a köpenyét.

–Állandóan ide küldik a gyerekeiket. Néha már az agyamra mennek! Mindig csak mesélni, mesélni! Mintha semmi fontosabb dolgom nem lenne! – morogta az öreg manó. Intett a londának, hogy helyezze

kényelembe magát. Ő maga egy kényelmes, de apró fotelbe ült, elővette öreg pipáját, s megtömte dohányval.

–Pedig régen éppen erre vágytál! Mi történt veled? Melasz azt mondta, hogy már ki sem dugod az orrod otthonról. – Sníger törökülésbe helyezkedett, s a manó arcát fürkészte. Valami megtört benne, de tudta, hogy hamarosan kiderül, hogy mi az.

–Eljártak már azok az idők! – legyintett Porcogó.

–Ugyan már! A test lehet vén, de a lélek fiatal maradhat. Valami történt veled, ha ennyire bezárkóztál. Már a londákban sem bízol? – provokálta Sníger. A manó felvonta a szemöldökét, de még nem válaszolt, mert éppen a pipára gyújtott rá. Kettő jó mélyet szívott belőle, ami kicsit megnyugtatta, s belekezdett a történetbe:

–Mikor utoljára Molnban jártam, akkor történt. Girhesd falvában szálltam meg, s az ivóban rám támadt három furcsa alak. Hiába kértem a többi embert, hogy segítsenek, meg sem mertek moccanni. Kivettek az udvarra, jól elverték, s elvették az összes pénzemet. Ezután visszatértek a kocsmába, mintha mi sem történt volna – felemelte a hamuvedret és beleköpött egyet. – A dínófattyá népség! Persze nem akartam annyiban hagyni. Tudod, hogy milyen a temperamentumom. Meg aztán nem akartam elhinni, hogy az a sok ember a fogadóban mindezt szó nélkül képes volt végignézni. Visszamentem hát, hogy megkérdezzem a fogadóst, hogy mi a baj. De az nem válaszolt. Csak lehajtotta a fejét, s félve pislogott a három figura felé. Azok meg alig várták, hogy ismét belém kössenek. Na de nem vagyok én sem olyan fafejű. Apró vagyok ugyan, de annál fürgébb. El is intéztem volna őket, ha nincsenek hárman... – nagyot sóhajtott, majd folytatta. – No ennyi! Már az emberekben sem bízhatok. Hazajöttem hát, s azóta ki se tettem a lábam a faluból.

Sníger csendben, de egyre komorabb ábrázattal hallgatta végig a dolgot.

–Hogy lehet az, hogy ilyesmi megtörtént? Paldinban régen jó volt a közbiztonság!

–Régen lehet, hogy jó volt. De ez már nem nekem való. Te tudod, hogy sok bonyodalomba belekeveredtem, s nem kellett félteni. De már nem vagyok olyan jó formában. És az emberek sem jobbak a manóknál..

–Ebben teljesen igazad van.

–Remélem nem a Fekete Liga van a dolog mögött. Ez egy csúnya bűnbanda volt. Egy fekete jel volt a felkarjuk bőrébe égetve. Phopal király kapta el őket, s ki is végezték a főbűnösöket. Rettegett tőlük már mindenki.

–Valami mégsem tetszik a dologban. Ha egyszer volt egy ilyen bűnbanda, akkor miért ne alakulhatott volna egy másik. Neked nem az emberekkel van bajod, hanem azokkal, akik így bántak veled. Szedd össze magad és felejtsd el ezt az esetet.

–Hatvanévesen már nem ugrálhat a manó. Jó nekem idehaza – ismét köpött egyet.²

–Akkor már nem tudsz nekem segíteni?

–Segíteni, neked? – mosolyodott el az öreg. – Ugyan miben tudnék segíteni?

–Útközben egy barbár lány akadt az utamba és a segítségemre szorult. Valamilyen nagy veszélyt emlegetett, de igen megviselt és nem volt képes többet elmondani. Reméltem, hogy te talán hallottál valamit. – Porcogó csüggedten rázta meg a fejét.

–Túl régóta nem mozdultam ki itthonról. Sajnos nem lehetek a segítségedre. A barbár földekről nem kaptam híreket mostanában.

–Már azért is furcsállom a dolgot, mert magam is onnan jövök – mondta Sníger.

–Nohát akkor! – zsörtölődött az öreg. – Azért most már, hogy így felcsigáztál, kedvem lenne utána járni a dolognak. – Zavartan vakarta meg az állát. – Talán járok egyet itt Tokriában, de Molnba be nem teszem a lábam!

–Számítottam rád. Ha megtudsz valamit, küldj üzenetet Phopal királynak. Ő tudni fogja, hogy mit tegyen.

–De most már el kell mesélned, hogy mi történt veled! Végre egyszer én hallhatok történeteket – ráncos arcára mosoly húzódott és kényelmesen elhelyezkedett a székében. Sníger pedig belefogott a történetébe.

Sokáig beszélgettek még. Sníger elmondta terveit, hogy visszatér Galiv Anenbe, s jót mulattak régi emlényeiken is. Mire a londa visszaindult a fogadóba, már jól eljárt a nap, de a szél csak nem maradt abba. Ahogy az utca kavargó porában megpróbált levegőt venni, nagy kiabálásra lett figyelmes.

² A manók erős pipadohánya miatt rendszeresen köpködtek pipázás közben.

–Takarodj a házamból, te semmirekellő! – hallotta egy manó ordítását, s egy apró fiúcska szaladt el előtte. Bár a nagy szél miatt egyik kezével ruháját fogta, mégis volt annyi ereje, hogy másik kezével a gyermek után nyúljon.

–Eresszen el! Mit akar tőlem? – rúgkapált a fiú. Olyan könnyű volt, mint egy három éves embergyerek.

–Hová sietsz ebben a viharban? – fújtotta a londa, amennyire a szél engedte, mert nem akarta, hogy különösebben megteljen a szája porral.

–Nem látja, hogy elzavartak!? – kiabálta a fiú, s megpróbált kiszabadulni a férfi kezei közül. Sníger megismerte. Ő volt Darger, akit előző nap az öreg manó kergetett az utcán. Minden bizonnyal ismét valami rossz fát tett a tűzre, s ezért ebből a házból is elzavarták. Sníger gondolt egyet, s magával vitte a rugdalózó gyereket a fogadóba. Ott lekevert neki egy pofont, mire az végre nyugton maradt, s megszeppenve nézett rá. A londa leült szembe vele, azzal a szándékkal, hogy segít rajta:

–És most meséld el, hogy miért zavartak el? – A kis manógyerek halkán szólalt meg:

–Nem csináltam semmi rosszat! Segíteni akartam, de ezek ...– A londa összevonta a szemöldökét:

–Az igazat szeretném hallani! – A fiú erre lehajtotta a fejét és elpirult.

–Összetörtem egy tányért, s mikor össze akartam szedni, ráléptem a kutyára. Erre az megharapta a házigazdám lányát.

–De hát erről nem tehetsz! – hökkent meg Sníger, ám erre a fiú még jobban elvörösödött. Alig lehetett hallani, amit ezután mondott:

–De én direkt csináltam – aztán felemelte a fejét és a londa szemébe nézett – Mert nem szeretnek! Engem itt senki sem szeret és nem figyelnek oda rám! – hangja itt már majdnem kiabálós volt, mire a fogadó távolabbi részeiben iszogató manók felkapták a fejüket. Fejcsóválva fordultak vissza asztalukhoz, mikor megismerték a fiút. Már mindenki ismerte.

–Ha nem szeretnének, nem fogadtak volna be – csitította Sníger.

–De a saját gyerekeket sokkal jobban szeretik! Miért halt meg apa és anya? Ők igazán szerettek! – erre sírásban tört ki és az asztalra borult.

Sníger kissé tanácstalannak érezte magát. Bármilyen sok élményen is ment keresztül élete során, családja sohasem volt. Halványan eszébe jutottak a szülei, s szomorú érzéssel töltötte el, hogy nem volt ott, amikor meghaltak. Négy éves korában vitték el a faluból, ahol laktak. Akkor már tudott írni és olvasni. Egy Gasztrin nevű londa vitte magával. Még mindig előtte van anyja kisírt szeme, amikor elbúcsúztak. Apja a kapuban állt. Zavarában pödörgette a bajszát, s jó nagyot szívott a pipájából. Nem szólt, de remegett a keze. De ez volt a rend. Ha valakiről kiderült, hogy londa hajlamai vannak, hamar híre ment, s előbb utóbb érte jöttek a rendből. Tiltakozásnak nem volt értelme. Királyi törvény rendelkezett erről Lídiumban. Tudták, hogy a tudás gyarapodását leginkább a londák viszik előre. A tudás, pedig hatalom. Arra pedig nagy szükség volt a túléléshez. Két évvel később találkozhatott ismét a szüleivel. Akkor is csak azért, mert ők jöttek el hozzá. Fájdalmas volt a találkozás. Nem szívesen gondolt vissza ezekre az esetekre. Más gyerek sokkal több időt tölthetett a szüleivel. Persze van, aki ennyit sem. Az olyanok, mint Darger. Keserűen elmosolyodott. Vajon mit tenne most egy apa a helyében? Ha többet lehetett volna az apjával, talán most tudná a választ. Töprengését a fiú szavai szakították félbe.

–Maga nem idevalósi! – és megragadta a férfi ruháját. – Vigyen magával! Bárhová megy is, vigyen el innen! Itt mindenki csak sajnál! Mindig a szüleimet emlegetik, de nem képesek szeretni – szemeiből kitörölte a könnyet, s most egész lelkesnek tűnt.

–Gondolod, hogy máshol jobban fognak szeretni? – kérdezte kedvesen a londa. – Hiszen máshol nem ismernek téged!

–Hát éppen ez az! Ha nem ismernek, nem mondják, hogy már megint itt ez a bűdös kölyök! Miért pont nekünk kell a gondját viselnünk? – hanglejtésével utánozta a falusiakat – Máshol talán jobban elfogadnak!

–Ha tányérokat törsz és kutyákat kínoz, azt máshol sem fogják szeretni! – hívta fel rá a figyelmét a férfi. És bármennyire is próbálta elhessegetni magától a gondolatot, egyre kedvesebb szemmel nézett az aprócska fiúra. Valahogy olyan ártatlanság sugárzott belőle, mintha életében egyetlen csínyt sem követett volna el. Szétálló füleit az is kihangsúlyozta, hogy haja ügyetlenül bár, de rövidre volt nyírva. Most olyan kedvesen és reménykedve nézett a londára, hogy annak meglágyult a szíve.

–Rendben van! – válaszolta, s a fiú majdnem a nyakába ugrott. – De van egy feltételem! Ez pedig az engedelmesség. Ha mindent megteszel, amit mondok, akkor velem jöhetsz! Ha nem, akkor itt maradsz! – az ugyanis nem volt kérdéses Sníger előtt, hogy a fiút nyugodtan magával viheti, hiszen a faluban ennek nagyon fognak örülni, de még nem tudta, hogy mihez kezd vele, ha megérkeznek Diut Igvauba. – Véglegesen azonban nem maradhatsz velem! Paldin fővárosában keresünk neked munkát! Csak akkor jöhetsz velem, hogyha vállalod, hogy dolgoznod kell! – Furcsa kérés volt ez, hiszen egy hároméves-forma gyerektől hogyan lehetne azt kérni, hogy dolgozzon? Ám a manóknál a méretek egész máshogy működnek. Ez a fiú lehetett vagy tíz-tizenkét éves, s a manógyerekek ennyi idős korukban már igencsak segédkeztek a ház körüli munkákban. Darger a munka hallatára kicsit elszontyolodott, de látszott rajta az elszántság, amivel innen minden áron ki akart szabadulni.

–Igen – válaszolta a tőle telhető leghatározottabb hangon.

II. fejezet FEKETE LIGA

A következő napon elült a szél, s a nap is kisütött. Tavasz huszonkettedik napja volt. A Kék Ammonitesz fogadóból furcsa kis csoport távozott ezen a reggelen. A londa kíséretében egy holdkórosnak kinéző barbár lánnyal, s egy apró, eleven manógyerekkel. Melasz kedvesen elköszönt tőlük, miután kiegészítette úti csomagjukat. Mindenütt vidám tekintetek követték őket a révig. Néhányan megkönnyebbülten súgtak össze, mikor Dargert távozóban látták. A falu főutcája a kikötő előtt megemelkedett, ahogy áthaladtak a gáton, majd ismét lejtett, s ki is szélesedett a kikötő felé. Nem csak a révésznek volt itt a kikötője, hanem nagyobb hajó számára is volt hely. A folyó elég nagy volt ahhoz, hogy kereskedőhajók is tudjanak haladni rajta.

Most azonban üres volt a víz. A partot sűrűn borította a növényzet mindkét oldalon. Szomorú fűzfák bólogattak, mintha bosszantotta volna őket a rájuk kúszó indák tömkelege. Egyik-másik már el is száradt az élősködők sokasága alatt. A víz fölött rhamphorhynchusok köröztek, s néha lecsaptak a felszínre, hogy hegyes fogaikkal megragadjanak egy-egy, a felszín közelébe merészkedő halat. Snígert ez ismét a nyugati pusztaságban eltöltött időre emlékeztette, s tekintete a lányra siklott. Csi-Pan tekintete mit sem változott. Mintha tudomást sem vett volna környezetéről.

A parton Hínár apó, az apró, ám öreg révész már várta őket. Nem volt könnyű dolga, mert a folyó itt vagy kétszáz méter széles volt, s a közepén olyan erős sodrással, hogy a csónakot nehezen lehetett irányban tartani. Az öreg manó azonban idős korát meghazudtoló fürgeséggel szelte a habokat. A kis csónak hat személyes volt. Középen ült az apró révész, kezében a két evezővel. Sníger mögötte foglalt helyet, s Csi-Pan szorosan hozzábújt. Darger persze a csónak elejébe mászott, s többször is rá kellett szólni, hogy üljön nyugodtan, mielőtt a vízbe talál esni. Hínár apó már jól ismerte a fiút, ezért nem volt különös, hogy az egyik hirtelen mozdulata után úgy vágta fejbe a lapáttal a manógyereket, hogy ezután már nyugton végig bírta ülni az utat.

Keleten, ahonnan a folyó érkezett, halványan ki lehetett venni a halászok egy csapatát, ahogy a nap első fogását éppen a csónakjaikba

vonják. Hapsziban általában kedvelték a halat, s egész évben fogyasztották is, de a manók elsősorban növényeket fogyasztottak. Gyakran ettek ugyan dinótojást, az utóbbi időben, hiszen ők is tömegesen tartották a szapora lesothosaurusokat, de más állati húst alig-alig fogyasztottak.

A túlparton Sníger kifizette az öreg manót, majd folytatták az utat, most már Moln tartományában. Paldin királyságának ezen a részén emberek éltek. Mintegy kétnapi járóföldre voltak Diut Igvaurtól, bár a londa eredetileg ezt az utat egy nap alatt tette volna meg. Csi-Pan azonban az egynapos pihenő után sem volt még olyan jó állapotban, hogy ekkora utat ilyen rövid idő alatt tegyen meg. Most, hogy Melasz felesége megmosdatta, s tiszta ruhát is kerestek neki, egész kellemes benyomást keltett. Hosszú haját díszes pánt fogta össze. Sebei is kezdtek behegedni, hála a gyógyfüves és illóolajos kezeléseknak. Tekintete azonban többnyire még üres volt, s csak a londa közelében érezte biztonságban magát.

Darger éppen az ellentéte volt. Mintha a világ minden gondját hátrahagyta volna a kis faluban, olyan vidámsággal rőtta az utat. Mi több, útközben megmászta a magasabb fákat, hogy megnézze, milyen messze vannak a folyótól, és mennyire van előttük a következő falu. Még a londa is elképedve nézte, ahogy az apró fiúcska mókusként kúszott fel a fák törzsén, s olyan biztonsággal haladt az ágak között, ahogy embergyerek semmilyen szín alatt nem lenne képes. Még talán a tündérek voltak hasonlóak mozgásban, de nem elevenségben. Déltájban egy kis akácosban megpihentek, s Sníger hagyta, hogy a nyugtató tea hatására Csi-Pan aludjon is egy kicsit. Darger remek kavicsokat talált, s most kiváló lövőképességét a londa élőben is megsejlelhette. Az álló célpont már nem volt kihívás az apró manógyereknek. Mindenáron mozgó célpontot keresett, ami természetesen valamilyen állat kellett, hogy legyen. Nem voltak biztonságban sem a kisebb madarak, sem a lepkek.

Az alvás kissé elhúzódt, s így esett, hogy már igen a délutánban járt az idő, mire Darger jelezte az egyik fa tetejéről, hogy látja Odvas harangtornyát. Amennyire lehetett, megszorázták hát lépteiket. Odvas hasonló falu volt, mint Hapszi, ám a házakat itt már emberi mértékkel mérték. Még jó egy óras gyalogút állt előttük, mikor szemben velük egy csoport férfi közeledett az úton. Öt sötét arcú fegyveres volt. Sníger érezte, hogy ez az öt ember nem jó szándékkal

csatangol az úton. Eszébe jutottak Porcogó szavai és nem volt kétsége afelől, hogy ezek az emberek is rosszban sántikálnak.

A férfiak meg is álltak pár méterre tőlük. Csi-Pan Sníger mögé bújtt, míg Darger kíváncsian méregette az idegeneket, s készenlétben tartotta csúzliját.

–Hová lesz a séta? – kérdezte az első férfi, akinek borostás arcán kaján vigyor terült szét.

–Diut Igvaumba tartunk – válaszolta Sníger udvariasan. – Ugye közel van már Odvas?

–Na ne hamukázz öreg! – szólalt meg hátulról egy fiatalabb férfi, aki türelmetlenebb volt mint a társai.

–Rendben van! Pakold ki a pénzedet! – bólított amelyik elől állt. – Utána tovább mehetek.

–Itt fizetni kell az áthaladásért? – tette a csodálkozást a londa, de nem várt válaszra. Olyan fürgén lendült előre, hogy az útonállók hátrahököltek. Sníger gyors egymásutánban osztogatta az ütésekét és rúgásokat, minek következtében a támadók kénytelenek voltak védekező állásba helyezkedni. Ketten közülük már így is betört orral és törött bordákkal feküdtek az úton.

Darger szeme elkerekedett, mert nem nézett ki ennyi kurázsit a férfiből, s most leengedte a csúzliját, amivel szembe akart szállni a támadókkal. Úgy érezte, hogy nincs rá szükség. A háta mögül vad morgást hallott, de mire megfordult volna, megdöbbenve látta, hogy a barbár lány előrelendül. Ez a fordulat a haramiákat ugyanúgy meglepte, ahogy a londát is. Csi-Pan egy szaltót ugrott a levegőben, kezében egy frissen szerzett bottal hadonászva. Mielőtt földet ért volna az elkerekedett szemű haramia mellett, úgy vágta kupán, hogy a férfi fadarabként vágódott el. A másik kettő felocsúdott ámulatából, de már későn. Az egyiket a macskaügyességgel mozgó barbár lány intézte el két jól irányzott botcsapással, a másikat pedig Sníger bordatörő rúgása terítette ki.

–Hát ez óriási volt! – sikkantotta Darger! – Ezt a falu főterén kellene mutogatni! Ilyent még életemben nem láttam! Ugye megtanítjátok, hogyan kell!

Sníger azonban most nem figyelt rá. Csi-Pan felé fordult, aki éppen leengedte kezéből a botot, s ismét üres tekintettel nézett vissza rá. A férfi csüggedten megrázta a fejét. Már reménykedett benne, hogy ez az esemény kiszakítja a lányt mély apátiájából, de ismét

csalódnia kellett. Szeme azonban a lányról az egyik eszméletlen haramiára esett, akinek felkarja most kilátszott bőrruhája alól. A felkar belső, érzékeny bőrébe egy fekete kéz volt égetve. Sníger tudta, hogy ez mit jelent: ezek nem csak egyszerű útonállók voltak, hanem a Fekete Liga tagjai. A londa már sok mindent megélt életében, de miután Porcogótól hallott erről a bünbandáról, borzongás töltötte el. Egy okkal több, hogy Diut Igvaurban meglátogassa az uralkodót.

–Sietnünk kell! Hamarosan besötétedik! – s maga után vonszolva a lányt, tovább indult. Darger szívesen kirámolta volna a földön nyöszörgő útonállókat, de mivel azok kezdtek magukhoz térni, jobbnak látta, ha inkább a férfi után iramodik.

A londa eltöprengett azon, amit az imént látott. Sokszor volt már barbárok közt, s látott is remek harcosokat, de ez a lány vetekedett azokkal a nagy és erős felnőttekkel, akik a Nyugati pusztaság veszélyes területén éltek. Valószínűleg ez menthette meg attól a szörnyűségtől amit átélt, de olyannyira sokkolta, hogy képtelen volt rá visszaemlékezni. Talán jobb is így. Lehet, hogy más inkább beleőrült volna abba, amit ez a lány átvészelt, s így védekezett a túlélésért. Átvillant az agyán az is, hogy a lány netán langorbel³, de aztán megcsóválta a fejét. Lídiumban ismert egy Villám nevű langorbelt, aki először a király testőrségében szolgált, majd eltűnt valahol a Sondor hegységben egy csata után. Elképesztő volt, amit az az ember tudott. Olyan gyorsan forgatta a kardját, hogy szemmel nem is lehetett követni. Persze azóta Sníger is megtanult egypár fogást. Mégis elgondolkozott azon, hogy mire lehet képes egy tanult langorbel. Félelmetes ellenfél, bárki ellen vívja is a csatáját. Ráadásul szinte elfoghatatlan. Csakhogy titokzatosak és rejtett életet folytatnak. Galiv Anen könyvtáraiban sok legenda szól róluk.

Az mindenesetre bizonyos, hogy Csi-Pannak kiváló tanítója volt. Talán egyszer lesz rá lehetőség, hogy beszélgessenek róla. De most, csak a mély apátia maradt. Folytatták hát tovább az útjukat.

Hamarosan látótávolságba került a falu. Ódon óriások otthonának tűnt az apró manógyerek szemében. Az emberek, és a háziállatok itt felettébb félelmetes méreteket öltöttek, s a fiú most nem randalírozott

³ Azokat az embereket nevezték így, akiknek az idegrendszere rendkívül gyors mozgást tett lehetővé.

úgy, mint az eddigi út során. Csi-Pan mellé zárkózva haladt szorosan a londa nyomában. Az emberek itt nem voltak olyan kedvesek, mint Hapszi manói. Sokan bizalmatlan tekintettel méregették őket, különösen Sníger usztaságból való hullóbőr ruháját látva.

Ez a falu is kicsi volt, mégis méreteit tekintve Hapszinak legalább a duplája. A fogadó a falu végében állt. Nem is lehetett igazán fogadónak nevezni, mert ezzel csak becsméreltük volna a fogadókat. Inkább valami csárdának, vagy kocsmának lehetett volna hívni. Emeletes ház volt ugyan, de az épületet alkotó kövek között már felütötte fejét a moha és a gyom. A tető pedig egyenesen bizonytalannak tűnt, mintha bármelyik pillanatban le akarna csúszni a ház tetejéről. „Tüzes Víz” volt a neve, amit a Molnban termesztett szilvapálinkáról kapott. Ezt az italt itt mesterfokon készítették, s bizony az edzetlenebbeknek hamar a fejébe szállt ez a „dicsőség”.

Ahogy a nap kezdett lenyugodni, a kocsmá is megtelt emberekkel. A kocsmáros barátságtalanul fogadta a szállást kérőket, s közölte, hogy csak a padláson van üres hely. Snígert ez most egyáltalán nem zavarta. Fáradt volt a lány vonszolásától, s a hosszú úttól. Még Darger is nagyokat ásított, ahogy lassan felbaktattak a ház belső lépcsőin a szénával dúsan feltöltött padlásra. A londának a hátán kellett felvinnie az elcsigázott Csi-Pant. Éppen hogy ettek és ittak valamit, s a lány mély álomba zuhant. A kis manógyerek farkasétvággal falta be az elemózsiát, amit még Melasz adott a férfinak. Sníger a maradékkal már nem lakott jól, de ez nem zavarta. Többet éhezett életében, mint sokan mások, s örült annak, ami van. Ez a szállás legalább olcsó volt. A ház melletti kútból hozott egy vödör vizet, abban az ócska cseberben, amit a padláson találtak. Ez mégis elég volt ahhoz, hogy Dargerrel legalább egy kicsit megmosakodjanak. A fiú ugyan nem nagyon erőltette a dolgot, de a londa ragaszkodott ahhoz, hogy megtisztuljanak az út porától.

Dargert is hamar elnyomta az álom, s Csi-Pan közelében összekucorodva szuszogott. Snígert azonban még ébren tartották gondolatai, és a lentről felszűrődő furcsa zaj. Úgy látszik, hogy a padlás alatt volt az egyik kiadott szoba. A hevenyészve összetakolt vastag fapadló résein a szénát félresöpörve le tudott lesni az alattuk levő szobába. Megdöbbenő látvány tárult a szeme elé. Nem sokat

látott ugyan, de annyit ki tudott venni, hogy egy fiatal brard⁴ drótokkal összekötözve, betömött szájjal fekszik a földön, s két férfi vigyáz rá. Az egyik rágyújtott egy bagóra, s a hamut a szőrmókra szórta, aki joggal tarthatott attól, hogy barna bundája pillanatok alatt lángra kap. Snígernek egyből elszállt az álmoság a szeméből. Füleit a deszka részére tapasztotta, hogy kivehessen valamit a lenti beszélgetésből.

–Miért mondd, hogy semmit sem ér a disznó? – mondta az egyik férfi. A hangja mély volt és ideges.

–Már egy hete elraboltuk, de nincs híre annak, hogy az apja fizetne érte. Hiába mondtam a főnöknek, hogy a brardok nem fizetnek a túszerért! - mondta a másik férfi, akinek a hangja nyugodtabb és csüggedtebb volt.

–Akkor darabokban küldjük vissza az apjának.

–Ezt te nem értheted! A brardok nem olyanok, mint mi, vagy a manók. Akármilyen gazdagok is a szülei, a brard büszkeség nem engedi, hogy megzsarolják őket. Ha egy brardot zsarolnak, akkor annak háború lesz a vége!

–Velünk nem tudnak ujjat húzni. Ő mindenről tájékoztatja a főnököt.

–Akkor is csak az időnket vesztegetjük itt!

–Mondd meg te a főnöknek, ha akarod.! – közölte az idegesebb férfi.

–Mondja neki a nyavalya! - válaszolta a másik. – Szerintem egyébként is tudja már. Az előbb kapott egy levelet, amitől nagyon ideges lett.

Ekkor a brard felnyögött, mert a bagós most belenyomta az égő dohányt a bőrébe. Kidülledtek a szemei a fájdalomtól, de tele szájjal nem tudott üvölteni, vagy segítségért kiáltani.

Sníger nem akarta tétlenül tovább nézni ezt a csúfságot. Sejtette a hallottakból, hogy ezek az emberek is a Fekete Liga tagjai, különben nem beszéltek volna mindenféle főnökről. Egy terv született az agyában, s a ruhája egyik belső zsebéből apró magokat vett elő. Halkan mozogva felébresztette Dargert. Röviden elmagyarázta neki, hogy mit akar, s együtt visszaosontak a padlás deszkái között húzódó részhez. A nyílás olyan nagy volt, hogy a londa át tudta dugni rajta az egyik ujját.

⁴ Brardia alacsony, barnaszőrű, rövid ormánnyal rendelkező lényei. Rendkívüli erejük messze földön híressé tette őket.

Darger vigyorogva vette elő a csúzlíját, s belerakta az egyik magot. Innen föntől nem volt könnyű céloznia, de a londa látta nap közben, hogy mire képes a fiú ezzel az egyszerű fegyverrel. Tudta, hogyha egy lepkét eltalál röptében, akkor egy nyitott szájba is beletalál. Lent a két lator folytatta a beszélgetést, s ez a leskelődőknek most kapóra jött.

–Lassan ideje lesz aludnunk! – mondta a nyugodtabbik férfi.

–Az! Alig tudom elhinni, hogy ilyen pechünk van! Miért pont nekünk kellett itt maradni ezzel a bűdös szörmókkal!

–Én márr....hrr...krrrrr. – elkezdett köhögni, majd nyelt egyet. – Affene! Valami bogár repült a számba. – nyögte a férfi.

–Ez is azért van, mert annyit beszélsz – válaszolta a mélyhangú vigyorogva és a társa mellé lépett, hogy jól hátba veregesse. –Ettől majd re.....krrrr.....hrrrrr. – és ő is köhögni kezdett, majd nagy nehezen újra levegőt kapott. – Mi a fene van! Te vonzod a bogarakat? Nekem is a számba ment egy! – az arcáról eddigre lehervadt a kárörvendő vigyor. Társa azonban már nem figyelt rá. Szemhéjai kezdtek elnehezedni a fáradtságtól, s feje lassan előrebukott, ahogy elnyomta az álm.

–Na mi van Komor? – kérdezte tőle csodálkozva a társa, de az altató már nála is megkezdte a hatását. Csak annyi ideje volt, hogy az ágy szélére üljön, s már dőlt is el, hogy mély álomba merüljön. A brard meglepetten forgatta a fejét, majd ismét tehetetlenül visszafeküdt. Csak rövid ormányán keresztül vehetett levegőt. Pár pillanat múlva résnyire nyílt az ajtó. Mikor látta, hogy a két ór már alszik, egy barátságos férfi lépett be rajta. Ujjait a szája elé tartva jelezte a brardnak, hogy ne csapjon zajt, majd kivette a tömést a szájából. A lény nagyot sóhajtott, majd halk „köszönöm”-öt rebegett, de nem tudta mire vélni megmentőjét. Sníger nem foglalkozott az erős fémhurkok kikötésével, hanem egy ügyes kis szerszámmal elvagdosta az erős kötöző anyagot. Mire a lény kettőt szusszant, már szabad is volt. A londa intett neki, hogy kövesse, de a brard csak nehezen tudott feltápászkodni. Tagjai már egészen elzsibbadtak a hosszú kényszerfekvéstől és a szorító fémhurkoktól. Sníger még megnézte az egyik alvó felkarját, s ismét nem csalódott. A fekete kéz ott éktelenkedett a vékony bőrön.

A szobából a lépcsőházba jutottak, ahol le és föl vezetett út, bár még ezen a szinten két másik ajtó is volt. A lenti ivóból harsány nevetgélés szűrődött föl. Sníger a padlás felé vezette a szőrmókot.

Darger kíváncsian méregette a nála nem sokkal magasabb brardot, aki ismét hálálkodva szólalt meg, miután becsukódott mögötte a padlás ajtaja.

–Köszönöm, hogy megmentettetek! Kinek tartozom hálával ezért?

–Én Sníger vagyok, egy a londák közül. Ő itt Darger a mezei manó, s ott alszik Csi-Pan, aki a Nyugati pusztaságból jött.

–Én An Vapet vagyok. An Varapet brard nagyúr második fia. Brardiában raboltak el ezek az emberek, bár sokkal többen voltak. Velem akarták zsarolni az apámat, de tudom, hogy őt ilyen módszerekkel nem lehet térdre kényszeríteni! Azzal, hogy nem tudtam megvédeni magam, gyakorlatilag elvesztettem a becsületedet, bár még csak tizenegy éves vagyok - hangja nagyon megtört és szomorú volt.

–De hogyan tudtak elrabolni?

–Az én hibám! Egyedül mentem vadászni, pedig apám megtiltotta. Ott fogtak el. Persze nem adtam meg magam, de sokan voltak, jól felfegyverkezve – ekkor felemelte a kezét, s látszott, hogy az alkarján frissen beforrt hosszú seb éktelenkedik.

Sníger a kezébe temette a fejét. Jól tudta, hogy ez mit jelent. Most már három gyermekért felelős. Maga sem akarta elhinni, hogy ilyen helyzetbe keveredett. Sok ideje azonban nem volt gondolkodni. Az alattuk levő szobából zaj hallatszott. Csendre intette a brardot, és a manót, s a nyíláshoz kúszott. Az alattuk levő szobába két férfi lépett be. Láthatóan kicsit be voltak már rúgva, de a látványtól majdnem kijózanodtak. Az egyik, egy szakállas férfi felordított:

–Hol van a szőrösfülű? Ezek meg mit lustálkodnak itt? Hívd ide a többieket! – fordult a mellette állóhoz, aki azonnal letámolgott a lépcsőn. A szakállas elkezdte ébresztgetni a két alvót, de ezzel az erővel egy fatörzset is megpróbálhatott volna feltámasztani. Azok aludtak, mint a mormota. A férfi úgy káromkodott, mint egy kocsis, s hiába püfölte a két álomszuszékot, nem bírt életet verni beléjük.

Ekkor megérkeztek a társai is, akik szintén duhaj jó kedvükben voltak mindaddig, amíg be nem léptek a szobába. Öten álltak most a helyiségben, hogy pár perc múlva nagy haraggal rontsanak ki a szobából, megkeresni a szökevényt. Az egyik mellettük levő

szobában most sikoltott valaki, s a padláslépcső felől is döngő léptek hallatszottak. Sníger nem teketóriázott. Beugrott az ajtó mögé. Intett An Vapetnak, hogy maradjon ott, ahol van.

A férfi berontott az ajtón, s mikor meglátta a brardot, nyitotta volna a száját, hogy hívja a társait, de a londa egy határozott mozdulattal leütötte. Az ájult embert elvonszolták a padlás végébe, de már nem volt idejük, hogy megkötözzék, mert a nyitott ajtó felől újra lépések hallatszottak. A szakállas ember lépett be, valamivel óvatosabban, mint a társai. Valószínűleg ő lehetett a főnök. Sníger és An Vapet szemben álltak vele. A férfi nyitotta a száját, hogy hívja a társait, de torkán akadt a szó, mert valami barna galacsin repült a szájába.

Darger ártatlan képpel vont a vállát, s fintorogva szagolgatta a kezét, miközben a londa és a brard a levegő után kapkodó férfira ugrottak: - Asszem dinószar volt, de nem találtam mást!

A birkózás rövid ideig tartott, s közben a szakállas majdnem megfulladt. Úgy kellett a dinólepényt kibányászni a szájából, hogy ájultában is kapjon levegőt.

A tetőtérre pillanatnyi csend borult, de hamarosan újra léptek zaja hallatszott a lépcső felől. Mivel a három liga-tag nem talált semmit, főnökük után indultak a padlásra jelenteni. A brard éppen el tudta dugni a két férfit, egy szénarakás mögé, mikor az első fej megjelent a padlásajtóban. Sníger barátságosan köszöntötte:

–Maga is azt a szőrös medvét keresi, aki erre szaladt pár perce?

–Merre ment? – lihegte a férfi, aki szemmel láthatólag nem volt egészen józan.

Sníger álmos képpel mutatott a padlás sötétebbik vége felé, ahova az olajlámpás fénye már nem jutott el. A férfi hátrafordult, s szólt a társainak, hogy jöjjenek, mert megvan, amit kerestek. Hárman egyszerre, dülöngélve indultak el a sötét felé, s nem foglalkoztak a csendben mögójük osonó londával. Három tarkóra mért gyors ütés hirtelen álomba ringatta őket. Tompa zajjal puffantak a szénában. A londa most becsukta a padlásajtót, s hozzálátott, hogy átkutassa az áldozatokat. Az öt férfit egymás mellé fektették, s sok minden előkerült a zsebeikből. Két rövid kard, négy tör, egy dinócsök és egy tucat dobonyíl. A huszonkét trinit tallér jelentősen javította az anyagi

helyzetüket⁵. Ezek azonban semmiségnek tűntek ahhoz a tekercshez képest, ami a szakállas férfi bőrpáncélja alól került elő. Sníger kíváncsian olvasta a szöveget:

Zub!

A brardot további intézkedésemig vigyétek el a megbeszélt helyre. Megtudtam, hogy váltságdíjat nem kaphatunk érte, de ne öljétek meg! Más terveim vannak vele. Várjátok meg a küldöncöt!

F.

Az F. valószínűleg egy név első betűje, de az sem lenne csoda, ha egy álnév kezdőjele lenne, tehát ezzel az információval most nem sokra mentek. Az írás azonban sok mindent elárult az írójáról. Magabiztos, kegyetlen ember írhatta a szöveget, akinek nagy hatalom van a kezében, de ez a hatalom nem elégíti ki a vágyait. Többre, magasabbra vágyik, s még nem érte el céljait. Mindezt Sníger onnan tudta, hogy Galiv Anenben hosszú időig tanulmányozta az emberek írását. Bartolon mester tanította az íráselemzésre, s ő jó tanítvány volt. Már sokszor hasznát vette ennek a képességének. Jól megjegyezte az írás típusát, hiszen ha ez az írásmód könnyen elvezetheti a Fekete Liga első emberéhez. Fej nélkül pedig szétesne ez a szövetség.

Miután megkötozték támadóikat, megvárták, hogy a fogadó elcsendesedjen. Még virradat előtt útnak kellett indulniuk. Fáradtak voltak, s bár Darger és An Vapet is elszunyókált, Sníger felkeltette őket. Egy növény levelét dugta a szájukba, aminek kesernyés íze volt ugyan, de felpeszdtette a vérüket. Még Csi-Pan is erőre kapott. Halkan mentek le a lépcsőn, s nesztelenül vettek búcsút az elcsöndesedett „Tüzes Víz”-től, majd Ódontól is. A felkelő nap sugarai már messze az úton érték utol őket.

⁵ Diut Igvaurban ennyi pénzért egy hizott lystrosaurust lehetett volna venni.

III.fejezet
MEDOM

A fű hatásának múltával tagjaik kezdtek elnehezedni, s mozgásuk is lelassult. A távolban már látszottak Diut Igvaúr tornyai, s ez új erővel töltötte el őket. Ahogy közeledtek a városhoz, a forgalom is kezdett felélénkülni. Nem mintha sok út vezetett volna Moln keleti részébe, hanem mert a város körüli területek nagy szántóföldek voltak, melyeket az emberek búzával, árpával, burgonyával ültettek be. A tavaszi munka ebben a jó időben minden földművest a termőföldre kényszerített. Férfiak és asszonyok dolgoztak mindenütt, hogy megszerezzék betevő falatjukat. A legtöbb terület nem a sajátjuk volt, hanem valamelyik glaulé⁶, azok közül, akik a városban éltek. A munkában a legtöbb helyen bivalyokat használtak az igavonáshoz, de néhol montanoceratopsokat is lehetett látni, melyek a brardok kedvelt hatásai voltak. Bár ezeknek az állatoknak a hosszú, erős farka miatt különleges járomra volt szükségük a munkához, valamivel gyorsabbak voltak a bivalyoknál. Temperamentumuk is vehemensebb volt, s nehezebben lehetett őket irányítani. Éppen ezért csak az ügyesebb gazdák próbálkoztak ezzel az állattal, mely tejet nem adott ugyan, de tojásai legalább emberfej nagyságúak voltak.

A kis társaság elég nagy feltűnést keltett, hiszen ilyen vegyes csoportot ritkán lehetett látni. Hogy együtt menjen egy férfi egy mezei manó, egy barbár lány és egy brard. A mezőkön dolgozó gyerekek még ki is nevették őket, hiszen Csi-Pant ismét támogatni kellett. Persze An Vapet, alacsony termete ellenére megfelelő tekintélyt kölcsönzött a csoportnak, hiszen a brardok híresek voltak nagy fizikai erejükről. Ez mégsem tartotta vissza azt a lycaenopsot, melyet valamelyik gazda pásztordínóként alkalmazott. A kutyaforma hulló többször körülszaladta őket, s morgásával fejezte ki nemtetszését. De csak addig csinálta mindezt, míg az apró Darger csúzlijával jól fenékebe nem lőtte. Akkor végre nyüsztítve rohant el, hogy visszatérjen protoceratops csordájához.

Már a város kapujához közeledtek, mikor Darger halkan Sníger mellé lopózott, s figyelmeztette, hogy dinoglók közelednek. A londa

⁶ Nemesi cím Molnban. Női megfelelője a glaula. Nagy birtokkal, esetleg falvakkal rendelkező nemesi cím.

sejtette, hogy azok akár üldözőik is lehetnek, de gondolatait gondosan igyekezett elrejteni a brard elől, hiszen ezek a lények nem tudtak különbséget tenni a bátorság és a vakmerőség között. Óvatosan szaporázta hát meg a lépteit, de An Vapet ebből nem vett észre semmit. A város falai már előttük magasodtak. A kövekből kirakott városfalat bástyák és figyelőtornyok szakították meg. Gondosan karban voltak tartva, ami jelezte, hogy Diut Igvaur a gazdag városok közé tartozik. Erre utaltak a városfal mögül kikandikáló vékony, de égbe törő tornyok is.

A dinoglók már látótávolságba értek, mikor beléptek az erős fából készített kétszárnyú kapun. Négy katona vigyázott itt a rendre, bár kissé unottan végezték rutinszerűvé silányult dolgukat. A városba hozott árukra nem volt kivetve vám, úgyhogy nem is kellett ellenőrizni a belépőket. Támadástól pedig nem kellett tartani, hiszen még ha Lídiumból érkeztek is rossz hírek, Paldin lakóitól mindez több száz kilométerre északra történt, s meglehetősen hidegen hagyta őket⁷. Moln seregei délnyugaton őrködtek inkább, ahol nemrég még kuszon hordák támadták rendszeresen az országot.

Sníger behúzódott egy kapualjba, amely közel volt a városfalhoz, de próbálta úgy intézni, mintha csak megpihennének egy kicsit, s a brard fiúra hagyta Csi-Pant. Ő maga Dargerrel kijebb helyezkedett el, hogy lássa az érkezőket.

A dinoglók rhabdodonháton érkeztek, s elég megviselték voltak. Fegyverük alig volt, s itt-ott csúnya sebek díszítették őket. Sötét szakállú vezetőjükben Sníger felismerte a Fekete Liga egyik vezetőjét, Zubot, akit a fogadóban hagytak megkötözve.

Darger felvett valamit a földről, de Sníger már későn vette észre a kis manó mozdulatát. A csúzliból kilőtt lövedék az idegesen magyarázó szakállas férfi rhabdodonját találta el, mely visítva ágaskodott fel, s utasát a földre vetette. A haramia csak azért nem verte be a fejét a földbe, mert arccal egy kupac dínótrágyába esett, s ez némileg tompította zuhanását. A londa ijedten rántotta vissza a fiút a kapualjba, így nem vették észre őket, csak a köhögést és a kiabálást hallották. Gyorsan indulásra készítették hát Csi-Pant és

⁷ A két emberlakta birodalom nem sokkal a Nagy Homály után szakadt szét. Ennek történetét regéli el a Kihalt város legendája.

Vapetet. Mikor már biztos távolba kerültek a kaputól, s elvegyültek a város forgatagában, a londa csak akkor állította meg a fiút.

–Mi az ördögöt csináltál? - szeme most mérgesen villant meg, s a manógyerek ettől valóban megszeppent.

–Bo.. bocsánatot kérek! Olyan nagy volt a kísértés! – nyögte a fiú ártatlan képpel.

–Minek kellett arra a férfira lönöd? Majdnem lebuktunk miattad! Még az kellett volna, hogy a kapuőrök jelenlétében keveredjünk harcba a Fekete Liga embereivel! Egyelőre jobb, ha titokban maradunk.

Sníger mérges arcot vágott, majd gyorsan elfordult, hogy a fiú ne lássa az arcára kiülő vigyort. Átkarolta a lányt, s biztos léptekkel vezette a három gyereket. Az emberek itt túlságosan elfoglaltak voltak ahhoz, hogy velük foglalkozzanak. A szélesebb utakon bivaly vontatta szekerek elöl apró lesothosaurusok szaladtak szét. Ezek az állatok a város szemetének javát is eltüntették, jöllehet apró bogyoikat viszont szanaszét hagyták a járókelők nagy bosszúságára. Csipogó hangjukon fürgén tértek ki az emberek és állataik elöl. A keskenyebb utcákon szekér nem fért el, de dinoglók és gyalogosok egyaránt közlekedtek. A házak általában egy, vagy kétszintesek voltak. A magasabb épületeknek valamilyen különleges feladata volt. Ilyen volt az a csillagvizsgáló is, amelynek zárt kapui előtt elmentek. A gyógyítók rendjének épülete is hasonlóan kimagaslott. Több száz beteget láttak el itt nap, mint nap, s az itt dolgozók között is volt néhány idősebb londa azok közül, akik nem Gendort, hanem a rajta élőket tanulmányozták. Minden londa értett valamicskét az orvostudományhoz, de akik a gyógyítók rendjébe léptek, azok különösen szakértői voltak ennek.

Sníger ámulva nézett körül. Régen járt már itt utoljára, s az akkor jól ismert város most egészen más arcot mutatott. Az épületek is megváltoztak, de leginkább a sok hullő megjelenése lepte meg. Mikor huszonöt évvel ezelőtt elindult a pusztaságba, még egyet sem lehetett látni ezekből az állatokból. Ma pedig már úgy használták őket, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. És az állatokkal együtt az emberek öltözködése is átalakult. Ebben a ruhában valaha teljesen elütött volna az itt élőkől, ekkorra azonban már sok járókelőn vett észre hullők bőréből készült ruhákat.

Hamarosan egy vastagabb főutcára kanyarodtak, ahol már jóval nagyobb volt a forgalom. Itt már nem csak embereket, hanem mezei manókat is lehetett látni. Voltak kereskedők, utcai árusok, parasztok, s mindenféle ember, aki csak Molnban élt és dolgozott. Az utca forgatagában egy emeletes épülethez mentek, melynek oldalán himbálózó cégér hirdette: Vörös Sárkány Fogadó. Ennek a helynek is más volt a neve még régen. Akkoriban Vörös Ráknak hívták, de a londa már tudta, hogy honnan a változás, hiszen ő maga is részt vett annak a sárkánynak a legyőzésében, mely küldetésre innen indultak útnak Phopal királlyal.

Éppen ideje volt, hogy megérkezzenek, hiszen a nap kezdett lenyugodni. A fogadós nagy örömmel köszöntötte őket, mivel Snígert régről már ismerte. Meg is lepődött agy kicsit, hiszen ő is úgy gondolta, hogy a férfi réges-rég halott.

A tulajdonos magas, vékony ember volt. Szövetruhája előtt fehér kötényt viselt, s barátságosan kísért fel a csoportot a leendő éjszakai szállásra. Vörös hajáról kapta nevét is, hiszen mindenki csak Vörösnek szólította.

–Örülök, hogy nálam szálltál meg! Már nagyon ki vagyunk éhezve új hírekre. Te biztosan hallottál az északon dúló háborúkról!

–Ami azt illeti, nem sokat. Annál többet tudok mesélni a Nyugati pusztaságról. Most egyenesen onnan jövök, mielőtt visszatérnék Galiv Anenbe – válaszolta a londa.

–Mi itt minden hírnek nagyon örülünk. Ugye megtisztelsz minket azzal, hogy lejössz az ivóba este.

–Természetesen! – válaszolta Sníger, bár legszívesebben vacsora után lefeküdt volna aludni. De hát azért is kénytelen volt lemenni, mert magának is információkra volt szüksége.

Miután Vörös elhelyezte őket a tágas szobában, melyben négy ágy volt, leszaladt a fogadóba, hogy tájékoztassa a vendégeit. Az ivó tulajdonképpen nem kocsmá volt, hanem találkozóhely. A Vörös Sárkány információközpont volt Diut Igvauban, s a londákat különösen nagy örömmel látták. Sníger tudta, hogy itt minden szükséges információt be tud szerezni, melynek alapján eldöntheti, hogy mi legyen a három gyermek sorsa. Szerencsére a szállásdíj a londák kedvezményei miatt elég olcsó volt, s néha egy-egy glaul hajlandó volt minden költséget fizetni a legújabb hírekért.

Egy kedves szőke lány hozta fel a vacsorát. Csi-Pan rögtön álomba is merült, miután megtömte a hasát, de Darger még tele volt energiával. An Vapet csendesen dőlt hanyatt az ágyán, s szomorkásan a plafont bámulta. Szemmel láthatóan ő is a jövőjén gyötrődött.

–Ne aggódj! – fordult hozzá Sníger. – Az ivóban sok mindent meg lehet tudni, s ez talán neked is segítségére lesz!

–Hát haza nem térhetek, az biztos! – morogta a brard. – Valamelyik gazdaságban kell munkát vállalnom, míg lehetőség nem nyílik rá, hogy helyreállítsam a becsületemet.

Sníger nem válaszolt. Tudta, hogy emberi szemmel a brard becsületén semmilyen csorba sem esett, de náluk túsznak lenni nagy szégyen volt. Kicsit aggódva nézett Dargerre:

–Ugye nem csinálsz semmilyen ostobaságot?

–Dehogy! – rázta meg fejét a fiú, de a válasz nem volt túl meggyőző.

–Jó lenne, ha most nem kerülnénk bajba! Pihenjete! – mondta szigorúan a londa, majd csendesen becsukta maga mögött az ajtót.

Az ivóban nem sokan voltak, viszont Sníger nagy örömmel látta, hogy rajta kívül még egy londa van itt. A kék csuhában levő férfi fiatalabb volt Snígernél. Két jól öltözött emberrel beszélgetett.

–Üdvözöllek Renin! – szólította meg.

–Sníger! Ez lehetetlen! – s Renin erősen megszorította a kezét. – A rendben már mindenki úgy tudta, hogy te is ottvesztél a pusztaságban! Gyere! Foglalj helyet köztünk! Uraim! Ő Sníger, a londa. Hadd mutassam be a barátaimat: Ő Zafír, a királyfi nevelője – mutatta be a vele szemben ülő vékony, középkorú kopaszodó urat. – Ő pedig Firibusz trükkmester – mutatott most a mellette ülő, erőteljes vonásokkal rendelkező, Snígerrel egykorú emberre.

–Örülök, hogy megismerhetem önöket! – válaszolta Sníger. – Ritka szerencse, hogy egy trükkmesterrel találkozhatok. Csak nem cserélték le Aldint, a király varázslóját?

–Erről szó sincs – válaszolta komoran Firibusz. – Egy trükkmester képességei azonban jóval több tudást feltételeznek, mint egy egyszerű varázslóé. Nekem nincs szükségem démoni erőkre ahhoz, hogy látványos dolgokat csináljak.

–És kinél tanult? – érdeklődött tovább Sníger.

–Azon kevés szerencsés közé tartozom, akik jártak Rennes szigetén.

A többieket ez a tény láthatóan csodálattal töltötte el, de Snígernek a szeme sem rezdült. Ő is járt már Rennes szigetén, s jómagam is ismerte a trükkmesterek legtöbb fogását. A saját képességeivel azonban sosem hivatkozott, jól tudván, hogy a meglepetés ereje nagyon hatékony. Azon az egy dolgon csodálkozott csupán, hogy Firibuszról még sosem hallott, jöllehet jóval előtte járhatott a szigeten.

–Az mindjárt más. Biztosan sok kalandon ment keresztül, míg eljutott odáig.

–Igen! – szögezte le a férfi, s a komor emlékektől megrándultak az arcán az izmok. – De megérte!

–Éppen a királyfiről beszélgettünk – váltott témát Renin.

–Az ifjú Medom? - kérdezett vissza Sníger, hiszen hallott már a fiúról. – Mennyi idős is most?

–Tizennégy! Éppen kamaszodik és sok a probléma vele - szólalt meg most Zafír.

–Ezen nincs mit csodálkozni. Ez az időszak még engem is megviselt, pedig én mindent megtettem a tudásért – mosolyodott el a fiatalabb londa.

–De amit ez a fiú megenged magának! – csattant fel Zafír. – Úgy beszél a szüleivel, mint – itt kicsit elvörösödött, majd folytatta. – Olyan folyamatosan tud hazudozni, mintha könyvből olvasná. Még szerencse, hogy Phopal általában nekem hisz.

–Csak egy hetet kérnék a királytól és rendbe szedném! – mordult fel Firibusz. – Az a bajuk ezeknek a ficsúroknak, hogy el vannak kényeztetve! Mindent megkapnak, amit csak a szemük-szájuk kíván. Két nap éhezés után olyan lenne, mint a kezes bárány.

–Próbálta már a saját fegyverével legyőzni? – érdeklődött Sníger.

–Ezt hogy érti? – kérdezett vissza Zafír.

–Hazugságot hazugsággal! – mosolyodott el a londa.

–Már hogy én hazudozzak?

–Természetesen! Amíg a fiú nem érzi a saját bőrén a hazugságokat, addig nem fogja megérteni, hogy az miért rossz!

–Lehet, hogy igaza van, de én erre nem lennék képes – csóválta fejét az udvari tanító.

–Nem kell szórakozni vele! – mordult fel ismét Firibusz. – Még a végén a nyúl viszi az íjat! Próbálna meg velem szórakozni az a kölyök! Szét morzsolnám! – a beszélgetés már láthatóan kezdte

idegesíteni. – Itt ülök két londa társaságában, s mást sem hallok, csak Medom csínytevéseit! Beszéljenek már végre egy kicsit Gendorról!

–Nos! Igaza van! Én északról jövök, Lídiumból – mondta Renin. Sníger vágyakozva sóhajtott egyet, de ezt a többiek nem vették észre. A fiatal londa arca elkomorult. – Háború dúl! Nem elég, hogy az országon harcos manó hordák vonultak át, most még Sindol kutyái⁸ is átjöttek a Sondor hegységen. Capra Tragus városát már hetek óta ostromolják. A király Galiv Anenben elkezdte a seregek összevonását. Nagy tragédia lenne, ha a város elbukna!

–Ilyen súlyos a helyzet? – nyögte Sníger, akit szinte letaglóztak a hírek. A honvágy ugyan nem volt jellemző a londákra, hiszen életük java részét idegen vidékeken bolyongva töltötték, mégis, ha volt otthonuk, az Lídium birodalma és Galiv Anen városa volt.

–Ez a baj a varázstudókkal! – bosszankodott Firibusz. Olyan hatalom van a kezükben, hogy a világ urának tekintik magukat.

–Ne felejtse el, hogy vannak köztük jók is! – vágott közbe Zafir.

–Ugyan már! – morgott tovább a trükmester. – Előbb-utóbb mindegyik bedilizik!

–Na de Aldin, a királyi varázsló? – rökönyödött meg Zafir.

–Nem csodálkoznék, ha egyik nap a királyi székből találnám! – hörgötte Firibusz. – Az ő hatalmával nem vetekedhet Phopal, még ha olyannyira szereti is a nép.

–A varázslók ereje véges – mondta szelíden Sníger.

–Még szerencse! – válaszolta a trükmester, s megpróbált lehiggadni. – Mennyi esélyük van a Lídiumiaknak arra, hogy visszatartsák a támadókat?

–A főereg elég erős. Nhuúl seregei gyengék ahhoz, hogy Lídium jól felszerelt lovagjait visszatartsák. Durham mester⁹ szerint ezek csak előszelei az igazi háborúnak. Nhuúl csak kipuhatolja az ellenfelek gyengéit. Mások szerint ezek elterelő hadműveletek, s egyszer csak azon kapjuk magunkat, hogy Lídium már az ellenség kezében van.

⁸ Ezek a lények valójában inkább a majmokkal voltak rokonságban. Primitív sivatagi élőlények, melyek nomád, főleg vadászó életmódot folytatnak. Nhuúlnak nem volt nehéz hatalma alá vonnia őket. Rendkívüli szaporaságuk és tanulóképességük ütőképes hadsereggé tette őket.

⁹ London vezetője. Az első a londák között.

De most halljuk, hogy Sníger milyen híreket hozott! – Renin mohó tudásvágygal terelte londatársára a figyelmet.

–Én a Nyugati pusztaságból jöttem. Több törzset is meglátogattam. Bizony huszonöt éve, hogy útra keltem, s azóta sok utat bejártam.

–Már huszonöt éve? – hült el Renin, bár tisztában lehetett ezzel, hiszen Sníger már londa volt, mikor ő még csak növendéknek számított.

–Bizony. Azóta itt is sok minden megváltozott. Azelőtt nem tartottak ennyi hullót errefelé. Csodálatos, ahogy azok a barbárok élnek a pusztaságban. Egész jól tartják magukat azok között az óriási hullók között! Hatalmas erődöket építettek, főleg fából és földből. Ezeken a hatalmas falakon nem tudnak átjutni azok az óriási állatok.

–Kész szerencse, hogy a Sibukkón és a Devón¹⁰ nem tudnak átkelni! – mondta Zafír.

–Ezek a törzsek vagy barlangokban, vagy erődökben élnek. A vadászat a lételemük. Kemény és szívós emberek. Van velem egy fiatal leány, aki valószínűleg onnan származik.

–Nocsak! Nocsak! – mosolyodott el Zafír. Renin is csodálkozva nézett Snígerre. A férfi nem akarta érteni, hogy mire gondolnak, ezért zavartalanul folytatta:

–Sebesülten és csont soványan találtam rá, azaz inkább ő talált rám. Sehogy sem tudom kiszedni belőle, hogy hogyan került ide. Valamilyen erős sokkot kaphatott. Amint emlékezni próbál, mintha védekezésül kikapcsolna. Azt hiszem, hogy a családját valami szörnyűség érthette, hiszen álmában hullókat és veszélyt emlegetett.

–A barbárok nagyobb veszélyt jelentenek a hullókra, mint fordítva – közölte Firibusz szinte közömbösen. – Persze abban a világban bármi előfordulhat. Ezek még egy brontosaurust is képesek elejteni, aztán fél évig az egész törzs el van látva.

–Ez így igaz – bólintott Sníger. – Mégsem irigylésre méltó a helyzetük. Gondoljunk csak a tirannoszauruszra. Nem lebecsülendő ellenfél egy ilyen ragadozó hústorony. Lehet vagy tíz méter magas.

–No, egy okkal több, hogy ne menjek oda – szögezte le Zafír.

–Pedig én oda terveztem a következő utamat – mondta Renin.

–Mielőtt elindulsz, szívesen ellátlak jó tanácsokkal – mondta Sníger.

–Köszönöm!

¹⁰ Két széles folyó Paldin északi részén.

–Nos uraim, nekem mennem kell! – kászálódott fel Zafir. – Köszönöm, hogy önökkel tarthattam.

–Várjon meg, én is jövök! – mondta Firibusz. A trükkmester olyan könnyedén kelt fel, hogy azonnal észre lehetett venni rajta az állandó testedzéseket. Firibusz kifizette a londák költségeit a fogadónak, majd távozni készült.

–Holnap meglátogatom a királyt – mondta Sníger. –Önök biztosan tudják, hogy melyik időpont lenne neki alkalmas.

–Phopal örömmel fogja fogadni, bármikor is érkeznek! – biztosította az udvari tanító.

Elbúcsúztak hát egymástól, majd a két londa visszaült a helyére. Jó darabig beszélgettek még, s a fogadó közönsége is teljesen kicserélődött. Már éjfél felé járhatott, mikor egy nagytestű, kopasz férfi lépett be egy nála valamivel alacsonyabb alakkal. Renin odasúgta Snígernek:

–Az a kopasz Shrak, az Állat és vele Beriah Goldinger.

–Goldinger, a kalandor? – kérdezte a londa. – Hallottam, hogy milyen hőstetteket hajtott végre. Már tokriában is hírük van.

–A gyorsasága vetekedik egy langorbelével. Állítólag a legjobb harcos Molnban.

–Ezek a kalandorok sokszor felfűjják a hőstetteiket, hogy legközelebb nagyobb zsoldot kaphassanak. És ki az a Shrak, akit állatnak neveztél?

–Ez olyan becenév nála. Azért ragadt rá, mert olyan erős, mint egy Brard. Mostanában Goldingerrel együtt kalandoznak. Megjegyzem a rossz nyelvek szerint már hetek óta nem kaptak munkát. – A két férfi közben helyet foglalt a mellettük levő asztalnál. Shrak karizmai akkorák voltak, mint Sníger combja. Megreccsent a szék, mikor leült rá. Övébe egy fokos volt tűzve, de más fegyver nem látszott nála. Goldinger divatos bőrruhában volt. Olyan alak, akiért rajonganak a nők. Jóképű, izmos, magas és nagyokat tud lódítani. Haját ezüsttel díszített pánt fogta össze. Övéből egy mocsak¹¹ lógott ki, aminek a kezelése rendkívül nehéz volt, megfelelő kezekben azonban halálos fegyvernek számított. Italt rendelték Vöröstől, majd csendes beszélgetésbe kezdtek.

¹¹ Két buzogányfejű bot láncsal összekötve.

Sníger már igen fáradt volt, ezért indulni készült. Éppen felállt, hogy elbúcsúzzon Renintől, mikor egy részeg brard rontott be az ivóba. A Vörös Sárkány békés helynek számított, ezért mindenki felkapta a fejét ennek a szokatlan modortalanságnak a láttán. A brard egyenesen a két kalandor asztalához tartott és mérgesen horkant a kopasz férfira:

–Te vagy Shrak, aki azt állítod, hogy olyan erős vagy, mint egy brard?

Shrak szóltanul állt fel. A brard a derekáig ért. Szeme vészjóslóan villant egyet, kilépett az asztal mellől és szembeállt a lénnel. Az tett felé egy bizonytalan lépést, de az Állat nem teketóriázott. Nagy természetéhez képest gyors mozdulattal elkapta a brard kezét, megrántotta, s az egyensúlyát veszítve elhasalt a földön. A kalandor megragadta a derekánál fogva és kicipelte a méltatlankodót. Pár pillanat múlva egyedül tért vissza. A fogadóban semmi és senki nem sérült meg. Visszatért a rend és békesség.

–Frappáns megoldás volt – mondta Renin. – Figyeltem, hogy Vörös milyen aggódó képet vágott. Fogadni mernék, hogy lelki szemei előtt már romokban hevert a Vörös Sárkány fogadó.

–Végre egy Állat, amelyik nem állatként viselkedett – helyeselt Sníger is. – Goldinger még át is ült a belső oldalra, hogy jobban lássa a verekedést. Szerencséire nem volt sok látnivalónk. De most már tényleg megyek – állt fel újra Sníger. – Holnap még sok tennivalóm lesz.

Renin nagy sajnálattal vett tőle búcsút, hiszen szerette volna kifaggatni az élményeiről. Úgy tűnt azonban, hogy erre még várnia kell.

A három gyermek békésen szunyókált a szobában. Még Darger is csendesen aludt. Csi-Pan gyakran forgolódott, An Vapet pedig erősen horkolt, de ezek nem zavarták a londát. Nem ezek voltak azok, ami miatt nem jött álom a szemére. Galiv Anen sorsa aggasztotta. Legszívesebben már másnap útnak indult volna otthona felé, de még volt pár elintéznivalója. Végignézett a három gyermekén, s elmosolyodott. Apai érzések töltötték el. Róluk neki kell gondoskodnia.

A trónterem márvány oszlopai között sötétkék és arany mintákkal tarkított szőnyeg vezetett a trón előtti lépcsőig. Kétoldalt domborművekkel díszített oszlopsorok tagolták három részre a helyiséget. A fény az oszlopsorokon kívül eső ablakokból hatolt be, és a középső részben emiatt félhomály uralkodott. A máskor teljes fénnel világító olajlámpások most ki tudja, miért, de nem égtek. Phopal trónja mellett most csak Aldin, királyi varázsló állt. A két ór szóftalanul csukta be Sníger mögött a kétszárnyú ajtót.

Phopal nem szokott felállni, ha belép valaki a trónterembe, de most kivételt tett. A magas szőke király lesietett Sníger elé és átölelte. Nagy örömmel ropogtatták meg egymás csontjait. Aldin ámulva nézte a néma közjátékot. Ő is ismerte a londát, de már alig-alig emlékezett erre a számára jelentéktelen emberre. Sníger meghajlással üdvözölte a varázslót is, aki vörös csuklyát viselt, s hosszú varázslóbotot tartott a kezében. Sníger és Phopal sok közös emléket tudhatott magáénak, s ezeket az idő nem volt képes kitörölni. A király nem ment vissza a trónushoz, hanem egy oldalsó ajtón át egy kisebb tanácsterembe vezette barátját.

–De jó, hogy újra látlak!

–Az egyetlen, ami miatt erre vettem az utamat, az a veled való találkozás volt – vallotta be a londa.

–Jó ezt hallanom! Mesélj! Merre jártál? Már idejét sem tudom, hogy mikor találkoztunk! Biztos voltam benne, hogy nem élsz.

–Huszonöt éve – válaszolt Sníger. El sem tudom hinni, hogy ennyi idő telt el. De te nem változtál semmit!

–Te sem! – bókkolt vissza a király, majd elnevette magát. – És most mesélned kell! Egészen onnan, hogy huszonöt éve elbúcsúztunk.

Sníger megpróbálta tömören összefoglalni mondandóját, hogy ne tartsa fel a királyt, s beszámolt neki a Nyugati pusztaságban és a lakatlan szigeten eltöltött idejéről. Rennen szigetét azonban gondosan kihagyta a beszámolóból. Még azt is elmondta, hogy mit tudott meg a titánokról, jóllehet ezt csak a déli barbár törzsektől hallotta.

–Valóban léteznek a titánok? – kérdezte a király.

–Léteznek, de szörnyű dolgot tudtam meg róluk. Huszonketten vannak, de képtelenek a szaporodásra. Valahogy úgy, mint az öszvér. Nincs nemük. Bár irtózatosan erősek és hatalmasak, mivel utódjuk nem lehet, hamarosan a kipusztulás vár a népükre.

- De akkor hogyan születtek ők maguk? – csodálkozott Phopal.
- Ennek a titka a Homályba¹² vészett.
- Azóta nem született titán?
- Nem. Kétszázötvenkilenc éve .
- De hát akkor a titánok nagyon öregek!
- A legfiatalabb is több lehet kétszázhatvan évesnél. Az idő múlása azonban nem nagyon látszik rajtuk. Roppant erejük, s vastag bőrük képessé tenné őket, hogy uralják akár az egész bolygót. Ők mégis félelemben élnek. Hiszen ha egy is meghal közülük, akkor az pótolhatatlan veszteség a számukra.
- Milyen szörnyű lehet – csóválta meg a fejét a király.
- Most már eleget utaztam. Ideje visszatérnem Londonba, a londák iskolájába. Tudod, hogy ez kötelességem a rendem felé.
- Hát elég sokáig kellett nélkülözniük! – mosolyodott el az uralkodó.
- Te is tanító leszel?
- Mi értelme a tudásomnak, ha nem adhatom tovább?
- Mennyire jó lenne, ha a fiamat tanítanád – sóhajtott a király.
- Hallom, hogy megnőtt! És a feleséged, a gyönyörű Horane?
- Ő sem változott semmit. Még mindig olyan szép, mint mikor elvettem. Nem is értem, hogy hogyan sikerült egy ilyen vásott fiút összehoznunk. Nap, mint nap törjük a fejünket, hogy mit tehetnénk vele, de nem jutunk dűlőre. Zafír, a nevelője is állandóan csak panaszkodik. Már arra gondoltam, hogy elküldöm valahova, ahol megtanítják az emberségre.
- Nem lehet könnyű a gyermeknevelés. Most magam is hasonló cipőben járok.
- Csak nem?...- ámult el a király.
- Nem, nem! Tudod, hogy én csak a tudásnak élek. Mégis az elmúlt pár napban rám ragadt három gyerek: egy barbár lány, egy manógyerek és egy brard fiú. Valami biztos helyet szeretnék a számukra. Egyiknek sincs családja! Arra gondoltam, te talán tudnál segíteni.

¹² Gendor népei a Nagy Homály óta ismerik az időt és a történelmet. Senki nem tudja, hogy mi volt azelőtt. A legidősebbek is csak a sűrű, fehér párára emlékeztek, ami a Homály után felszállt, s nem hagyott maga után emlékeket.

–Munkát és szállást tudok nekik szerezni, de van egy jobb ötletem! – válaszolta Phopal. Ráncosodó homloka most kisimult, s arcán mosoly terült szét. Hangesen gondolkodott: – Ugye brard fiút emlegettél, meg egy barbár lányt! Ezek kemény népek. Ha valahogy összehoznám őket a fiammal, talán a társaság megnevelné!

–Úgy gondolod, hogy együtt járjanak Zafírhoz tanulni? – hökkent meg Sníger.

–Talán erre nem Zafir a legjobb ember! Miközben meséltél, azt mondtad, hogy szeretnél visszavonulni, s a tanításnak szánni magad..

–De én nem úgy gondoltam.. – szabadkozott ijedten Sníger, de a király nem engedte, hogy befejezze mondandóját.

–Minden feltételt biztosítok, ha egy hónapra átveszed a fiam nevelését! Gondold meg! Csak egy hónap, aztán mehetsz Galiv Anenbe! Addig elrendezed a másik három gyerek sorsát!

Sníger a két kezébe temette az arcát, majd rövid csönd után válaszolt: - Egy hónapra?

–Ha valaki, akkor te képes lennél megnevelni a fiamat. Aztán meg..., tudod Horane-nel sokat szomorkodtunk emiatt, de nem lett több gyermekünk! Medom ezért kissé el lett kényeztetve.

–Ha elvállalom a fiú tanítását, akkor nem szólhattok bele a módszereimbe!

–Naná! Horane-nak nem is kell mindenről tudnia. Sokszor úgy félti ezt az egyetlen gyermekét, mint egy tojást.

–Elfogadom az ajánlatot. Szükségem lesz egy különálló épületre...

–Van egy kastélyom, délre a várostól. Nincs ugyan túl jó állapotban, de egy kedves házaspár viseli a gondját.

–Kellenek hátsók, fegyverek...

–Vedd úgy, hogy megkaptad!

–És jó lenne, még pár másik tanítvány. Lehetőleg úgy, hogy öt fiú, öt lány. Az alkalmazkodás nagy nevelőerő.

–Nem lesz könnyű, de megszerezzük.

–És végül szükségem lesz segítségre.

–Mire gondolsz?

–Néhány katona, Shrak és Goldinger – bökte ki kertelés nélkül a londa.

–Az a két kalandor? Mi hasznát vennéd nekik?

–Sok a tapasztalatuk és jól tudnak mesélni. Ha rá bírnám venni őket, talán még a tanításban is segíthetnének. A honoráriumuk azonban biztosan sok..

–Egy hónapra, – vonta össze a szemöldökét Phopal – és nem tovább. Alkudj, amennyire csak lehet!

–Mindent megteszek – bólintott Sníger, s maga sem értette, hogyan mászott bele ebbe a dologba. Ha Londonban megtudják...

–Ez remek! – lelkendezett a király is.

–Akkor megegyeztünk! Persze szeretnék a fiúval beszélni, mielőtt hozzálátunk a dologhoz!

–Horane is látni akar! Fejemet venné, ha megtudná, hogy itt vagy és nem látogattad meg!

Sníger örömmel követte a vár folyosóin a királyt. Phopal régóta először volt igazán boldog. Medom dolgai olyannyira nyomasztották, hogy már-már uralkodói munkáját sem tudta rendesen elvégezni. Snígerben hirtelen a reményt látta megcsillanni, s bár nem ismerte igazán, hiszen igen régen találkoztak, érezte; nála jobb nevelőt a fia nem kaphat.

Egy tágas terembe nyitottak be. A királynő udvarhölgyével együtt egy szőnyeget készített éppen. Nem közönséges szőnyeg volt ez, hanem egyenesen műalkotás. Egy szarvast ábrázolt, melynek agancsa királyian nagy volt, s az állat büszke tartással nézett az előtte elterülő tájra, melyen jól ki lehetett venni Diut Igvaúr körvonalait.

Horane boldog mosollyal állt fel, s üdvözölte a belépőket. Majdnem olyan magas volt, mint a király, de a haja barna volt, s befonva is egészen a derekáig ért. Ruhája kék színű, kényelmes hétköznapi viselet, de kiemelte karcsú alakját. Snígernek el kellett ismernie, hogy a királynő még mindig igen vonzó asszony.

Sníger kezét csókolt a mosolygó úrnőnek, majd helyet foglaltak. –Sokszor emlegettünk Allal¹³. Hányszor, de hányszor kellett végighallgatnom, hogy hogyan leckéztették meg a sárkányt a Danador hegységben. Mintha jómagam nem lettem volna részese a dolognak. Hiszen engem mentettetek meg – nézett kedvesen urára. Végigmérte a londát, s amit látott, feltehetően elégedettséggel töltötte el, mert így folytatta: - De rajtad alig fogott az idő Sníger. Ugyanígy emlékeztem rád. Még talán a ruhád is ugyanez volt.

¹³ A király beceneve. Csak közvetlen hozzátartozói hívták így.

–Így igaz! Bár bevallom, hogy ezt most csináltattam. A régi már olyannyira elkopott, hogy már-már szeméremsertő volt.

–Ha bármire szükséged van, Al biztosan segít.

–Köszönöm, de már túlságosan ellátott feladattal – ezzel a londa Phopalra kacsintott. – Úgy hallottam, Medom szép nagy fiúvá cseperedett.

–Ahogy mondd – válaszolt az úrnő. Arcán komor árnyék futott át, de hamar visszanyerte önuralmát. – Temperamentumos gyerek lett. Néha arra gondolok, neki is el kellene veled mennie egy sárkánylesre. Talán az jót tenne neki.

–Kitaláltad a gondolatunkat – mosolyodott el a király. – Szeretném ha egy rövid időre Sníger venné át a gyerek nevelését.

–Ennek nagyon örülök – mondta Horane, s ajkát megkönnyebbült sóhaj hagyta el. – Zafír nehezen boldogul vele.

–Semmi esetre sem szeretném elvenni az udvari tanító kenyerét – mondta Sníger, aki most jött rá arra, hogy annak az embernek az állása foroghat kockán.

–Zafírra nem csak a tanításban támaszkodtam – közölte gyorsan Phopal, aki megérezte az aggodalmat a londa hangjában. – Akkor sem marad állás nélkül, ha egy rövid időre átveszed a fiút. Sőt egyenesen boldog lesz.

Sníger ettől megkönnyebbült. – Mikor láthatnám?

–Máris bemutatom – mondta Horane. – Gyere velem!

Együtt vágtak neki a fényes folyosóknak, melyeknek márvány padlója tükörfényesre volt csiszolva. A szőnyegképek meleggé és tarkává varázsolták a fehér falakat. Hamarosan egy ajtóhoz értek, mely mögül kiabálás hallatszott:

–Ne csapkodjon már azzal a karddal! Hányszor mondjam, hogy az nem játékszer! – hallatszott egy mély férfihang.

–Halálra unom magam! Hányszor kell még ugyanazokat a mozdulatokat elvégezni? – szűrődött ki most egy vékonyabb fiúhang a szobából. Phopal ekkor nyitott be:

–Szóval itt vagytok? – mondta kicsit zavartan, mintha nem tudta volna.

–Na, megjött az ellenőrzés! – mondta gúnyosan a fiú. –Nem értem miért kell még mindig ugyanavval a gyakorlattal foglalkoznom? – vékony, magas fiú volt, de korántsem akkora, mint az apja. Az arca

kicsit szeplős, s a haja, mintha csak egészen más családból származna, vörösbarna volt.

–Hiába mondom, hogy mennyire fontos a ritmus.. – szabadkozott a vívómester. Csüggedten engedte le kezéből a kardot, s bosszúsan pödörte meg a bajsztát. Látszott rajta, hogy mennyire idegesíti a fiú.

–Fiam! Ő Sníger a londa – fordult a gyerek felé a király.

–Csak nem egy új tanító? – aztán felcsillant a szeme, s gúnyos mosoly húzódott a szájára: –Már emlékszem! Együtt csináltátok ki a sárkányt?

–Fiam! – csattant fel Horane. – Ő egy londa. Nagyon jól tudod, hogy az mit jelent.

–Persze, hogy tudom! Smilard is csak nagyokosoknak nevezi őket! – válaszolta vigyorogva a fiú.

–Ki az a Smilard? – érdeklődött kedvesen Sníger. Láthatóan egyáltalán nem zavarta a fiú stílusa.

–A fiammal együtt tanulnak. Drach nagyúr fia – válaszolta Phopal, akit Medom modora igen felbosszantott.

–Örömmel venném, ha ő is velünk tarthatna! – közölte a londa.

–Azt hiszem, ennek nincs akadálya – válaszolta a király, majd a fiához fordult: - Medom! Mivel mindeddig nem jutottunk veled egyezsége, Sníger fogja átvenni a tanításodat!

–Micsoda? – fortyant fel a fiú. – Egy minden lében kanál londára akarsz bízni?

–Snígerért tűzbe teszem a kezem! Az Onagros kastélyba utaztok egy hónapra. Talán ott majd javul a stílusod – mondta a király szigorúan. Horane most nem szólt semmit. A fia arcátlansága miatt ő is szégyenkezett.

Medom szemei elkerekedtek. – Persze, mit is várhattam volna tőled apám?! Eddig se foglalkoztál velem, most meg elküldesz a palotából!

Erre Phopal lepődött meg: - Tudod jól, hogy ez nem igaz! – de a fiú nem várta meg, hogy befejezze. Kiviharzott a teremből, majd végig a folyosón. Az uralkodópár elhűlve nézett utána. Horane szemébe könnyek úsztak. Fátyolos hangon szólalt meg, mivel férje egyelőre nem kapott levegőt.

–Igaz, hogy Phopalnak kevés energiája van rá, mert az ország dolgaival kell törődnie, de azért rendszeresen fordít rá időt. Az

utóbbi időben Medom nem is nagyon kér az apjából. Általában Smilarddal csibéskednek.

–A korral jár, de talán kezelhető az eset. A levegőváltás bizonyára a hasznára lesz – mondta Sníger, aki kihívásnak vette a feladatot.

Rövid beszélgetés után elbúcsúzott Horane-tól, majd mikor négy szemközt maradt a királlyal, feltette azt a kérdést, ami régóta nyomta a begyét:

–Mielőtt végleg belevágnánk a dologba, meg kell mondanom, hogy van még egy kis problémám.

–Ki vele! – válaszolta vidáman Phopal.

–Ugye nem sikerült felszámolnod a Fekete Ligát?

Phopal megállt, s az arca megkeményedett. Régi emlékek futottak át az agyán, s komoran válaszolt:

–Már hét éve, hogy elfogtam azt az embert, akit annak idején a banda fejének tartottunk. Egy Hut nevű trükkmester volt. Ugyan furcsa ellentmondások voltak a dologban, mégis kénytelen voltam kivégeztetni, mert a legtöbb bizonyíték ellene szólt. Egy ideje azonban újra hallok róluk én is. Több helyen is látták már a jelet.

–Én is találkoztam a jellel. Mikor idefelé tartottam a védenccimmel, összefutottunk velük. Sőt egy levelet is sikerült szereznünk tőlük – köpenye alól egy papírt húzott elő, s a királynak nyújtotta. Phopal figyelmesen elolvasta, de az arcára nem ült ki felismerés.

–Sem a Zub név, sem az írás nem ismerős. Azt sem tudom elképzelni, hogy ki lehet az az F. Az viszont ebből is kiderül, hogy a liga működik. Szólok Aldinnak.

–Ne! – kiáltott fel Sníger, talán túlságosan is hevesen. – Szeretném, ha köztünk maradna ez a dolog. Elkezdek nyomozni ebben az ügyben, s nem szeretném, ha bárki is tudna róla.

–Rendben van. Bár nem hiszem, hogy túl sok esélyed lenne. Aldin már jó ideje nyomoz utánuk.

–Történetesen ezt a Zub nevű fickót ismerem, hiszen a Brard fiút az ő markából sikerült kiszabadítanunk. Talán nyomra vezethet minket.

–Végre valami! – sóhajtott fel a király.

–Sok tennivalóm lesz a következő pár napon. Amíg felkészülünk a kastélyba való utazásra, engedélyedet kérem, hogy körülnézhessek a palotában. Szeretném ezt az írást azonosítani.

–Arra gondolsz, hogy F. köztünk van?

–Honnan máshonnan lehetne a legjobban irányítani egy országos szervezetet? A Liga vezetőjének tudnia kell, hogy mi folyik az országban, hogy a szervezet nyugodtan működhessen.

–Tégy, ahogy jónak látod! – válaszolta a király. – Örülnék, ha végre sikerülne felszámolni ezt a bandát. A dolgot pedig titokban tartom.

–Szükségem lenne olyan iratokra, amiket a belső embereid írtak, hogy az írásukat össze tudjam hasonlítani.

–A könyvtárban mindent megtalálász, amire szükséged lehet. Addig is örülnék, ha itt szállnátok meg. Van elég hely a palotában.

–Köszönöm.

IV. fejezet
MORGIT

Darger számára nagy élmény volt a királyi palota. A négyszög alapú épület közepén egy nagy udvar volt. A palotának mind a négy sarkán egy-egy torony emelkedett a magasba, jóval a három emelet fölé magasodva. A legalsó szinten voltak az istállók, a kamra, a konyha és a katonai szállások. Az első emeleten volt a trónterem, a bálterem, a fogadószobák, és a vendégszobák. A második emelet a királyi udvartartás szállásának, a könyvtárnak és további apróbb helyiségeknek adott otthont, ahol a királynő foglalkozhatott udvarhölgyeivel, vagy Medom tanulhatott.

A palota körül húzódott a várfal, melyen belül még egy jókora stadion is elfért. Három évente itt rendezték meg a Molni játékokat, melyben a különféle népek versenyzőinek egy nehéz akadálypályát kellett végigküzdeni.¹⁴

A manógyerek állandóan el akart csatangolni valamerre, ezért a londának majdnem pórázon kellett tartania. Az első emeleti vendégszobákban helyezkedhettek el, ahol kellemes társaságot kaptak Horane-tól maguk mellé. Tobria, a királynő udvarhölgye magas, vékony, fiatal lány volt, tele energiával. Csinos rózsaszínben játszó ruhát viselt. Hosszú, barna haját díszes csat fogta össze a fején. Csi-Pannal hamar összebarátkozott. A barbár lány láthatóan kivirult a pihenéstől. A szívós szervezetnek elég volt ez a pár nap ahhoz, hogy újra erőre kapjon. Már néha egy-egy mosolyt is fel lehetett fedezni az arcán. Ők ketten egy külön szobát kaptak, míg Sníger a manóval és a brarddal egy másik szobában helyezte magát kényelembe. Hozzájuk csatlakozott a délután folyamán Medom és Smilard is. A nemesifjú apja kíséretében érkezett, s bosszankodva vette tudomásul, hogy fiának kikkel kell megosztania a szállását. Szerencsére Phopal lecsitította a kedélyeket, s magával vitte Drach nagyurat¹⁵, hogy a gyerekek hadd ismerkedjenek egymással. Smilard Medomnál kicsit alacsonyabb, majdnem kopaszra nyírt hajú fiú volt.

¹⁴ A Molni játékokról részletesebb leírás a Danador c. könyvben található.

¹⁵ Drach nagyúr glaul volt, de nem szerette ezt a címet használni, ezért inkább nagyúrnak szólítottatta magát. Smilard glaulnak számított.

Ravasz tekintete Snígert vizsgálta. Tartása egyenes volt és büszke. Nem ereszkedett le odáig, hogy a brardot és a manót köszöntse. Kényszeredetten letelepedett az ágyára, elrendezte a holmiját, aztán a herceggel együtt félrevonult.

Sníger egyelőre nem is várt többet. A nagyúr gyerekét legalább már ismeri. Hogy egy kicsit összehozza őket, megkérte a Medomot, hogy vezesse körbe őket a palotában. Meom kényszeredette bár, de eleget tett a londa kérésének. Mivel Tobria is velük tartott, Sníger nyugodtan munkához láthatott a könyvtárban, bár előtte felhívta az udvarhölgy figyelmét, hogy Dargerre különösen ügyeljen.

Bokman, a könyvtáros szívesen segédkezett a londának. A hosszú teremben, ahol egymást érték a zsúfolt könyvespolcok, nem csak könyvek, lexikonok és kódexek sorakoztak, hanem túlnyomórészt állami iratok és feljegyzések. Messze, északon Galiv Anen könyvtára célszerűen a Londonon belül helyezkedett el. Ott is hasonlóan voltak elrendezve a könyvek, de ott iratokat nem tároltak. Bokman eltűnt egy vastag papírköteg mögött, és egyetlen tekerccsel bukkant elő.

–Ha jól sejtem, valami ilyesmire van szüksége. – terítette ki a tekerccset a londa előtt az egyetlen itt levő asztalra. A tekercsen a palotában dolgozó emberek neve, s aláírása szerepelt egymás alatt.

–Ez igen! Ezzel nagyon sok energiát megtakaríthatok. – sóhajtotta megkönnyebbülten Sníger, aki már felkészült rá, hogy az egész délutánját itt fogja tölteni. Szakértő tekintete gyorsan suhant át a neveken. A különféle íráskok teljesen eltérőek voltak, s egyik sem hasonlított teljesen arra, amit a Liga embereitől szerzett. Talán még Firibusz írása hasonlított a legjobban. – *F, mint Firibusz.* – gondolkodott el Sníger. – *Túlságosan egyszerű lenne. De a trükkmester írásában nincs annyi erő és hatalomvágy, mint ebben a másikon. Mintha csak másolta volna valaki, de a karakteres betűknél sikerült volna elrontania. Valakinek útjában állhat a trükkmester, ugyanúgy, mint hét évvel ezelőtt. Most rá akarják terelni a gyanút. Persze az is lehet, hogy Firibusz torzította el az írását, bár egy aláírás őszintébb vallomás, mint egy levél.* – Mivel további hasznos információhoz itt már nem juthatott, Sníger elindult, hogy a gyerekek után nézzen. Alig lépett ki az ajtón, mikor Tobria jött vele szembe:

–Bocsásson meg, uram, de Darger eltűnt.

–Sejtettem. – mondta nyugodtan Sníger. – Mielőtt a nyomába szegődnék, mondja el, hogy merre jártak?

–A földszintről indultunk. Megnéztük a katonák szállását, az istállót és a konyhát. Onnan ...

–Ne is folytassa! – mosolyodott el a londa. – Jöjjön utánam! – A lépcsőfordulónál ott álltak a többiek. Medom éppen epés megjegyzéseket tett Smilardnak:

–Mit is várhattunk egy flúgos manógyerektől. Már a szemén is látni, hogy bajkeverő. Ha a kincstárban lesz, nem fogja megúszni szárazon.

– Itt már nem folytatta, mert a londa intett nekik, hogy jöjjenek utána. Sníger magabiztos léptekkel haladt a palotában. Jól ismerte már ezt a helyet, s ahogy újra és újra járta az ismerős folyosókat, régi emlékek tolultak elő az elméjében. „Akkor is útra készültek. Huszonöt évvel ezelőtt. Mikor Horane-t elrabolta a sárkány. Ő és Phopal együtt indultak a megmentésére. Milyen hihetetlen vállalkozásnak tűnt, azzal a kevés tudással, aminek akkor volt birtokában. Bár ma is nekivágna az útnak, ma már sokkal biztosabb lenne a sikerben. Persze nem is maga miatt indult útnak. Nem akarta, hogy Phopal egyedül menjen.” – Ekkor megérkeztek a konyhához. Odabentről rémes kiabálás hallatszott. Egy rekedtes női hang üvöltözött valakivel. Sníger gyorsan benyitott, de a látvány őt is meglepte.

A konyhában két nagy asztal sorakozott a falak mentén elhelyezett konyhaszekrények előtt. Három ajtó nyílt innen. Az egyik a katonai étkezőbe, a másik a kamrába, a harmadik egy csigalépcsőn a felső ebédlőbe vezetett. Darger a kamraajtó előtt állt, sápadt arccal. A fából körülötte kések álltak ki, mintha csak valaki körüldobálta volna. A konyha közepén egy hosszú orrú nő állt, s Snígernek be kellett látnia, hogy ilyen ronda embert még hosszú utazásai során sem látott. Mintha csak egy mesebeli boszorkány lett volna. Éppen egy húsvágó bárdal vette célba az áldozatát, de most vészjósló tekintettel a belépőkre meredt.

–Mit akarnak itt? Megnézik, ahogy vérét veszem ennek a kis besurranó tolvajnak? – rikácsolta.

–Bocsásson meg hölgyem, de a fiú bizonyára eltévedt. – próbálkozott Sníger.

–És véletlenül pont a király éléskamrájában kötött ki két dínókolbász társaságában? – morogta a nő. – Ne nézzenek bolondnak! – közelebb

lépett Dargerhez és a gallérjánál fogva felemelte. A fiú fintorogva fordította el a fejét. – Ha még egyszer meglátlak itt fiam, nem melléd fogok célozni! – ezzel a londa felé hajította a fiút, olyan erővel, amit Sníger nem nézett volna ki az ősz hajú nőből.

–Á! – kapta most fel a fejét a banya. – Medom herceg is önökkel van. – hangja megenyhült, s sokkal barátságosabbá vált. – Mondja meg nekik úrfi, hogy erre a helyre nem szokás bejárkálni.

Medom kissé elvörösödött, de szája szögletében bujkáló vigyorral nézett Smilardra. – Úgy lesz Morgit. Ne vegye zokon. De ha legközelebb itt találja a vakarcsot, nyugodtan csináljon kolbászt belőle! – s összenevetett Smilarddal. – Jobb ha megyünk.

Drager mérgesen tápázkodott fel a földről, s szótlanul, lesütött fejével ment utánuk. Sníger nem tartotta szükségesnek, hogy még szavaival is megostorozza a gyereket. Amit átélt, éppen elég lehetett neki.

Az udvaron keresztül indultak fölfelé, mikor egy moschops által vontatott hintó gördült be a palota udvarára. Ezeket a nagytestű igavonókat csak igen gazdag emberek engedhették meg maguknak. Bár erőben felértek tíz rhabdodonnal, vagy öt montanoceratopssal, úgy fogyasztásuk is arányban volt ezzel. A királyi hintó elé is elég volt egyet befogni ahhoz, hogy gyorsan és minden nehézség nélkül közlekedhessenek. Csak arra volt szükség, hogy időközönként megálljanak egy-egy faluban, vagy városban és feltöltsék elemózsiával ezt a nagy étvágyú jószágot.

Ahogy a hintó megállt, Phopal ugrott ki belőle. Fürgén, s vidáman Snígerékhez lépett:

–Jó hírem van. Nézzétek kiket hoztam!

A hintóból egy fiú és két lány szállt ki. A fiú jól öltözött volt, de látszott rajta, hogy nem nemesi származású. Az egyik lány szőke, hosszú hajú volt, s finom ruhájában fintorogva méregette a londát és a többi gyereket. Különösen Csi-Panon akadt meg a szeme. A másik kedves teremtésnek tűnt. Világosbarna haja a háta közepéig ért. Félszegen szállt ki a kocsiból, s rögtön a fiúhoz sietett. A londa a ruhájukon látta, hogy testvérek, jöllehet arcvonásaikban nem hasonlítottak egymásra.

–Hadd mutassam be őket. – először a szőke, hosszúhajú lányhoz lépett: - Ő Ixis glaula. Ixor glaul leánya.

–Köszöntöm uram. – mondta illedelmesen a lány. Sníger ugyan nem szerette ezeket a formáságokat, most átvette a stílust, s ugyanebben a modorban válaszolt.

–Köszöntelek leányom! Remélem jól fogod érezni magad az Akadémiában.

–Ők pedig Sahmat és a testvére Muland. – mutatott a különálló fiúra és lányra, akik most fejet hajtottak a londa előtt. – Kirklak kereskedő gyermekei. A fiú tizenkét, a lány tizenegy éves.

–Látom csak két leányt találtál. – mondta Sníger.

–Erre még négyszemközt visszatérünk. Bőven el vagyok látva használati utasítással, elhiheted! – válaszolt a király. Most azonban itt van a vacsora ideje. Az Akadémia – ezt a szót erősen kihangsúlyozta – növendékei a katonai szálláson étkezhetnek. Gondolva arra, hogy szükségetek lesz még segítségre, - kezét barátságosan a londa vállára tette, s elindultak a katonai szállás felé - Tobrián kívül melléd adom még Nerich kapitányt, a királyi testőrség egyik legjobb tagját. Amíg más teendőid vannak, ő fog ügyelni a fiúkra. Vacsora után a királyi tárgyalóban várlak! - ezzel elengedte Snigert, s az őrség tisztelegése közepette elsietett a lépcső felé. – menet közben még visszakiáltott. – Medom! Gyere fel Snígerrel evés után!

A herceg bosszankodva követte a többieket, nyomában Smilarddal. Még egyszer sem kellett a katonai szálláson ennie. A glaulnak sem tetszett ez a dolog, mert igen mérgesen nézett a londára. A többiek kíváncsian követték vezetőjüket. Mivel Medom lemaradt, Tobria ment előre, hogy mutassa az utat, de mivel a katonai szállásra tartottak, mentében meggondolta magát, s szégyellősen Sníger mellé lépett.

–Azt hiszem jobb, ha ön megy előre. Erre a helyre jobb, ha férfi lép be elsőként.

–Hagyja csak, az udvariassági formulákat! – legyintett Sníger. - Bár régen jártam itt utoljára, azért ismerem a járást.

Rövid folyosó után a konyhával szomszédos hosszúkás alakú terembe érkeztek. A terem túlsó végén nyílt a királyi testőrgárda szállása, de ők egy másik ajtón is a lakhelyükhöz juthattak. A katonák még nem érkeztek meg, s mivel csak annyi teríték volt, mint amennyien voltak, tudták, hogy külön fognak vacsorázni. Sníger az asztalfőn foglalt helyet. Jobbjára Dargert ültette, hogy a manó kéznél

legyen, baloldalán pedig Tobria ült. Az udvarhölgy után Csi-Pan következett, aki igen ragaszkodott a nőhöz. Miver Ixis glaula nem volt hajlandó a barbár mellé ülni, Muland foglalt ott helyet. A túloldalon Darger mellé An Vapet ült, majd Sahmat, Smilard és végül Medom következett. A herceg kaján vigyorral súgta oda barátjának:

–Figyeld meg a brardot. Olyan csámcsogást fog levágni, hogy Ixis egész biztos rosszul lesz.

Az ajtón Morgit lépett be, két tálcával a kezében. Darger közelebb húzódott Snígerhez, de a morcosképű nő nem foglalkozott vele. Futó pillantást vetve Medomra az arca megenyhült ugyan kissé, de még így sem lehetett túl barátságosnak nevezni. Letette a sült dinőhússal és árpakenyérrel teli tálcákat, s távozott a konyha felé. Darger megkönnyebbülten húzta ki magát.

Sníger kedvesen végignézett a tanítványain:

–Sok szeretettel köszöntöm az Akadémia első tagjait. Pár szót szeretnék mondani vacsora előtt, hogy fel tudjatok készülni lelkiekben a következő hónapra.

–Akadémia. – súgta Medom Smilardnak. – Micsoda marhaság! – Sníger hallotta ugyan a megjegyzést, de elengedte a füle mellett.

–Nehéz próbák előtt álltok, de nem kell megijednetek. Mindenki csak olyan megterhelést kap, amilyent el is bír. Nem csak tanulni fogtok, hanem együtt veszünk majd részt különféle kalandokban. Ezek azonban nem veszélytelen vállalkozások. – Morgit ismét belépett az ajtón és két kancsó vizet tett az asztalra. Sníger csöndben megvárta míg a nő kimegy, majd folytatta. – A feladatokat csak úgy tudjátok majd jól teljesíteni, ha kihasználjátok képességeiteket, s figyeltok arra, amiket tanítok. A legnehezebb feladatokat az összefogás lesz. A küldetéseket ugyanis csak közösen tudjátok megcsinálni! Ebben két segítségünk lesz. Az egyik Tobria, a királynő egyik udvarhölgye, – s tenyerével az udvarhölgy felé intett, aki rámosolygott a gyerekekre – a másik pedig a királyi testőrgárda kiváló tagja, Nerich kapitány, aki hamarosan csatlakozik hozzánk. Holnap elindulunk az Akadémia helyére, az Onagros melletti kastélyba. Ott fogunk tanulni, s onnan indulunk a kalandokra is. Most pedig jó étvágyat kívánok a vacsorához.

An Vapet nem nagyon foglalkozott azzal, amit a londa mondott. Rögtön lecsapott egy vastag szelet húsról, s neki látott. A gyerekek

nem nagyon csodálkoztak azon, amit a londa mondott. Medom és Smilard rosszabbra számított, bár Ixis glaula igen hallgató volt, s alig evett valamit. Vapet viszont nem türtőztette magát, s csámcsogásain és bőfögesén a két barát jókat kuncogott. Még szerencse, hogy ő maga nem figyelt rájuk, mert bizonyára előtötte volna a harci idegesség. A brardok ugyanis elég érzékenyek voltak a jó hírukra, s kiváltképp rossz néven vették, ha kinevezték őket. A gyerekek általában csendben voltak, hiszen nem nagyon ismerték egymást. Csak a herceg és a glaul beszélgetett halkan, miközben rossz kedvük is egyre jobban feloldódott. Most valahogy nem tűnt nekik olyan rossznak ez az egész. Különösen a várható kalandok érdekelték őket:

–Szerintem Ixis nem fogja bírni. – súgta Smilard Medomnak. – Ixor gróf igen elkényeztette. Emlékszel, hogy micsoda hisztit vágott le a tavalyi bálon, amikor véletlenül ráléptem a lábára?

–Hogyne emlékeznék. – válaszolta herceg. – Aztán meg egész este alig bírt a lábára állni. Nem tudom, hogy a londa hogyan vette rá a szüleit. Biztosan nem magától jött.

–Éppenséggel ráfér, hogy edződjön. Figyeltem, hogy elsápadt, amikor Sníger a kalandokról beszélt. Az a manógyerek kiváló fegyverhordozó lesz, de a brarddal vigyázni kell.

–Ezek olyan erősek, mint négy másik ember. Egyszer láttam, ahogy egy brard kihúzott a kátyúból egy szekeret, amivel két bivaly nem bírt el.

–Micsoda fegyvereik lehetnek?

–A legtöbben buzogányt használnak, de a nagyobb fejedelmeknek rövid pallosuk van. Azok meg olyan nehezek, hogy két kézzel alig bírtam megmozdítani.

–Kíváncsi leszek, hogy a barbár lány mit produkál. Fogadni mernék, hogy se írni, se olvasni nem tud. – vigyorodott el Smilard, miközben Csi-Pan arcát fürkészte. Valójában egészen máshogy képzelte el a barbárokat. Ez a lány egész kedvesnek tűnt.

Bár Sahmat, aki a glaul mellett ült, nem szól egy szót sem, hasonló következtetéseket vont le. Ő sem látott még soha barbárokat, s a lány kellemes csalódás volt a számára. Mi több, egész csinosnak találta abban az új ruhában, amit Tobria húzott rá.

Csi-Pan szomorú arca csak néha-néha derült fel, amikor elfelejtkezett régi fájdalmairól, s maga mellett érezte az udvarhölgy

megnyugtató közelségét. A mellette ülő Muland tűnt a legnyugodtabbnak a lányok közül. Arca békés maradt még a brard nagyobb böffenései alatt is. Nem úgy Ixis, aki minduntalan megbotráncozott ezen a hangos evésen (Medom és Smilard nagy öröme), jóllehet tisztában volt a brardok étkezési szokásaival. Az igazsághoz tartozott, hogy ki nem állhatta ezeket a szörmókokat. Ijedtsége hamarosan haragra váltott, mivel apját okolta az egész helyzetért. Egyszer csak beállított az a szeleburdi király, s Ixor glault kenyérre lehetett kenni. Apja mindenben teljesen egyetértett Phopallal, s kifejezetten örült neki, hogy a lánya a királyfival együtt fog tanulni. Egyáltalán nem érdekelte, hogy kikhez és milyen körülmények közé kerül. Ez a pulykatojás herceg meg az undok barátjával persze most jól szórakozik. Ixis el is határozta magában, hogy nem okoz a két fiúnak örömet a gyengeségével. Összeszorított fogakkal legyűrt egy kis húst, és kenyeret, bár a brard csámcsogásától a hányinger kerülgette. Aztán csöndben hátradőlt, hogy megvárja a többieket.

Darger viszonylag nyugodtan ült, bár néha ijedt pillantásokat vetett a konyhaajtóra. Úgy érezte, hogy nagyon jó helyre került. Sníger valami kalandokat emlegetett, s ez egészen felvillanyozta. Lehet, hogy még sárkányt is fognak látni, vagy rablókat kapnak majd el. Micsoda jó buli lesz.

A vacsora végét An Vapet szokásosnál is harsányabb böffentése jelezte. Ha Morgit itt lett volna, bizonyára elégedettséggel töltötte volna el ez a gyomorhang, hiszen a brardoknál ez a legnagyobb tetszés jele volt. Ám a szakácsnő nem mutatkozott többet. Sníger felállt, hogy pár szóval adjon utasításokat az estére nézve.

–A lányokat Tobria vezeti a hálósobájukba, a fiúk pedig velem jöhetnek. Holnap reggel indulunk, úgyhogy pihenjétek ki magatokat. – ezzel intett, hogy kövessék, s megindult az ajtó felé.

Phopal már várta őket a fogadósobájában. A többi helységhez képest apró terem szegényesen volt berendezve. Csupán egy asztal és négy kényelmes karosszék volt az összes bútorzat. Az udvarra nyíló ablak mellett egy törpék által készített szobor magasodott, szinte egészen a plafonig. Furcsán elütött ez a tárgy minden mástól, hiszen Paldinban még csak nem is nagyon ismerték a törpéket, nem hogy valamilyen általuk készített tárgyat használtak volna. A szobor

valószínűleg még abból az időből származhatott, amikor az emberek egyik csoportja délre vándorolt, s megalapította Diut Igvaúr városát.

A londa figyelemmel követte a király tekintetét, s mivel látta, hogy először a fiúhoz akar szólni, megelőzte a király kérését:

–Amíg beszéltek, kint várok.

–Köszönöm! – válaszolta az uralkodó, majd hellyel kínálta a fiát, s megvárta, míg a londa becsukja maga mögött az ajtót. Medom nem ült le. Bosszúsan, és tettetett közönnyel figyelt apjára. Phopal nem állt fel. Hátradőlt kényelmes karosszékében és kíváncsian nézett egyetlen gyermekére. A rövid csöndet Medom törte meg:

–Miért kérettél, apám?

–Sokáig leszel távol, s be kell vallanom, hiányozni fogsz. – közölte Phopal köntörfalazás nélkül.

–Ennyi az egész? – kérdezett vissza a fiú továbbra is érdektelen arckifejezéssel, bár belül mégis jól estek neki apja szavai.

–Jobb lenne, ha leülnél, - mutatott a király a mellette levő székre. – Hátha nem leszek olyan rövid, mint szeretnéd. – Medom kényszeredetten helyet foglalt, s lehajtotta a fejét.

–Mikor annyi idős voltam, mint te, sok kalandon mentem keresztül. Tudod, hogy nagyapám alapította ezt a várost a testvérvisszály után. Míg apám azzal volt elfoglalva, hogy Moln tartományát szövetségre bírja a környező népekkel, nem sok ideje volt velem foglalkozni. Mégis mindig tudtam, hogy szeret. – Itt egy kis szünetet tartott, majd egy rövid sóhaj után folytatta. – Ugyanúgy, ahogy én is szeretlek téged. Majdan neked kell erre a trónra ülnöd, ha sikerül épségben megőriznem a számodra. Ez azonban sok időmbe kerül. Azért bízalak Snígerre, mert tudom, hogy ő fel tud készíteni az életre. Ha jó király akarsz lenni, ismerned kell az életet. Itt a palotában el voltál kényeztetve, akárhogy is szépítjük. – A fiú erre ugyan felkapta a fejét, de nem szólt közbe. – Hamarosan meglátod, hogy az élet más. De igazán nehezzé majd a felelősség teszi. A döntések súlya. Bármerre jársz is, a gondolataink veled lesznek.

Medom nem szólt semmit. Belül meghatotta ugyan az apjától szokatlan szeretetnyilvánítás, kívül azonban próbálta tartani magát ahhoz az elképzeléséhez, amit szerinte most mutatnia kell. Hangja azonban valamivel fátyolosabb volt, mint szokott:

–Köszönöm. Nem hinném, hogy az Akadémián nehéz problémáim lennének. Ha láttad ezt a csapatot, akkor el tudod képzelni, hogy kik

fogják végignyögni az egészet. Vannak, akik nálam jobban is el voltak kényeztetve. – Az utolsó mondat kicsit sértődötten hangzott, de a király nem vette fel. Felállt, s az ajtó felé indult:

–Vigyázz magadra fiam! – Medom felállt, udvariasan fejet hajtott apja előtt, s úgy válaszolt: - Azon leszek apám. – Sníger a folyosón állt, s az ablakból a palota külső kertjét fürkészte. Ahogy a királyfi távozott ő lépett be a tárgyalóba. Jó egy órát töltött a király társaságában, s Gendor holdja már második ívébe ért, mire útra kelhetett. A Vörös Sárkány felé vette az irányt, ahol Shrakot és Goldingert akarta megkeresni.

Mikor nagy sokára hazatért, a két barát még ébren volt. Medom és Smilard mérgesen ült az ágyán, mert An Vapet éktelenül horkolt, bár ezt, az ormányán kijövő sípoláshoz hasonló hangot alig lehetett horkolásnak nevezni. Dargert és Sahmatot ez nem zavarta, s ők a brarddal együtt mély álomba merültek.

–Ebben a zajban képtelenség aludni! – morogta a herceg.

–Úgy sípol, mint akinek egy fűvös zenekar nőtt az orrába. – csatlakozott hozzá a glaul.

–Pedig úgy láttam, hogy ti a próbákat könnyen fogjátok venni. – csóválta meg a fejét a londa látszólag csüggedten.

–Azt ne mondja, hogy a kalandjainkba beletartozik, hogy ennek a szörmőknak a hortyogását kell hallgatnunk egész éjjel! – csattant fel Medom. - A sötétség és a nyugalom a jó alvás alapfeltétele! Ezt minden gyerek tudja.

–Mert rosszul tanították nekik. – válaszolta nyugodtan Sníger. – Nézzétek meg a csecsemőket. Fényben és zajban is ugyanúgy alszanak, mint sötétben és csöndben. Aztán, mikor a szülők rászoktatják őket a csendre és sötétre, akkor már nyüglődnek, ha változás van. Elmondok egy rövid történetet. Ha megértitek, jól fogtok aludni. Ha nem, egész éjjel hánykolódni fogtok. – A fiúk mérges és fáradt arccal, de hallgatták a férfit. – *Élt egyszer egy bölcs, aki új házba költözött, s a ház mellett egy nagy mező és egy tó terült el. A tücskök egész éjjel olyan hangosan ciripeltek, s a békák is olyan nagy zajjal brekegtek, hogy a bölcs nem tudott elaludni. Ekkor kikiabált az ablakon, hogy csönd legyen, s az állatok, mivel tisztelték az öreg bölcs embert, szót fogadtak, s az éjszakára teljes némaság borult. Az öregember visszafeküdt az ágyára, de most olyan nagy volt a csönd, hogy azért nem tudott aludni. Úgy érezte, valamilyen zajra*

van szüksége ahhoz, hogy álomba ringassa. Ekkor újra kikiáltott az ablakon: - Énekeljetek! – s az állatok szót fogadtak. Folytatták az éjszakai zenebonát, ott, ahol abbahagyták. A bölcs kényelembé helyezte magát, s rájött, hogy nem a zaj, s nem is a csend zavarta, hanem a belső békétlensége. Becsukta szemeit, befogadta a világ zaját, elnyugtatta elméjét, s olyan jól aludt, mint soha azelőtt.

–Se bölcs, se öreg nem vagyok. – mondta Medom.

–Szívesebben hallgatnám a tücsköket, mint ezt a ricsajt. – morogta Smilard.

–Nem figyeltetek! – csattant fel Sníger. – Meg kell tanulnotok, hogy bármilyen körülmények közé kerültök is, tudjatok pihenni! Most pedig alszunk. Amíg ébren vagytok, gondolkodjatok el a történeten!

A fiúk morgolódva bár, de szót fogadtak. A londa hamar álomba merült, de a két barát még sokáig forgolódott, míg a kimerültségtől elnyomta őket az álom.

V. fejezet
AKADÉMIA

A hintó lassan haladt a földúton. A moschops könnyedén húzta a fogatot, bár Sníger erősen tiltakozott az ellen, hogy ilyen úri járművel érkezzenek. Persze ennek az volt az igazi oka, hogy Phopal későn szólt az istállómesternek, s nem készítették elő a szükséges hátasokat.

A királyi hintó valamivel nagyobb volt a megszokott hintóknál. Ezüsttel díszített oldala, s lehajtható felső része különlegessé tette. A királyi ház címere mind a négy ajtón jól látható volt. A címert kék mezőben korona, alatta kard és vízcsepp - a könnyet jelképezte, emlékeztetve a testvérháborúra – volt ábrázolva. A hajtó lassan himbálózott az állat hátára erősített nyergen. A királyi hintón nem volt bak, amire hajtó ülhetett volna.

A hintó fedele most le volt hajtva. Az utasok nem a megszokott rendben helyezkedtek el, hiszen a három ülésoron rendszerint közepén ült a királyi pár, az első sorban a testőrgárda három legjobb tagja, s hátul udvarhölgyek ültek. Most Vapet, Darger és Sahmat ült elől Snígerrel, mögöttük Medom, Smilard és Tobria, hátul pedig Csi-Pan, Muland és Ixis. A glaula gondosan ügyelt rá, hogy ne kelljen a barbár lány mellé ülnie. Medom és Smilard kissé karikás szemekkel bámultak maguk elé, s fáradságukban még Ixisen sem tudtak mulatni. Sníger nem engedte, hogy Darger kívülre üljön, mert a fiú állnadóan derékig kilógott a hintóból, s az a veszély fenyegette, hogy egyszer csak kiesik. Előttük két dinogló nyargalt, s mögöttük is két testőr ügyelt a biztonságra. Phopal nagyon jól tudta, hogy a Ligának Sníger kis csapata esetleg útban lehet, hiszen szemtanúi voltak az egyik gyerekrablásuknak, sőt még egy tekercs is náluk volt, melyen valószínűleg a szövetség vezetőjének kézírása szerepelt. Ezért kellett a testőrség, bár a király kezébe vette a Liga ügyét, hiszen a londonak most már nem volt erre ideje.

Nerich kapitány az első két dinogló között volt. A szép időben az út is forgalmas volt. Mellettük fürgé manófutár száguldott el dryoszaurusza hátán, s még a rhabdodonon dinogló testőrséget is könnyedén megelőzte. A moschops közönyösen vette tudomásul a nála jóval kisebb hüllő száguldozását. Ez a nyugodt óriás

rezzenéstelenül, s hatalmas erővel vontatta a számára pehelykönnyű járművet, még ha tizen voltak is rajta.

An Vapet eleinte morgolódott a fogat miatt, hiszen a brardok csak áruszállításra használtak igavonó járművet, s a nemesek sosem utaztak szekéren, vagy fogaton. Ők a montanoceratopsokat kedvelték.

Sníger elégedetten mosolygott. Örült annak, hogy így alakultak a dolgok. Izgalommal töltötte el a feladat. Miközben Dargert féken tartotta, féloldalasan hátra is fordult, hogy hallja az udvarhölgy hangját:

–Már több, mint egy éve, hogy itt jártunk. A kastélyhoz közel van Onagros falva. Mindjárt oda érünk.

Egy házaspár tart rendet az épületben, akik a faluban laknak.

–Egyébként senki nem lakik ott?

–Nem. Felesleges pénzkidobás lenne. – válaszolta az udvarhölgy. Firibusz szokott néha kilátogatni oda, de senki sem tudja, hogy miért.

–Igaz is, Phopal azt mondta, hogy a személyzetet ma délelőtt küldi ki. Mire odaérünk, már várnak minket.

–Azért örülnék, ha Vinc apóhoz beugranánk. Ő ismeri legjobban a környéket, s mivel a feleségével ő tartja rendben a kastélyt a király távollétében, talán szolgálhat számunkra némi hasznos információval.

–Akkor feltétlenül nézzünk be hozzájuk!

–Had kérdezzek valamit. – váltott témát Tobria. – Egy londa biztosan sokat tud az északon dúló háborúról. Néha aggódom, hogy mi is belekerülünk.

–Bizony nincs kizárva. De reménykedjünk, hogy máshogy oldódik meg a dolog. Elvégre is Nhuulon kívül még három másik Mágus is él. Valamelyik csak megsokallja a dolgot.

–Állítólag ez a gonosz mágus már hármat megölt?

–Bizony, így igaz! Mikor kitört a viszály a Mágusok között, ketten rögtön elpusztultak. De hogy valóban Nhuúl végzett velük, az nem bizonyított. Csak a hét Mágus volt jelen.

–Hyojj is olyan gonosz, mint Nhuúl. Talán ő majd végez vele.

–Hyojj ki sem dugja az orrát az otthonából. Igaz, hogy be sem enged magához senkit. A rossz nyelvek szerint üldözési mániája van. Talán Nhuúltól fél. Őt sokan már csak Sötét Úrként emlegetik.

–És hogyan halt meg a harmadik Mágus?

–Senki sem tudja. Csak találgatnak, hogy párbajozott a Sötét Úrral, s úgy halt meg.

–Beszélgessünk vidámabb dolgokról! – terelte másra a szót Tobria. – Mi a terve ezekkel a gyerekekkel.

–Az első feladat, hogy csapatot formáljunk belőlük. – s a londa kedvesen végignézett a gyerekeken. – Bizony nem lesz könnyű feladat. Bár szerettem volna, ha öt fiú és öt lány van az akadémián, sajnos Phopal nem tudott több lányt összegyűjteni. – Mulandra és Ixisre mosolygott. A kereskedő lánya viszonzta a kedvességét, de Ixis rossz kedvét nem lehetett ilyen egyszerűen feloldani.

–Miért pont tíz? – kérdezte az udvarhölgy.

–Annyi gyerek még éppen kezelhető, de már elég sok lehet köztük a konfliktus. Előbb utóbb olyanok lesznek, mint kilenc testvér. Veszekednek ugyan, de szeretik is egymást.

–Nem tudom elképzelni, hogy ennyiféle gyerekből egy csapatot kovácsoljon! – ámult el Tobria, de ezt próbálta úgy mondani, hogy a gyerekek ne hallják.

–A csapat kialakításán nem nekünk kell erőlködnünk! – Sníger arcán ekkor huncut mosoly futott át. – Ők maguk lesznek azon, hogy minél jobb csapatot alkossanak.

–Hát erre kíváncsi leszek. – hitetlenkedett az udvarhölgy. Nem is gondolta, hogy már nem kell sokat várnia arra, hogy ennek első jeleit meglássa:

Az utat két álarcos alak állta el. Az egyik hatalmas testű, több, mint két méter magas, a másik kicsit alacsonyabb és vékonyabb a társánál. Mindkettőnek bot volt a kezében. A királyi testőrség tagjai egyből rávetették magukat az útonállókra, de azok gyakorlott mozdulatokkal hárították a támadást. Az első két férfi már ájultan feküdt a porban, s Nerich kapitány már nem bírta el a túlerővel. Míg a nagydarab férfivel küzdött, a kicsi fejbe vágta és ő is elveszítette az eszméletét. A hintó mögül érkező testőrök sem jelentettek gondot a haramiáknak, úgyhogy a társaság magára maradt.

–Úgy látom, rajtunk a sor. – kacsintott Sníger Tobriára, s a gyerekek ámulatára mindketten kiugrottak a kocsiból. An Vapet egyből követte őket, miközben vészjóslóan morgott. A többi gyerek ijedten bújt meg a kocsiban, bár Darger előkészítette a csúzliját. Egyedül Csi-Pan arcán nem látszott nyoma sem a félelemnek. Továbbra is közönyösen ült Muland mellett. Medom és Smilard szeméből

egyszerre kiröppent az álom, de továbbra is tehetetlenül ültek a helyükön.

Tobria és Sníger szembeállt a két férfival. Azok megpörgették botjaikat, jelezvén, hogy támadni fognak, bár a londonál és az udvarhölgnél nem volt fegyver. An Vapet melléjük állt. Ezután olyan mutatványt láthattak a szekérben ülők, amilyenben keveseknek lehetett része. A két támadó eldobta a fegyverét, hogy egyenlők legyenek az esélyek, majd megkezdődött a harc. Ütések és rúgások váltották egymást, de mindenki kivédte az ellenfele támadásait. Tobria magasakat ugrott, Sníger elhajolt az ütések elől és átszaltózott az ellenfele fölött, A két haramia folyton kitért Vapet elkeseredett támadásai elől, miközben megpróbáltak találatot bevinni a londonak, vagy a nőnek. De fordítva sem volt jobb a dolog. A nagydarab férfinak meg sem kottyantak az ütések, az alacsonyabb pedig folyton elsiklott a támadások elől.

Egy idő után fújtatva álltak meg ismét egymással szemben. Csak Vapet bírta még energiával, hiszen az izmai nem fáradtak ki olyan könnyen. Csi-Pan is magához tért, s ő is kiugrott a kocsiból, Darger pedig követ tett a csúzlijába, hogy fejbe löje az egyik támadót. A katonák is kezdtek már magukhoz térni. Vapet nekilendült egy újabb támadásnak, de Sníger kiáltása megállította:

–Állj! – a londa felemelte a kezét és intett Dargernek, hogy tegye le a csúzlit. – Hadd mutassam be nektek a két híres kalandort: Shrak és Goldinger. A támadást csak megrendeztük. – A két férfi erre levette az álarcát.

Ixis, akit eddig az ájulás környékezett, most megkönnyebbülten sóhajtott egyet, Sahmat és Muland is örömmel nézett össze, Medom pedig Smilardnak sügta:

–Ez a pasas híres harcművész.

–A melák, vagy a másík? – kérdezte a glaul.

–A kisebb, akit Goldingernek hívnak. Úgy látom, a végén még egész jó buli lesz ez az Akadémia. – vigyorodott el zavartan Medom, aki eddig elég sápadtnak tűnt. Sníger folytatta a beszédet:

–Ők lesznek a segítségünkre az Akadémián nagy tudásukkal és tapasztalataikkal. – Shrak és Goldinger arcán halvány mosoly futott át, majd szó nélkül segítettek felkelni a katonáknak, akik szintén csak tettették a vereséget. A két kalandor ezután elkészönt tőlük és előre robogtak rhabdodonjaikon, melyeket nem messze az úttól kötöttek le.

A királyi fogat lassan tovább poroszkált, ahogy a moschops komótosan vontatta. A gyerekek is felélénkültek egy kicsit, csak Vapet morgott bosszúsán valamit arról, hogy micsoda átverés ez az egész.

Ahogy a fogat monoton tempóban továbbhaladt a gyerekek is kezdtek újra elcsendesedni.

– Nézze ez itt Onagros falva. – mutatott Tobria a távolban feltűnő harangtoronyra.

Sníger elkapta Darger grabancát, mielőtt kiugrott volna a kocsiból. Csi-Pan le sem vette a szemét a tájról. Néha egészen békés és nyugodt volt az arca, máskor alig láthatóan könnybe lábadtak a szemei és az arcizmai is megkeményedtek. Mintha valamilyen belső harcot vívott volna. A londa bízott benne, hogy hamarosan meggyógyul. Tobria ebben nagy segítségére lehet. Bár az udvarhölgy nem sokkal volt idősebb a lánynál, Csi-Pan szinte úgy ült mellette, mintha anyjává, de legalábbis nővérévé fogadta volna.

Medom és Smilard időközben elbóbiskoltak, s csak Tobria felkiáltására ébredtek fel. Sníger megpróbálta eltitkolni derűjét, de erre nem is lett volna semmi szükség, hiszen a két alvó fiú nem foglalkozott vele.

A kis falu főleg faházakból épült. Talán azért, mert innen messze voltak kőbányák, viszont sok volt az erdő és a fa. Az emberek barátságosan nézegették a királyi hintót. Az emberek látták, hogy nem a király közlekedik benne, mégis kíváncsian hagyták félbe a munkájukat, hogy megnézhessék, ki utazik a járműben.

Hamar elérték a falu végét, ahol Tobria megállította a hintót. Kiszállt, s Sníger kíséretében bement a faházba, mely már majdnem az utolsó volt a faluban. A kertben lusta, elhízott lystrosaurusok térték ki előlük. A házban kedves házaspár fogadta őket.

–Végre már, hogy a kisasszonyék újra eljöttek!

–Én is örülök kedves Helia néni! De miért van ez az aggodalom az arcukon? Látom, hogy nincs egészen rendben valami.

–Hát ezt a valamit csak egy szóban tudom összefoglalni kisasszonykám. – szólalt meg most a bajuszos, pirospozsgás férfi, akit Vinc apónak neveztek. – Csakris!

–Hogyhogy csak ris? – kérdezte Sníger.

–Nem csak ris, hanem Csakris!

–Mi az, hogy csakris? – ámult el ismét Tobria.

–Nos, azt nehezen tudnánk megfogalmazni. Egy bizonyos, hogy valamiféle gyermek. Néha megjelenik a kastélynál, mint egy kísértet. Azután pár napra újra eltűnik. A faluba sosem jön be. Nem tudjuk, hogy hol és hogyan él. Aki látta, messziről elkerüli.

–Az egy megszállott! – szögezte le Helia néni.

–Jobb lenne, ha oda sem mennének. – folytatta Vinc apó.

–És a katonák? – kérdezte Sníger.

–Azok sem tudták elfogni. Akárhányszor megpróbálták, nyomtalanul eltűnt a szemük elől. – mondta Helia néni. – A katonák többet nem is próbálkoztak. Azt mondják, hogy egy holdkóros gyerekekre nem pazarolják az idejüket.

–Csinált valami kárt? – érdeklődött a londa.

–Azt éppen nem mondhatnánk. De éppen elég, hogy ott mászkál! Mikor takarítjuk a kastélyt, attól rettegünk, hogy előbukkan valahonnan.

–Bizonyára semmi baj sincsen! – nyugtatgatta őket Tobria. – Ha ott lakunk, akkor az a gyerek sem jön a közelbe.

–Bár csak igazuk lenne! – csapta össze a tenyerét az asszony. – Úgy féltém magukat!

–Sníger mellett jó kezekben leszünk. Ő kiváló harcos! – mondta Tobria, jóllehet maga is azért került a királynő udvartartásához, mert jeleskedett a harcművészetekben.

–Akkor jó. – nyugodott meg Vinc apó.

–Holnap mi is kimegyünk, hiszen a parkban rengeteg a tennivaló. Akkor majd újra találkozunk.

–Akkor holnap! – intett vissza az ajtóból Tobria, s karcsú alakja elhagyta a szobát.

A kastély két tornya már messziről elárulta helyét a fák között. Az út az épületig erdőn keresztül vezetett, de a kastély kapuján belül már hatalmas park fogadta őket. Vinc apó és Helia anyó gondoskodó keze rendben tartotta a kertet, míg a király ismét vissza nem tér.

Darger alig várta, hogy megálljon a kocsí, s már nyomakodott is kifelé. Boldogan szaladgált a park rövidre nyírt fűvén. A kastély kőből készült. Tornyait piros cserép fedte, de bizony a cserépen itt-ott már mohapárnák vastagodtak. A kövek közti repedések bármennyire is voltak javítgatva, elárulták, hogy az épület már igen régi.

An Vapet élvezettel nyújtózott, miután kiszállhatott a számára kényelmetlen járműből. Csi-Pan Tobriát követte a bejárathoz, ahol egy magas, vékony inas és egy boszorkány kinézetű nő állt. Morgit látványától Darger elvesztette az egyensúlyát, s elhasalt a fűben. A szakácsnő sárgás szemei összeszűkültek a gyerekek láttán, de Tobriát sem köszöntötte valami barátságosan.

–Na! Megjöttek végre? – morogta az idős nő, egyáltalán nem barátságos hangon. Modortalanságát az inas próbálta meg helyre hozni:

–Nagy tisztelettel köszöntjük önöket az Onagros kastélyban! Schman vagyok, az inas. Bármire szükségük van, állok szíves rendelkezésükre. – A moschops időközben elballagott az üres hintóval az istállók felé, melyek a kastély mögött voltak.

–Üdvözlöm asszonyom! – köszönt először a nőnek Sníger, aki alig tudta visszafogni nevetését az asszony láttán. Most, hogy így közelebről is megnézhetette, jól látta a ráncokat az arcán, s a szája fölé tornyosuló hosszúkás orrát.

–Ez maga a vasorrú bába! – súgta oda Vapetnek Darger, aki tisztes távolságot tartott Morgittól. A brard nem foglalkozott a nővel, hiszen neki az emberek olyan egyformának tűntek.

–Üdvözlöm Schman! – fordult most Sníger az inashoz, majd kicsit halkabban hozzátette: - Remélem a vacsorát már ön találja fel.

–Keressék meg a szobájukat és tartsák távol magukat a konyhától! – közölte a gyerekekkel szigorúan a szakácsnő. Schman bosszúsan rázta meg a fejét és megvető pillantást vetett Morgitra, majd bevezette őket az épületbe.

Sníger kíváncsian nézett körül ezen a helyen, mely egy hónapig az otthonuk lehet. Persze ő sejtette már, hogy ez a hónap olyannyira csak egy, mint ahogy egy év egy nappól áll. Bízott azonban abban, hogy személyét más valakivel, például Zafirral helyettesítheti, miután a kis csapatot megfelelően felkészítette. Azt azonban tudta, hogy erre egy hónap kevés lesz.

A kastély belül ugyanolyan tekintélyes benyomást nyújtott, mint kívül. Az ősi falak gondosan fehérre voltak festve. A padlót simára csiszolt kő borította, melyet az idő vasfoga több helyen is megrepesztett. Az előtérből négy ajtó nyílt, s két lépcsősor vezetett az emeletre. Darger meg sem várta, hogy az inas körbevezesse őket,

önálló felfedezőútra indult. Sníger még éppen időben kapta el a gallérját.

–Jobb lesz, ha mellettem maradsz! – mordult rá szigorúan a londa. Annál is inkább, mivel Morgit szeme mérgesen villant feléjük.

–Iiigen. – nyögte a fiú, s ezután a leendő tanítója közelében maradt.

–Ez az ajtó itt a társalgóba vezet, - sorolta Schman - a túloli pedig az ebédlőbe nyílik. – ez utóbbit Tobria ki is nyitotta, s beléptek a tágas helységbe, melyben egy hosszú asztal állt, körben székekkel.

–A túloldalon van a konyha. – vette át az idegenvezető szerepét az udvarhölgy. – Oda jobb, ha nem lépünk be! – s tekintetével futó pillantást vetett a szakácsnőre.

An Vapet nem lépett be az ebédlőbe. Darger viszont érdeklődő pillantásokkal szemlélte a konyha ajtaját. Morgit rögtön észrevette:

–Meg se próbáld, vagy ledarállak reggelire! – sziszegte vérfagyasztó hangon, amire még Tobriának is némi ijedtség futott át az arcán. Darger elbújt An Vapet mögé, a szakácsnő pedig eltűnt a konyhaajtóban. Medom és Smilard, akik most támolyogtak be álmosan az udvarból, most összevigyorogtak, majd ismét felvették fáradt, álmos képüket.

A következő útjuk az emeletre vezetett. Schman megmutatta a szobáikat és a mosdót. A szobákban két-két ágy volt, s ez Snígernek ahogy sem tetszett.

–Ha van rá lehetőség, szeretném, ha az összes fiú egy szobában lenne, s ugyanígy a lányok is egy külön szobában aludjanak. Egy ötágyas és egy négyágyas szobára lenne szükség. Azt hiszem a lányoknak még szükségük van éjszakai társaságra. – mosolygott az udvarhölgy felé.

–Nincs akadály, hogy átrendezzük a szobákat. – közölte az inas. Ágy van a többi szobában bőven.

–Elég tágas szobák. – mondta Darger.

–Hozhatjuk a holmikat. – mondta Sníger, s An Vapet végre erejéhez méltó feladatot talált magának. A többi gyerek elhűlve nézte, hogy a brard mennyi csomagot pakolt fel. A többiek hozzá képest csak egy kis batyut vittek magukkal. A csomagok aránya pedig éppen fordított volt, hiszen a brardnak nem volt saját dolga, a herceg, a glaul és a glaula cókmojomjai viszont temérdek helyet elfoglaltak. Miután elrendezkedtek, elindultak, hogy körbejárják a kastélyt.

Köröskörül park volt, melyet itt-ott facsoportok szakítottak meg. A kastély hátsó részét zöld falként borították be a kúszónövények. Itt találták meg az istállót is, mely egyelőre még üresen állt. Az épület tisztán volt tartva, s minden elő volt készítve arra az esetre, ha a király beállítana. Az istálló mögött volt egy kisebb épület, melyben a katonákat és a király kiszolgáló személyzetét szokták elszállásolni. Ez a hosszúkás házrész előlről egyáltalán nem látszott. A nap lassan lemenőben volt, s így elindultak az étkező felé.

Közben Goldinger és Shrak is megérkeztek, s elfoglalták szobáikat az emeleten. Ahogy felmentek a lépcsőn, baloldalt az első Sníger szobája volt, utána Tobria egyelőre üres szobája következett, majd a lányszállás. Jobboldalt Shrak és Goldinger szobája után a fiúk szállása kapott helyet. Itt még maradt egy üres szoba is, de a két kalandor nem akart külön szobát magának. A lányok szállása mellett volt a könyvtár, szemben a padlásfeljáróval.

Vacsoránál a terített asztalon kenyér és sült hús várta őket. Mégsem láttak neki rögtön az evésnek, hanem megvárták, míg a két kalandor is csatlakozik hozzájuk, s a londa felállt, hogy rövid beszédet mondjon:

–Örülök, hogy az útközben megrendezett kis incidens senkit sem viselt meg túlságosan. – Ixis ezekre a szavakra enyhén elpirult és lesütötte a szemét. – Külön megdicsérem An Vapetet, Csi-Pant és Dargert, akik nem veszítették el a lélekjelenlétüket és mellénk álltak a harcban. – Erre aztán Medom és Smilard vágott sértődött képet. – A következő napokban is sok hasonló élményben lesz részetek. Az Akadémia feladata, hogy felkészítsen azokra a kalandokra, amelyet az élet tárhat elétek. A tanulás rendje a következő lesz. A délelőtti elméleti, illetve gyakorlati felkészítéssel telnek majd, míg délután mindenki próbára teheti a tudását. Egyelőre öten fogunk tanítani titeket. Tobria a gyógynövényismeret, gombászat és testedzés órákat vezeti. Shrak és Goldinger a nyomkövetés, mozgástechnika és élelemszerzés, Nerich kapitány, aki holnap már csatlakozik hozzánk a fegyverhasználat és lövészet órákat tartja majd. Én pedig a térképészet, csillagászat, vegyészet, és a többi órát irányítom. Minden délelőtt négy órátk lesz. Aki az órákról hiányzik, az a délutáni próbán hátrányban lesz és a próba alatt bűnhődik majd a lustaságáért.

–Kíváncsi leszek ezekre az órákra. – súgta Smilard Medomnak.

–Shrak és Goldinger nagyon jó lesz. – válaszolta a herceg. – De nem tudom mit taníthat nekünk egy nő. Mit érthettek testedzés alatt?

–Láttad, hogy milyen jól harcolt a két kalandorral.

–Az csak meg volt rendezve. Ők mondták.

–Igaz, de azért jól csinálták. – mondta a glaul.

A legtöbb gyereknek tetszett a dolog, bár Csi-Pan arcáról nem lehetett leolvasni semmilyen érzelmet, Ixis pedig alig volt képes elrejtetni félelmét.

Miután Sníger engedélyt adott az evésre, Darger mohón látott neki a vacsorának. Csi-Pan és An Vapet jóval komótosabban ettek. A barbár lány valószínűleg jó nevelést kaphatott – gondolta Sníger – mivel nem volt benne semmi mohóság és idegesség. A brard Vapet pedig szintén előkelő házból származott, ahol az étkezésnek szigorú előírásai voltak. Ő csak kézzel evett, hangosan csámcsogott, s néha bőfögött egyet az elismerése jeléül. Morgit is bejött az ebédlőbe, körülnézett, hogy minden rendben van-e, majd mikor meghallotta a brard csámcsogását morgott valamit hosszú orra alatt arról, hogy az állatoknak a dínóólban van a helyük.

Shrak csendben evett, de Goldinger nem bírta türtőztetni magát, s kalandos történetekkel szórakoztatta őket Csak akkor állt meg néhány pillanatra, mikor a feszültség kedvéért bekapott egy-egy falatot. Ixis és Muland le sem vették a szemüket a férfiről, aki harcos manókkal, kuszonokkal, sárkányokkal csatázott, ártatlan lányokat mentett meg és katonákat szabadított ki. Egy-egy nagyobb túlzás hallatán Shrak horkantott ugyan egyet, de nem hagyta abba az evést. Sníger és Tobria mosolyogva hallgatták a férfit, de a gyerekeket lenyűgözték a hihetetlennek tűnő történetek. Annyi haszna minden bizonnal volt a dolognak, hogy Goldinger történetei alátámasztották Sníger tanítási tervét, hiszen minden olyan tudást felhasznált, amit a gyerekek csak most fognak tanulni. Még Darger is nyugodtan képes volt végigülni az evést, sőt, miután jóllakott, csöndben megvárta, míg a többiek is befejezik.

Odakint eközben besötétedett. Az ebédlő fényességéről az asztalon elhelyezett ötágú gyertyatartók gondoskodtak. Vacsora után mindannyian a szobájukba tértek. Mivel két mosdó volt, jutott egy a fiúknak, s egy a lányoknak is. Sníger kényelembe helyezte magát a szobájában, majd átment, hogy megnézze, hogy boldogulnak a fiúk. Mivel An Vapet behozott még három ágyat, most már mind az öten

elfértek. A brard hamar elaludt, de Sníger szemére nem jött álom. Túlságosan tele volt tervekkel ahhoz, hogy pihentesse a szellemét. Most volt ideje, hogy átgondolja a teendőit. Tudta, hogy a gyerekek sem alszanak még. Legalábbis nem mind. Kíváncsi volt rá, hogy a manógyerek mennyire képesek békességben lenni, ezért résnyire nyitva hagyta az ajtaját. Jó darabig csend volt, s csak a tücskök ciripelése hallatszott be odakintről. A londának nem is kellett sokáig várakoznia. Ajtónyikorgás és apró léptek nesze törte meg az éjszaka zajainak egyhangúságát. A manógyerek óvatosan lépett ki a folyosó félhomályába. Egy-egy gyertya égett a közlekedőben arra az esetre, ha valakinek éjszaka is ki kell mennie. Darger szíve hangosan dobogott, ahogy eljutott a lépcsőig. A falépcső apró reccsenésekkel jelezte, hogy öreg fája még a pihekönnyű lépteket is megérzi már. Ezek a reccsenések az éjszaka csöndjében hangos roppanásoknak tündek, pedig nappal észre sem vette volna senki. Leért az előtérbe, s a konyha felé vette az irányt. Már előre csorgott a nyála, hogy miféle finomságokat talál majd a kamrában. Morgit biztosan édességeket rejteget ott. A kíváncsiság segített neki, hogy legyőzze félelmeit. Itt lent teljesen sötét volt, csupán az ablakokon keresztül szűrődött be a Gendor holdjának gyenge fénye. Ahogy kinézett az ablakon, egy sötét árnyat látott elsuhanni. Szíve kalapálni kezdett, s megmerevedett a rémülettől. Mégis erőt vett félelmén, s az ablakhoz lépett. A sötétből egyszer csak egy sápadt fej bukkant elő, hogy ismét a semmibe vesszen, miután szigorú tekintettel belenézett a manógyerek szemébe. Darger arcából a rémülettől kifutott a vér, s lelki szemei előtt megelevenedtek a szomszéd gyerekek által kitalált vámpírmesék. Szája néma sikoltásra nyílt, de inkább a szájára szorította a kezét, semhogy felverje a házat. Eközben észre sem vette, hogy valaki a háta mögé lopózott.

Morgit seprűje nagy körivet írt le a levegőben, hogy megtorolja az éjszakai kujtorgó merészségét, de a seprű valamiben elakadt. Még szerencse, hogy Sníger a fiú nyomában volt, mert ki tudja, hogy milyen kárt tett volna benne a takarítószerszám, ha időben meg nem állítja. A szakácsnő felmordult, mert nem tudta, hogy miben akadt meg a mozdulata:

–Mi a fene?

Darger megpördült ijedtében, s csak egy halk csorgó hang jelezte az ijedelem következményeit.

–Kár lenne agyoncsapni egy rémült gyereket. – mondta Sníger, s elengedte a botot. – Darger bizonyára megígéri, hogy többet nem mászkál el éjszaka.

–Iiigen! – bólintott a fiú, s felszaladt a lépcsőn.

Morgit nem szólt semmit, csupán szigorúan végigmérte a férfit. Sníger most jól érezte a nő fokhagymaszagú leheletét. A sárga szemek vészjóslóan villantak egyet, majd a nő megfordult és elsántikált a konyha felé.

A londa csöndesen az ablakhoz lépett. Mezítláb volt, s érezte a nedvességet a talpa alatt. Elindult, hogy egy rongydarabbal rendbe tegye a dolgot, ám a szeme sarkából, mintha valamilyen mozgást látott volna a kastély kertjében. Mikor kinézett az ablakon, már nem volt ott semmi. - *Biztosan csak egy állat.* - nyugtázta, s elindult a lépcsőn felfelé.

Hamar elintézte a dolgot, s benézett a fiúk szobájába. Dargerén kívül látszólag mindenki aludt. Még Medom és Smilard is békésen szunyókált, pedig An Vapet hortyogása semmivel sem volt halkabb, mint előző nap. A manógyereket, új ruhát húzott magára, de a szemei még mindig nyitva voltak.

–Aludj nyugodtan! Itt vagyok a szomszéd szobában, ha bármi gond lenne.

VI. fejezet
CSAKRIS

Alig csukódott be az ajtó, Medom és Smilard felült az ágyán. Csak An Vapet és Sahmat aludt békésen.

–Mi történt? Láttál valamit odakint? – kérdezte Medom a manófiút.

–Mi volt az? – csatlakozott Smilard.

–Nem tudom! – nyögte a fiú. – Valami szörnyű fejet láttam csak. Aztán jött Morgit.

–Csakris..- gondolkodott félhangosan a herceg. – Vajon ki lehet valójában? – Darger és Smilard értetlenül nézett vissza rá, de ekkor halk léptek zaja hallatszott a fejük fölül. Mintha valaki, vagy valami mászkált volna a padláson.

–Mi a fene lehet az? – nyögte Darger.

–Csakris. – bólintott Medom hozzáértően.

–Mit akarsz ezzel a halandzsával? Ez valami varázsige? – kérdezte Smilard.

–Dehogysis! Hallottam, amikor Sníger és Tobria beszélt valami Csakris nevű lidércről, aki itt kísért.

–Úgy érted kísértet? – suttogta alig hallhatóan Darger, mintha a falnak is füle lett volna.

–Nem hinném. Talán jobb lenne, ha megnéznénk! – mondta határozottan a herceg, bár reménykedett benne, hogy Smilard leinti.

–Ez az! Nézzük meg! – kapott a lehetőségen a glaul, aki a világért sem akart gyávának tűnni.

–Ne menjetek ki! – suttogta a manófiú. – Ha Morgit elkap titeket, végetek lesz!

–Velem nem mer ujjat húzni. Ne felejtse el, hogy Phopal király fia vagyok.

–Az más. Ugye nem hagyta itt? – folytatta elcsukló hangon.

–Ne aggódj! Szellemekek nincsenek! – nyugtatta Smilard. – Ha nyugton maradsz, velünk jöhetsz!

–Gyerünk! – mondta Medom, s megindult az ajtó felé. Halkan résnyire nyitotta a bejáratot, és kilesett az ajtón. Teljes volt a csend. Csak An Vapet hortyogása volt hangos. Óvatosan indultak el a folyosó végén levő padlásfeljáró felé. Elmentek Sníger szobája előtt, s magukhoz vették a folyosón levő egyik gyertyát. A lányok szobájában is teljes volt a csend, majd végre elérkeztek a

padlásfeljáróhoz. Medom megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy az ajtó zárva van.

–Akkor kénytelenek vagyunk visszamenni a szobánkba. – bólintott Smilard is.

–Én ki tudom nyitni. – kapott az alkalmon Darger, aki ismét felélénkült.

Medom el akarta kerülni a gyávaság látszatát, mert még reménykedett benne, hogy a manógyereknek úgysem sikerülhet kijátszani a zárat, ezért így válaszolt:

–Akkor mire vársz?

Miközben Darger elővett két kis drótot, a két fiú bosszúsan nézte. Mindketten elcsodálkoztak, mikor kattant a zár, s az ajtó kitérült.

–Megyek előre. – vette át az irányítást a herceg, kezében egy gyertyával. Smilard szótlanul követte, bár kissé remegett a lába. Darger ismét ráeszmélt, hogy egy kísértetet akarnak megkeresni, ezért megszólalt:

–Lehet, hogy jobb lenne, ha szólnánk Snígernek. – Medom azonban leintette, ne mondhassa senki, hogy ő félt:

–Ha már itt vagyunk, legalább kukkantsunk fel! - Előre ment a lépcsőn, s óvatosan bekémlelt a padlásra vezető nyíláson. Dohos szag csapta meg az orrát, s a hirtelen képződött huzat eloltotta a kezében levő gyertyát. Darger felnyögött ijedtében, de szerencsére a folyosón levő fény nem aludt ki.

Medom nem adta fel. Újra meggyújtotta a gyertyáját, és kimászott a padlásra. A tágas helyiséget vastagon lepte a por. Vinc apónak és Helia néninek ide már nem jutott energiája. Limlomok heverték mindenütt, ameddig a gyertya fénye elért. A hercegnek rögtön feltűntek a padlás porában levő lábnyomok. Egy apró cipőtől származtak, ami a fiút megnyugtatta.

–Valóban csak egy emberféle lehet, ha cipőt visel. – Ez Smilardra és Dargerre is. Alaposabban megvizsgálva a lábnyomokat észrevette, hogy a cipő talpán repedések voltak, sőt az egyik helyen már kifejezetten felismerhetővé vált egy lyuk. *A tulajdonosa semmi esetre sem lehet gazdag.* – Alighogy ezeket a következtetéseket levonta, valami megmozdult a közelében, s elfújta a gyertya lángját. Ezután léptek távolodó dobogása hallatszott. Medom igen megijedt és majdnem hanyatt esett a mögötte felfelé nyomuló Smilardra. Ismét sötét lett körülöttük. Ez az eset annyira megijesztette a herceget,

hogy inkább visszakozott. Halkan suttogta hátra a glaulnak: - Mégis jobb lenne, ha holnap jobban felfegyverkezve jönnénk vissza. Valaki elfújta a gyertyámat.

–Igazad van. – kapott a lehetőségen a barátja. Lassan mindhárman lebotorkáltak a folyosóra. Darger visszazárta az ajtót és beosontak a hálósobájukba. Sahmat és Vapet továbbra is békésen aludt. Csak a három kóborló fülelt még egy darabig, hátha ismét hallják a lépéseket. Több zajt azonban már nem hallottak, és lassan elnyomta őket az álom.

A reggelinél a szokásos rendben ültek a helyükön. Az asztalfőn Sníger, mellette Tobria és a lányok, velük szemben Goldinger, Shrak, és a fiúk. Snígerrel szemben most Nerich kapitány foglalt helyet. Mielőtt enni kezdtek volna, a londa felállt és elmondta a napi programot.

–A mai napon nyomkövetésből, testedzésből, térképészetből és lövészetből kaptok órákat. Az órák a nap második ívében¹⁶ kezdődnek. A délutáni kalandotok a délelőtti tanultakra épül, úgyhogy nagyon figyeljétek oda. A nap negyedik ívében ebédelünk, s utána együtt indulhattok útnak. Csak ma, az első napon mehettek együtt. A következő napokban általam beosztott kisebb csoportokban fogtok haladni. Az első óránk a könyvtárban térképészet lesz, amit én tatok. Utána Shrak és Goldinger vár titeket a kastély előtt. A nap harmadik ívében lesz a testedzés óra az udvaron, s utána ugyanott Nerich kapitány tanítja a lövészetet. Itt mindenki választhat majd magának megfelelő fegyvert. Most pedig jó étvágyat kívánok.

Morgit kenyeret, dínótojás rántottát, hagymát, sajtot, s szárított lesothosaurushúst tett az asztalra. A sajt ritka csemegének számított, mivel valamelyik emlős tejéből készítették, melyekből Paldinban csak keveset tartottak. Valószínűleg az igavonónak használt bivalyok tejéből volt. Darger és Vapet rögtön le is csapott a finom csemegére. Medom a rántottát választotta, mert a hullók mindig is közelebb álltak a szívéhez, mint az emlősök. Oda is súgta Smilardnak:

–Az emlősök húsa tele van mindenféle férgekkel.

–Tényleg? – kérdezte a glaul, de a velük szemben ülő Ixis is meghallotta.

–Ezt honnan veszed?

¹⁶ Kb. 8 óra.

–Zafir mondta, hogy a bivalyok és sertések húzában sokszor férgek vannak és ha nem sütik meg rendesen, akkor a peték kikelnek a gyomrodban... - A glaula arca elsápadt és a hányinger kezdte környékezni. Tobria még időben lépett közbe:

–Ezt a témát nem most kellene megvitatni fiúk!

–Elnézést. – bólintott a herceg. – Csak Zafir azt mondta...

–Állattan órán erre még visszatérünk. – mosolygott Sníger. – Ixis egyél nyugodtan! Ezekben az ételekben nincs semmi rossz. – A glaula mérgesen nézett a két fiúra. Dargerén látszott, hogy érdekelte volna a téma, de nem mert megszólalni, mert Morgit éppen a háta mögött ment el. Vapet pedig mit sem törődött az egésszel. A brardok nem félnek holmi férgektől. Egy brardnak jó az emésztése. Sahmat és Muland Csi-Pannal együtt csendesen evett. A barbár lány idegenkedve nézte a sajtot és bár megzaglászta, inkább nem kért belőle.

Goldinger egy darabig csendben volt, de az evés vége felé ismét megeredt a nyelve. Könyökével megbökte Shrakot:

–Eddig még élvezem is a dolgot. Igaz is. Ki más tudna jó kalandorokat felkészíteni, ha nem mi. Jó ötlet volt Snígertől ez az akadémia. – s a londára nézett. Sníger csendben, halvány mosollyal nyugtázta szavait.

–Hát nem tudom haver. – válaszolta az Állat. – Mindenesetre jobb itt várni egy küldetésre, mint ücsörögni valamelyik fogadóban. Talán ha ide ér a háború, több hasznunkat veszik majd.

–Ne mondjon ilyent! – mérgelődött Tobria. – Örüljön neki, hogy béke van! Ha háborút akar, miért nem megy fel Lídiumba. Ott elkelve a segítő kéz.

–Igaz is. – nézett Shrak Goldingerre. – Miért nem megyünk fel? – Goldinger bosszúsan nézett rá. Medom érezte, hogy nem az igazságot hallja:

–Mert megígértem a királynak, hogy kéznél leszünk, ha valami történik.

–Tényleg? – kérdezett vissza a bivalyerős férfi, de nem folytatta, mert Goldinger rátaposott a lábára.

–Milyen rendes maguktól. – helyeselt az udvarhölgy. A fiúk most nem velük voltak elfoglalva. Míg a kalandorok beszélgettek, Smilard visszatért az éjszaka történetekre:

–Este újra megpróbáljuk? – kérdezte halkan Medomot.

–Ühüm. – bólintott a herceg, mert éppen tele volt a szája.

–Lehet, hogy a brardnak is hasznát vennénk.

–Igazad van. – válaszolt egyetértően a herceg miután lenyelte a falatot. – Ha baj van, akkor nagy hasznát vesszük. Ezek nem félnek semmitől.

–Az a baj, hogy a lebukástól sem. Hogyan fogjuk rávenni, hogy ne csapjon zajt. Ha Morgit, vagy valamelyik felnőtt észrevesz minket, vissza leszünk küldve a szobánkba.

–Milyen kalandor akadémia ez, ha megtiltják az éjszakai kalandokat? – tört ki akaratlanul kicsit hangosan a hercegből. Sníger nyugodtan válaszolt:

–Aki éjjel talpon van, nappal hátrányt szenved. Az éjszakai mászkálás persze nem tiltott, bár félő, hogy Morgit nem jutalmazza a hívatlan mászkálókat. – Tekintete Dargerről a csukott konyhaajtóra siklott. A biztonságotok érdekében azért kerüljétek a zárt ajtókat, de különösen a konyhát. – tekintete Dargerre futott, s arcán halvány mosoly futott át. A herceg pedig reménykedett, hogy nem tud az előző éjszakai kis útjukról.

Reggeli után felmentek a könyvtárba. Az óra unalmasan kezdődött, mert Paldin térképét kellett tanulmányozniuk. Sníger azonban nem ezért tette be tanrendjükbe a térképészetet, hogy kész térképeket nézegessenek.

–Lehet, hogy helyesebb lett volna, ha tájékozódástant mondok, de ez rosszabbul hangzik. Meg kell tanulnotok tájékozódni minden segítség nélkül. Ebédnél ismertetem majd az útvonalat, melyen végig kell haladnotok a célig. Ha nem tudtok tájékozódni, el fogtok tévedni. Első és legfontosabb segítségetek a nap. Második a növényzet. Bizonyos mohák itt a déli féltekén jobban szeretik a fák és kövek déli oldalát. Az árnyék mozgása pár perc alatt mindenképpen útbaigazít titeket, ha eltévesztenétek az irányt. – szavait gyakorlatok követték. Sníger köveken, fatörzs darabokon mutatta meg nekik a déli oldal jellegzetességeit, majd gyertyával szemléltette a nap mozgását és megmutatta, hogy a nap állása alapján hogyan lehet tájékozódni. Muland és Sahmat többször is kérdezgetett. Látszott rajtuk, hogy érdekli őket a téma. Darger figyelmét nehezen lehetett lekötni. Csi-Pan pedig közönyösen nézett maga elé. Medom megesküdtött volna, hogy semmit sem hallott az egészből. Vapet értetlenül bámult, de a világért sem árulta volna el,

hogy nem ért valamit. Ixis is hasonlóképpen lehetett, de nem okozott a fiúknak olyan örömet, hogy kérdéseket tegyen fel. Inkább jobban odafigyelt.

Pár perc múlva már az udvaron álltak. Egyenként kellett betájolni magukat a négy égtáj felé. Muland és Sahmat jelentkezett elsőként, s pontosan végre is hajtották a feladatokat. Aztán a két barát következett. Nekik sem okozott gondot, de az utánuk jövő Dargernek fogalma sem volt az egésztől, s ezért Sníger meg is fedtte:

–Ha nem értesz valamit, inkább kérdezz. Ha miattad téved el a csapatod, akkor annak közösen isszátok meg a levét. – Darger ártatlan képpel bámult a londára. Nem értette, miért olyan fontos ez. Sníger nem is volt érte mérges, hiszen tudta, hogy a fiú pár nap múlva már nem így fog gondolkodni. An Vapet is hasonlóan járt, bár mindig határozottan állt irányba, de legtöbbször nem volt olyan szerencséje, hogy el is találta azt. Csi-Pan olyan könnyedén oldotta meg a feladatokat, mintha világ életében ezt gyakorolta volna, - s ebben van is némi igazság – Ixis viszont nagyon röstellte, hogy hibázott. Medom nem tartotta vissza a nevetését, mikor a lány már másodszor tévesztett irányt. Valójában nem is a glaula ügyetlenségén nevetett, hanem azon a szerencsétlen ábrázaton, amit a lány vágott. Sníger azonban szó nélkül, tettekkel reagált az illetlenségre. A herceg azon kapta magát, hogy majdnem a földön fekszik és a londa tartja pár centire a föld felett.

–Lám, lám. Neked is van még tanulnivalód herceg. – nyugtázta a férfi. Medom feje egy pillanat alatt elvörösödött. A tanító támadása váratlanul érte, s ráadásul mindenki előtt lett megszégyenítve. Nem is ez volt a legbosszantóbb, hanem a glaula arcára kiülő kárörvendő mosoly. Bár a herceg nem látta, de Smilard arcán is átfutott valami halvány vidámság, de a következő percben már fölsegítette a barátját.

–Jól van! – összegezte a térképészet óráát a londa. – Amit tanultatok, használjátok ügyesen. Most pedig irány a kastély bejárata. Goldinger és Shrak vár titeket.

A vékony férfi minden bevezető nélkül intett nekik, hogy kövessék. Shrak unottan bandukolt utánuk. Először hátramentek az istállóhoz. A kalandor csak itt szólalt meg:

–A nyomkövetés egy kalandornak nagyon fontos lehet. Ha keresel, vagy üldözöl valakit, vagy akár csak vadászol, hogy legyen mit

enned, tudnod kell, hogy amit keresel merre ment. És fontos, hogy ne keverjük össze a nyomokat. Ma az egyes lények lábtípusait fogjuk tanulmányozni. A legtöbb értelmes lény visel valamilyen lábbelit. Annak mérete, a lépések távolsága és a talajba nyomódás alapján következtethetünk arra, hogy milyen lény, mekkora a súlya, illetve a sebessége.

–Hogy a csodába? – buggyant ki Dargerből.

–Nézd meg, hogy a te lábnyomod alatt mennyire nyomódik be a talaj. Ha egy nagyobb láb ugyanennyire nyomódik be, akkor nálad nehezebb az illető, ugyanígy, ha egy ugyanekkora láb jobban benyomódik, akkor egy kövér manó, vagy egy dagadt gyerek az illető. Ha nagy a lépéstávolság, akkor a lény gyorsabban ment, vagy hosszabb volt a lába. Nézzétek! Itt az istálló előtt a porban megjárattunk és megfuttattunk néhány rhabdodont. Meg kell mondanotok, hogy melyik futott és melyiknek a hátán volt utas. Egyesével gyertek! – most az Állathoz fordult - Shrak addig magyarázd el nekik az egyes lények talpa közti különbségeket.

Míg a kopasz férfi összehasonlította a tündérek, brardok, és a többi lény lábának jellegzetességeit, Goldinger egyenként körbevezette azt aki következett. Medom Muland után következett. Nem volt nehéz feladata, mert a rhabdodon két lábának távolsága elárulta, hogy futott-e az állat, vagy éppen lassan haladt. Azt azonban, hogy volt-e utas a hátán, már sokkal nehezebb volt megállapítani. Az udvar porában alig volt különbség a benyomódásokban. Csak a földre hasalva, alapos megfigyelés után vette észre azt a milliméternyi különbséget, ami egy gyakorlott kalandornak semmi gondot nem okozott volna.

Míg Shrak monoton hangon megtartotta előadását, Smilard ásitózott, Darger a körülötte levő növényzetet piszkálta, Ixis pedig egy lapra rajzolgatott valamit. A nagy darab férfi odalépett a lányhoz, hogy megnézzé mit csinál. A lapon azok a lábnyomok voltak lerajzolva, amiket az imént a lány megfigyelt. Ixis grafitral rajzolt és Shrak igen meglepődött azon, hogy milyen jól sikerültek a képek. Mikor Goldinger végzett az utolsó tanítványával, az Állat megmutatta neki a lány rajzait.

–Ez igen figyelemre méltó. – szögezte le a kalandor. – Gyerek kezéből még nem láttam ilyen élethű rajzokat. Hol tanultad ezt?

–Otthon a rajzolás volt a kedvenc időtöltésem. – felelte a lány. A többi gyerek is megnézte a rajzokat és elámultak. A képeken a rhabdodon lábnyomai pontosan olyanok voltak, mint a porban. Minden apró jellegzetesség, a három ujj, a benyomódás mélysége, a talajon levő apró kövek ugyanúgy néztek ki, mint az udvar porában.

–Ennek a képességednek még sok hasznát veheted. A jó megfigyelőkéesség minden kalandor nélkülözhetetlen fegyvere. Ti se csüggedjetek! Ezt is lehet fejleszteni. Délután a mi nyomainkat kell követnetek. Tobria már itt jön, hogy egy kis erőt öntsön belétek. Ebédnél találkozunk! – a két férfi magukra hagyta őket és a kastély mellett bementek az erdőbe.

Tobria szájában egy apró síppal érkezett. Most nem az udvarhölgyek díszes ruhája volt rajta, hanem egy harcosnő bőrruhája. A gyerekek egészen meglepődtek ettől a látványtól. Medom nem is akart ráismerni. Elsőnek Ixis jutott szóhoz:

–Még sosem láttalak ilyen ruhában. – Az udvarhölgy mosolyogva válaszolt:

–Csak kevesen tudják, hogy Horane királynő udvarhölgyei egyben a testőrei is. Mi gyerekkorunktól arra lettünk felkészítve, hogy az uralkodó mellett fogunk élni. A testedzés, amit nálam tanultok, sok részből áll. Üljetek le a földre és figyeljetek. – megvárta, míg mindenki elhelyezkedik, majd folytatta. – Majdnem minden nap lesz testedzés óránk, hiszen ez az a dolog, amire minden nap szükség van a délutáni próbákon. Erő, ügyesség, állóképesség, gyorsaság lesz a jelszavunk. Erőben és állóképességben nem versenyezhetünk egy brarddal, – itt An Vapetra nézett – vagy egy Shrak erejű férfival sem, ám gyorsaságban és ügyességben még mindig legyőzhetjük őket. Már a mai próbán is kell harcolnotok, - Ixis arcából kifutott a vér – de az alapszabály, hogy a túlélés a fontos. Tudom, hogy An Vapetnak nem lehet megfutamodnia, de ti tartsátok szem előtt, hogy bár szegény a futás, de hasznos. Sose szálljatok szembe nálatok képzetebb ellenféllel! Hiába erősebb a támadó, ha lassabb és ügyetlenebb. A testedzés órákra mindig úgy gyertek, hogy meg fogtok izzadni. Most pedig álljatok fel és kövessetek!

Mire mindenki feltápászkodott, Tobria lassú futással elindult az erdő felé. Ki csöndben, ki morgolódva a nyomába eredt. Az erdőben egy apró ösvény kanyargott. A tavaszi napsütést itt hűs árnyék váltotta fel, de a fűjtató társaság ettől még nem érezte jobban magát.

Egy nagy fa alatt álltak meg, amiről két kötél lógott le. Az egyikén csomók voltak, hogy könnyítsék a kapaszkodást, a másik sima volt, mint minden rendes kötél. Megvárták, míg az apró Darger és a lhegő Ixis is odaér, azután Tobria elmondta, hogy mi a feladatuk:

–Itt felkapaszkodunk a fára, ahonnan szintén kötél vezet tovább a másik fára, amiről le fogunk mászni. Az ügyetlenebbek használják a csomókkal ellátott kötelet, az erősebbek pedig nyugodtan jöjjelek a másikon. Én utolsónak megyek. A fa tetején várjatok meg.

–Én erre fel nem mászok! – közölte Ixis, miközben nézte, ahogy An Vapet eltűnik a magasban. A fa lehetett, vagy húsz méter magas.

–A csomókkal ellátott kötélén könnyű felmászni. Ha elfáradtál, megállhatsz pihenni. Meg kell erősödnöd, ha kalandor akarsz lenni. – mondta az udvarhölgy.

–Én nem akarok kalandor lenni! – fakadt ki a lány. – Az egész az apám miatt van. Mindig azt csinálja, amit a király mond neki.

–Ebben az esetben egyedül kell visszamenned a kastélyba. De ne feledd, amit Sníger mondott: Aki az órákról hiányzik, az délután a próbán jár pórul.

Ixis dacosan összefonta a ezét a mellén. Egy darabig maga elé bámult, majd szóltanul elindult vissza a kastély felé.

–Gyerünk, gyerünk! – szólt rá Tobria a többiekre. – Nincs időnk bámészkodni! – Vapet után Csi-Pan mászott fel fürgén a sima kötélén. Olyan ügyességgel, ami a fiúkat ámulatba ejtette. Medom már nehezebben küzdött fel magát. Egy darabig bírta a mászást, de egyre jobban égett a tenyere és zsibbadt a karja. Vagy félúton lehetett, mikor úgy érezte, hogy se le, se fel nem képes már mászni. Tobria kiáltott fel utána: - Nyugodtan pihenj egy kicsit és szorosan kulcsold a lábad közé a kötelet! Aztán lassan, méterenként mássz feljebb!

Medom fűjtatva megállt. Az izzadság a szemébe csorgott, de nem merte eleresztetni a kötelet. Combja között szorította, és engedett egy kicsit a szorításon. Úgy tűnt órákig tart a mászás, míg végre felért a kötél tetejére. Vapet a csuklójánál fogva könnyedén felrántotta.

–Kösz! – nyögte a herceg, majd elterült a deszkákból összeácsolt leshelyen. Valószínűleg vadászok figyelhették innen a vadak járását. Smilard, Sahmat és Muland inkább a csomós kötelet választották, de még így is igen elfáradtak, mire felértek a magasba. Dargert Tobriának kellett felhoznia, aki a kötél felénél megállt és se le, se fel

nem volt hajlandó tovább mászni. A pehely súlyú manót Tobria a vállára ültette, s mint egy négykezü pók araszoltak tovább felfelé. Medomnak rémülten hasított agyába a gondolat: - Innen még le is kell mászni!

–Talpra, talpra! – hallotta meg Tobria hangját. Az udvarhölgy vidáman nézett végig a csapatra. –Látjátok a másik fára kifeszített kötelet?

–Nem bírok továbbmenni. – mondta halkán Muland Sahmatnak.

–Nem függeszkednetek kell, hanem másznotok, kézzel lábbal kapaszkodva. Alattunk vastag avarszőnyeg van, úgyhogy aki leesik nem fogja megütni magát.

–Könnyen beszél! – védte meg testvérét Sahmat. – Ha Muland panaszkodik, akkor minden oka megvan rá.

–Tudom, hogy fárasztó a kötélmászás, és hogy nem vagytok hozzászokva, de innen két módon lehet lejutni. Átfüggeszkedünk a másik fára és ott lemászunk egy kötélletrán, vagy visszamászunk ugyanazon a kötélén. – Tobria komor arca most ismét vidámra váltott. – Vagy egyszerűen leugrotok a puha avarba. – An Vapet nem várta meg, míg a többiek eldöntik, hogy mit akarnak. Nekilendült és függeszkedve végigment a kötélén. Csi-Pan szótlanul követte. Utánuk Tobria mászott, aki megmutatta, hogyan kell úgy mászni, hogy a láb is segít. Ezt Sahmat, és Muland is megpróbálta és sikeresen végig is másztak a kötélén, mire a két barát is követte őket. Darger próbálkozott a legvégén. Nem használta a lábát, ahogy az udvarhölgy mutatta, s a kötél felénél elfáradt. Itt aztán elkezdett kiabálni:

–Segítsen valaki! – Majd még hangosabban – Segítsen valaki! – Aztán ordítva: - Segítség! Le fogok esni! – végül, mivel a túloldalról semmi segítség nem érkezett, s Tobria is csak karba tett kézzel állt és derüsen nézte, a manógyerek feladta a küzdelmet. Nagy kiabálással a mélybe zuhant. A puha avar azután felfogta az esését, mégis pár másodpercig mozdulatlan maradt. Fentről alig lehetett hallani, amit mond:

–Élek még? Nem tört el semmim? Hát ez óriási volt. – Aztán felkiabált a többieknek: - Ezt ki meri utánam csinálni? – szavai nyomán An Vapet már ugrott is, de a többiek nem követték. Inkább a kötélletrán másztak le. Végül futva tették meg a távot a kastélyig, s Tobria lazító és ügyességi gyakorlatokkal foglalta le őket. Elővett

egy gömbölyű tárgyat, amit labdának nevezett, s puha anyaggal tömött bőrgolyó volt. Ezt kellett egymásnak dobálgatni és rúgni. Olyannyira tetszett nekik ez a játék, hogy még a félrehúzódtott Ixis is kedvet kapott hozzá. Aztán hamar el is ment a kedve tőle, mert elég ügyetlenül bánt a labdával, de mire ez bekövetkezett már vége is volt az órának.

Nerich kapitány már várta őket a park másik részében, ahol sok fa volt a parkban, s a fákra céltábla volt erősítve. A kapitány nem sokat beszélt. Dadogását eleinte megmosolyogták a gyerekek, de mivel a férfi maga sem nagyon figyelt rá, nem sokáig törődtek vele. Íjakat, csúzlikat, számszeríjakat, parittyákat, dobónyilakat készített elő, amiket sorban ki kellett próbálniuk. Darger még a kisebb íjakat, vagy számszeríjakat sem tudta használni, ám saját csúzlijával tökéletes pontossággal beletalált a távolabbi céltáblák közepébe is. A többiek nála sokkal ügyetlenebbek voltak ennek a lőszerszámnak a használatában. Medom majd minden lőfegyvert próbált már. Neki a dobónyilak és csúzlik voltak idegenek. Az íjakat, számszeríjakat Smilarddal együtt, egész jól használta. Csi pan íjjal kiválóan lőtt, de a számszeríjat nem tudta használni. Sahmat és Muland először fogott ilyen lőszerszámokat a kezébe. Ahhoz képest néha még a céltáblát is eltalálták. An Vapet és Ixis kifejezetten ügyetlennek bizonyult ezen az órán. A brard végül méltatlankodva szólt a kapitánynak, hogy hozasson neki egy fejszét. Nerich ugyan nem nagyon értette, hogy az mihez kell, de teljesítette a brard kérését. Csak mikor Vapet teljes pontossággal vágta bele a fejszét a legközelebbi céltáblába, úgy, hogy az átszakította a tábla fáját és a mögötte levő tölgyfában kötött ki, akkor esett le a kapitánynak, hogy a brardok fokost, baltát és dárdát szoktak használni tűzharcban. Megígérte, hogy a következő lövészet órán ilyen fegyvereket is szerez majd, még ha ezek a fegyverek nem is valódi lőfegyverek, hanem dobófegyverek.

Maga a kapitány is tartott egy kis bemutatót, s pontosságával elkápráztatta a gyerekeket. Az íjából kilőtt nyilat a számszeríj lövedékével hasította ketté, majd csúzligolyóval ütötte beljebb a fába, s végül dobónyilakból készített kört a fába.

Végül mindenki választhatott magának egy fegyvert. Medom és Csi-Pan az íjat választotta, Smilard, Sahmat és Muland a számszeríjat, Vapet ragaszkodott a baltájához, Darger pedig a csúzlijához. Ixis nem akart fegyvert választani, de végül mégis

elfogadott egy csúzlit, ami azért nyerte meg a tetszését, mert Nerich kapitány szerint brontosaurusz csontból faragták és nagyon értékes.

Egy rövid időre felmehettek a szobáikba, hogy letegyék fegyvereiket, de mikor felértek, már meg is szólalt az ebédre hívó csengő. A sült dínóhús kellemes illata bejárta a kastélyt, s senkit sem kellett bízgatni, hogy a fárasztó délelőtt után asztalhoz üljön. Morgit egy halom egészben süített krumplit talált fel a dínósülthöz, de még nem kezdhettek neki az evésnek, mert Goldinger és Shrak még nem tért vissza az erdőből. Addig is Sníger tájékoztatta őket a délutáni próbáról:

–Egy akadálypályát készítettünk elő a számotokra. Goldinger és Shrak rhabdodonhaíton haladt a patakig. Először az ő nyomaikat kell követnetek. A pataknál pontosan észak felé kell fordulnotok, s úgy találjátok meg a póktanyát.

–Micsoda? – sápadt el a glaula.

–Az erdő egy részében nagyméretű pókok élnek. Kisebb dinoszauruszokra és emlősökre vadásznak, de a mérgük nem halálos.

–Még szerencse. – vigyorodott el Smilard Ixis arcának láttán. Sníger nem zavartatta magát, hanem folytatta. Le kell lőnötök három ilyen pókot, s visszahoznotok a kastélyba. Fontos, hogy mind a három pókot más-más löfegyverrel kell elejteni. A pókhálókat kerüljétek el! Nem szerencsés a mucsamucsa hálójában ragadni. Visszafelé ugyanazon az úton gyertek. Ha véletlenül támadás érne titeket, akkor azt mi rendeztük meg. Bajotok nem eshet, csupán fel akarunk készíteni titeket az ilyen helyzetekre. Sose szóródjatok szét és tartsatok össze. – Shrak döngő léptei ekkor már hallatszottak az előtérből, s az Állat végre megérkezett, nyomában Goldingerrel. – Jó étvágyat! – fejezte be a beszédét Sníger, s helyet foglalt a két kalandorral együtt.

–Hogy telt a délelőtt? – fordult a többiek felé Sníger miközben Schman felszolgálta az ennivalót.

–Ahányan vannak, annyi félék. – mondta Tobria. – Bár Ixis nem jeleskedett a testedzés órán, hallottam, hogy milyen szépen rajzol.

–Nem mindenki született kalandra, de sokan akaratokon kívül is kalandokba csöppennek. – nézett a lányra a londa. – Mindenkinek azt a képességét kell kibontakoztatni, amiben a legjobb. A lényeg, hogy élvezzük, amit csinálunk.

–Különösen a kötélmászást. – mondta Smilardnak Medom.

–Kíváncsi lennék, hogy azt hogyan lehet élvezni.

–Ismertem olyan embereket, akik szerettek szenvedni. – mondta Goldinger.

–Valóban? – vonta össze gyanakodva a szemöldökét Tobria.

–Egyszer jártam egy faluban, ahol egy féllábú ember ücsörgött a tér közepén. Mikor megkérdeztem, szeretné-e, ha meglenne a másik lába is, azt felelte: Nem, mert akkor dolgoznom kellene. Így pedig eltartanak a falum beliek.

–Akkor ő nem szenvedett a fél lába miatt. – válaszolta Tobria.

–Nekem senki ne mondja, hogy fél lábbal nem lenne szenvedés az élet! – fortyant fel a kalandor. – Ott kellene ülnöm egész nap, s azt lesnem, hoz-e valaki valamit? Addig mennék, míg nem találnék egy varázslót, aki visszaadja a lábam.

–A boldogság nem attól függ, hogy hol vagyok, mit csinálok... - kezdett bele Sníger, de aztán észbe kapott. – Mindig elfelejtem, hogy ezt nem tudom elmagyarázni. A lényeg az, hogy az ember bárhol, bármikor lehet boldog.

–Marhaság! – legyintett Shrak, aki ritkán szólalt meg az asztalnál, hiszen az evéssel volt elfoglalva.

–Nem az a kérdés, hogy marhaság-e, vagy nem, hanem hogy igazság-e vagy sem! – válaszolt Sníger, de Shrak nem szólt többet, mert látszott rajta, hogy nem érti amit a londa mond. Goldinger is bután nézett egy pillanatig, de inkább más felé terelte a szót.

–Elmondtad már a gyerekeknek, hogy mi lesz a feladatuk?

–Igen. Ebéd után egyből indulhatnak.

–Nem tűnik túl nehéznek. – mondta Smilard. – Izgalmasabb lenne, ha kis csoportokban mennénk. – Sníger hallotta ugyan a megjegyzést, de nem szólt semmit. Egyrészt azért, mert tele volt a szája, másrészt pedig tudta, hogy előre nem érdemes beszélni arról, aminek a kimenetele még csak meg sem jósolható. A gyerekek többsége csendben fogyasztotta el az ebédet. A nap a negyedik ív közepén járt, mikor végeztek, s elhagyhatták az ebédlőt. Darger legnagyobb örömére Morgit nem mutatkozott.

A többi tanító nem volt sehol, csupán Shrak állt a kastély előtt, hogy útba igazítsa őket. Mindenki magánál szorongatta a fegyverét. Az íjászok nyíllal teli puzdrákat is kaptak. Mindenki olyan nyilakkal, amelyekre rá volt írva a neve. Ezt Vinc apó csinálta meg délelőtt. A kalandor mély hangján szólalt meg:

–Ahogy Sníger említette délben: kövessétek a rhabdodonok lábnyomát a patakig. Innen északra van a mucsamucsák tanyája. Három pókot kell hoznotok, három különböző módon elejtve.

–Honnan ismerjük meg a pókokat? – kérdezte Darger.

–Nem fogjátok eltéveszteni. – mondta sejtelmesen az Állat, s magukra hagyta őket.

Mindenki számára egyértelmű volt, hogy Medom hercegnek kell irányítani a csoportot, s a rá szegeződő tekintetek gyűrűjében örömmel vállalta is ezt a szerepet.

–Hát akkor induljunk!

–Talán jobb lenne, ha itthon is maradna valaki. – próbálkozott Ixis.

–Ha olyan jól rajzolsz, akkor rajzold le, ahogy elejtek egy ilyen pókot. – mondta Medom, s kérlelhetetlenül megindult az ösvény felé. A kastély északi oldalától indultak el. Az ösvény északnyugatnak haladt, s a hüllők lábnyoma jól kivehető volt az erdő talaján. Mivel Medom lassan haladt, Csi-Pan önkénytelenül átvette a vezetést. A herceg nem tiltakozott, elvégre minden királyfinak vannak beosztottai. A barbár lány fürgén haladt az állatok nyomában. Az út északnak, majd ismét nyugatnak tartott, s több elágazáson is keresztül mentek. Az irányt Sahmat gondosan jegyezte. Egy tisztáshoz értek, ahol furcsa társaság várt rájuk. A tisztáson átvezető úton négy férfi állt.

–Sníger említett valami támadókat. – mondta Medom. – Gyorsan intézzük el őket. – a férfiak megindultak feléjük, de nem várták meg, míg a közelükbe jutnak. A támadók a váratlan nyílzáportól riadtan hátráltak meg. Dargernek nagyon ismerősek voltak ezek az emberek, de nem szólt semmit. Valahogy azok jutottak róluk az eszébe, akiket az Ódonba vezető úton Sníger és Csi-Pan elintézett. Most nem töprengett a dolgon, inkább tett még egy kavicsot a csúzlijába és fejbe lőtte vele az egyik menekülő alakot. Egy perc múlva már hült helyük volt.

–Ez nem volt nehéz. – mondta Smilard.

–Nem tudom, hogy Goldinger honnan szerezte ezeket a szerencsétlen alakokat. – gondolkodott el Medom.

–Bármelyik kocsmában talál hasonlókat, akik is pénzért elvállalnak ilyen munkát. – mondta Sahmat.

–Még szerencse, hogy nem találtuk el egyiket sem. – aggodalmaskodott Ixis.

–Hát az egyik megsebesült, az biztos. – közölte An Vapet. – A baltám súrolta a lábát.

–Jobb lett volna, ha nem adnak nekünk igazi fegyvereket. – csatlakozott Muland. – Lehet, hogy szegények nem voltak igazi támadásra felkészülve. Hiszen rögtön eliszkoltak.

–Vagy egyszerűen négy ártatlan favágót futtatunk meg. – nevetett Medom. – Szedjük össze a használható nyilakat és menjünk, mert ha tovább elmélkedünk, akár tábort is verhetünk itt.

Hamarosan el is értek egy kis patakig. Könnyedén megállapították az északi irányt, de ösvény csak nyugatnak vezetett. Nem volt más választásuk, át kellett verekedniük magukat a bozótoson. Alig értek egy tisztább területre, két álarcos figura toppant eléjük. Már ránézésre megállapíthatták, hogy Shrak és Goldinger az.

–Pénzt, vagy életet! – kiabálta Goldinger, de nem folytathatta, mert kénytelen volt elhajolni Darger lövedéke elől. A csúzlíglyót azután nyilak és Vapet baltája követte. A két kalandor apró mozdulatokkal tért ki a lövedékek elől, sőt Shrak röptében is elkapott egy nyílvevessőt.

–Elég lesz! – kiabálta Goldinger. – Örülök, hogy jól vettétek eddig az akadályokat. Nem kell már sokáig mennetek, s elérték a póktanyához. Vigyázatok a hálókra és legyetek óvatosak a pókokkal!

–Azt hittük, csak egy támadás lesz. – mondta Medom.

–Miért? Hát csak egyszer támadtunk. Ha ezt egyáltalán annak lehet nevezni. – morogta Shrak.

–És az előbb a tisztáson, akiket felbéreltetek?

–Mi nem béreltünk fel senkit. – hökkent meg Goldinger. – Csak nem ártatlan falusiakra lődöztetek?

–Hát meglehet.. – vörösödött el a herceg. – Azt hittük, ők a támadók.

A két kalandor gondterhelt arccal távozott, de nem firtatták tovább a dolgot. A gyerekek pedig ismét összeszedték a kilőtt lövedékeket, s tovább indultak az egyre sűrűsödő erdőben. Csi-Pan úgy szólalt most meg, mint aki mély álomból ébredt:

–A liga tagjai voltak!

–Miről beszélsz? – állt meg Medom.

–Akik ránk támadtak először. – mondta komoran a lány. – Ezeket a férfiakat vertük meg Snígerrel, mikor Ódon felé haladtunk.

–Milyen ligáról beszélsz?

–A Fekete Liga. – szólalt meg most Darger is. – Eddig nem voltam biztos benn, de ha Csi-Pan is úgy emlékszik..

–Nekem nem voltak ismerősek. – mondta Vapet. – Pedig engem elraboltak.

–A Fekete Ligát már rég felszámolták! – legyintett a herceg. – Különben is, akkor Shrak, meg Goldinger is felfigyelt volna rájuk.

–És nem futamodtak volna meg olyan könnyen. – csatlakozott a glaul is.

–Ne vitatkozzunk! Menjünk tovább. Ha hazaérünk, majd megbeszéljük Snígerrel. – mondta a herceg, akit bosszantott a lány és a manó fontoskodása. Ennyiben is maradtak hát, s folytatták tovább az útjukat. Annak ellenére, hogy odafönt sütött a nap, itt egyre sötétebb lett. Az erdő természetes zajai lehalkultak. Távolodott a madarak csicsergése, a méhek zümmögése, s volt valami baljóslatú a levegőben. Nyálkás, ragadós fonalak tapadtak itt-ott a fákhoz.

–Ez a pókfonal. – állapította meg bölcsen Smilard.

–Hát nem is selyembubó, az biztos. – Medom lövésre készen tartotta az íját.

–Én képtelen vagyok továbbmenni. – nyöszörögte Ixis, de Muland is igen sápadtan állt mellette. Sahmat szótlanul állt húga mellett.

–Én itt maradok a lányokkal.

–Maradjatok csak, ha féltek. – legyintett a herceg. Sahmat bosszúsan nézett rá, de nem válaszolt. Hárman megálltak hát, s csak nézték a többieket, ahogy távolodtak az erdő egyre sötétebb része felé.

Medom lassan haladt előre. Tisztogatnia is kellett maga előtt az utat, hiszen a pókfonalak egyre sűrűbben állták az útjukat.

–Most már váltson fel valaki, mert tiszta ragacs vagyok. – szólt maga mögé a herceg, s a mögötte baktató An Vapet örömmel átvette a helyét. Ennek persze nem volt túl sok haszna, hiszen a brard alig a fiú mellkasáig ért, s csak azokat a fonalakat tüntette el, melyek neki voltak útban. A herceg ezért Smilardot is maga elé engedte, aki kissé borzongva szállt szembe a ragacsos fonadékkal. Pókoknak eddig nyomát sem látták, s ez baljóslatú érzésekkel töltötte el őket. Csi-Pan megállt és hallgatózott

–Hallgassátok csak! – Mindenki megállt, csak Vapet nyomult tovább lassan.

–Hallasz valamit? – kérdezte Medom.

–Semmit sem hallok. – válaszolta bosszúsan a lány.

–Hát akkor? – értetlenkedett Smilard.

–Éppen az a baj, hogy nem hallok semmit. Nem megyek tovább! – jelentette ki a lány.

–Ééen sem. – nyögte Darger. – Ennél még Morgit is jobb egy fokkal. Őt legalább látom.

–Vapet! Állj meg! – kiáltott a brard után Medom, mert a szörmók egyre távolodott tőlük. Most végre megállt ugyan, de egy pillanat múlva elkezdett emelkedni a levegőbe.

–Hé! Mit csinálsz? – kiabálta a herceg, s gyanakodva megindult a brard felé. Ahogy azonban körülpillantott, sötétzöld, szőrös pókokat látott meg a sűrűben. A mucsamucsák lassan közeledtek a betolakodókhoz. Nem voltak ilyen nagy zsákmányhoz szokva, s most óvatosan haladtak. Vapet elkezdett hadonászni a baltájával, s ahogy elvágta az őt felemelő pókfonalat, a földre zuhant. Medom kilőtt egy nyilat, s a többiek is nekiláttak lövöldözni. Őt pókot terítettek le, melyekből zöldes színű testfolyadék szivárgott, s savanykás szaggal töltötte be a levegőt. Meg volt hát a szükséges áldozat, de ki lesz az önkéntes, aki megfogja őket. Medom elmosolyodott, s végigmérte a brardot.

–Na végeztünk! De ki meri megfogni őket? Darger és Smilard elsápadtak a kérdéstől, Csi-Pan pedig nem foglalkozott a herceggel. Vapet azonban beugrott a csapdába.

–Ha ti nem meritek, akkor én megfogom őket. Átnyomakodott a pókfonalakon, s lábuknál fogva megragadta a begyűjtött állatokat.

–Három elég. – közölte Medom, s elégedetten indult meg visszafelé.

–Már megvannak. – válaszolta a szörmók s követte őket. Darger kezdett megnyugodni, ahogy a fény erősödött, s a távoli zajok kezdtek felerősödni. A ragadós pókfonalak is egyre ritkábbak voltak. Három társuknak azonban nyoma veszett.

–Ezek meg hova tűntek? – kérdezte Medom. – Egész biztos, hogy itt hagytuk őket.

–Biztosan elmentek visszafelé, mert be voltak ijedve. – vigyorodott el Smilard.

–Nem! – közölte Csi-Pan. – Nyugatnak mentek. És nem a saját lábukon. Rhabdodonok jártak itt.

–Ezt honnan veszed. – hűlt el a herceg.

–Itt vannak a nyomaik. Jobban figyelj nyomkövetés órán! – vágott vissza a lány. A földön valóban jól kivehetők voltak az állatok lábnyomai. – Három rhabdodon. Mindhárman felszálltak.

–Akkor kövessük őket! – mondta a herceg.

–És ha csak Shrak, meg Goldinger gyűjtötte be őket? – szólalt meg Smilard.

–És ha nem, akkor mi van? Ha igazatok volt – nézett Csi-Panra és Dargerra – és tényleg a Liga emberei voltak?

–Az baj. Akkor mielőbb értesítenünk kell a tanárokat!

–És ha közben megmenthettük volna őket? – feszítette tovább a húrt a herceg.

–Szerintem menjünk utánuk és intézzük el őket! – mondta An Vapet.

–Szerintem is. – lóbálta meg iját a barbár lány.

–Hát jó! Menjünk utánuk. – egyezett bele Medom, s elindultak a csapáson. A nyomokat nem volt nehéz követni, de azért Csi-Pant előre engedték. Hamarosan egy tisztásra értek ki, melynek a közepén egy nagy fa állt. A fa törzséhez kötözve pedig ott volt a három gyerek. An Vapet már indult volna, hogy kiszabadítsa őket, de Medom megállította.

–Lehet, hogy csapda! Várj egy kicsit, had gondolkodjak.

–Elég, ha az egyikünk kimegy. Ha csapda, akkor a többiek még megmenthetik. – gondolkodott hangosan Smilard.

–Igazad van. – szögezte le a herceg. – Ki vállalja, hogy előre megy?

–Persze mikor már kimondta, tudta, hogy Vapet jelentkezni fog.

A brard erősen megszorította a baltáját és elindult a három megkötözött gyerek felé. Azok betömött szájjal, aggódva néztek rá. Mikor An Vapet már a fa mellett állt, egy férfi ugrott le elé. Goldinger volt az. A brard gyanakodva mérte végig a kalandort, mivel látta, hogy a többiek arca nem könnyebbül meg a fánál.

–Miért fogtad el őket?

–Ez a mai kalandotok utolsó feladata. Most már visszamehetünk. – Goldinger intett az erdőben rejtőzőknek, hogy nyugodtan előjöhetnek. Közben Vapet mellé lépett és egy hirtelen mozdulattal erős fémbilincset tett a brard fiú kezére, majd egy következő mozdulattal a lábára is. Vapetet teljesen váratlanul érte a támadás, s érezte, hogy itt valami nem stimmel. Sahmat, Muland és Ixis tehetetlenül nyögtek teletömött szájukkal. Mire a brard észbe kapott, Goldinger egy fémhurokkal összekötötte a két bilincset, s a brard fiú

már mozdulni sem tudott. Megfeszítette a karját, de a fém a húsába vágott, s inkább feladta az erőlködést. Agya közben lázasan forgott, mert nem tudta felfogni, hogy mire megy ki a játék és mit akar tőle Goldinger. Ekkor meglátta, hogy Medom, Smilard, Csi-Pan és darger előlép az erdőből. Ők is értetlenül nézték, hogy mi történik. Az is furcsa volt, hogy Shrak miért nincs Goldinger mellett.

–Ez csapda! – kiabálta Vapet, mert jobb nem jutott eszébe. Medom azonban nem állt meg, hanem felajzott íjjal tovább közeledett Goldinger felé. A többiek, szorosan a nyomában. Ők is készenlétbe helyezték számszerjüket és csúzlijukat. A kalandor elengedte a brardot és furcsa, rikácsoló hangon felnevetett. Medom hátán végigfutott a hideg a nevetés hallatán, s kezében megremegett az íj.

–Mi folyik itt? Goldinger! Miért kötözted meg Vapetet?

–Ez a mai próba része. – közölte nyugodt, de a megszokottnál kicsit vékonyabb hangon a kalandor. – Most ki kell szabadítanotok őket.

–És téged győzzünk le? – csodálkozott a herceg.

–Valahogy úgy! – jött a válasz, s a férfi arcán ravasz mosoly suhant át.

–Hát jó. – mondta Medom. – Próbáljuk meg, de vigyázz, meg ne sebesülj! – Medom íja lőtt ki először, s a férfi könnyedén elhajolt a lövedék elől. Míg a fiú újra töltött, Smilard és Csi-Pan próbált támadni. Goldinger könnyedén hajolt el a lövedékek elől. Darger lövésére azonban úgy tűnt nem számított, mert a tojás nagyságú kavics egyenesen homlokra talált. Ettől kibillent az egyensúlyából, s a földre zuhant. Medom újabb nyílvesszője emiatt mellé is ment, de Csi-Pan nyila a férfi lábába fúródott. Fűlsértő üvöltés rázta meg az erdőt, Goldinger pedig nyomtalanul eltűnt.

Csi-Pan Ixishez sietett, hogy kiszabadítsa, Smilard és Medom a testvérpárt próbálta kiszabadítani, Darger pedig a brardhoz ment. A manógyerek nem bírt volna el az erős vasakkal, de ismét elővette a kis drójtait, amiktől a bilincsek könnyedén kinyíltak, elengedve foglyukat.

–Mi történt veletek? – kérdezte Medom Sahmatot.

–Ahogy rátok vártunk, egyszer csak odajött Goldinger három rhabdodonnal, hogy menjünk vele. Itt megálltunk, és se szó, se beszéd, megkötözött minket. Aztán felmászott a fára és várt. Semmit sem értek.

Ixis erősen szipogott. A kezét vágta a kötél és meg is volt ijedve. Muland kedves arcára is félelem ült ki. – Hova tűnt Goldinger?

–Amikor Csi-Pan meglőtte, köddé vált. – mondta Smilard.

–Lehet, hogy a kalandor varázstudó? – gondolkodott Medom.

–Akkor érthető lenne, hogyan vitte végbe a hőstetteit. – bólintott Sahmat. – Mielőbb térjünk vissza a kastélyba. Sok minden nem tetszik itt nekem.

Fürgén összeszedték fegyvereiket és elindultak dél felé. Hamarosan meglelték az ösvényt és visszataláltak a kastélyparkba. Sniger már várta őket.

–És hol vannak a pókok?

–Ajjaj! – nyögte Darger és Vapetre nézett.

–Letettem őket a tisztásnál. – közölte a brard.

–A pókok most nem érdekeseek! –mondta Medom izgatottan. – Nem tudjuk, hogy mi történt. Először négyen támadtak ránk, a végén meg Goldinger akart foglyul ejteni.

–Hogyan? – vonta össze a szemöldökét a londa. Goldinger és Shrak most léptek ki vidáman az ajtón. A vékonyabb kalandor erősen sántított. Tobria követte őket. – Hogy érted, hogy Goldinger foglyul akart ejteni? Goldinger egész végig Shrakkal volt. – Az állat most ért oda hozzájuk.

–Csak majdnem egész végig. – mondta Shrak.

–Igaz. Egy cynognathus után mentem az erdőbe. Még meg is sebesültem. – mutatott a jobb lábára ártatlan képpel.

–De miért akart minket elfogni? És hova tűnt el, amikor Csi-Pan meglőtte a lábán?

–Nem értem. – válaszolta a kalandor. – Én nem akartalak elfogni titeket. És Csi-Pan nem lőhette meg a lábam, mert azt a cynognathus harapta meg.

–Hogy tudott egy ilyen képzett vadászt megharapni egy állat? – vetette közbe gyanakodva Smilard.

–Nem olyan nagy dolog. – legyintett Goldinger. – Elég egy kis figyelmetlenség és megvan a baj. Szerencsére nem súlyos a seb.

–Én kötöztem be. – mondta Tobria. – Egy nyíl ütötte seb pedig nem így néz ki.

–A legjobb lesz, ha külön-külön meghallgatok mindenkit és megpróbálom összerakni a képet. Medom! Veled kezdem.

A londa egyenként végighallgatott mindenkit, s Sníger egyre komorabb lett. Még vacsora előtt bement Goldingerrel a szobájába, s csak akkor értek le az étkezőbe, mikor a Morgit készítette vacsorát Schman már felszolgált. A gyerekek kíváncsian várták, hogy mire jutott. Goldinger most nem volt olyan vidám, mint szokott, de azért elfoglalta a helyét. Shrak azonban szokatlanul vidáman foglalt helyet. A tekintetek Snígerre szegeződtek.

– Minden beszámolót meghallgatva elmondom, hogy valószínűleg mi történhetett. Egyértelmű, hogy először a Fekete liga négy tagjával találkozott, akiket váratlan támadások megfutamított. Hogy véletlenül jártak-e erre, vagy sem, azt nem tudom. Visszafelé valaki elrabolta Ixist, Mulandot és Sahmatot, de meggyőződtem róla, hogy nem Goldinger volt az.

– De hát a saját szemünkkel láttuk... - vágott közbe bosszúsan Medom.

– Várd meg míg befejezem. – intette le Sníger. – Valaki azt akarta, hogy Goldingert lássátok. Ennek több módja is van. Bizonyos, hogy valamilyen varázslat történt. Ez lehet átváltozás, átváltoztatás, vagy illúzió. Mindegyik varázslat különböző varázstudók képessége. Egy bizonyos. Valamelyik varázslónak, boszorkánynak, vagy bűbájnak útjában vagyunk. Ezentúl sokkal óvatosabbaknak kell lennünk. Még nem értem, hogy miért próbáltak meg elfogni titeket. Az is lehet, hogy ennek a hátterében is a Liga van. Mindannyian azon leszünk, hogy megoldjuk ezt a kérdést. Nerich kapitány a biztonság kedvéért megkettőzi az őrséget. – Sníger halványan elmosolyodott. – Van néhány lapunk, amibe az ellenfél nem lát bele. Ha értékelem a mai napotokat, azt kell mondanom, hogy minden várakozásomat felülmúltátok. Igaz, hogy pókok nélkül jöttetek vissza, de valóban – ezt a szót különösen kihangsúlyozta – megmentettétek egymást és valódi kalandon mentetek keresztül. – Most Goldinger szólalt meg, aki kezdett feloldódni a londa beszéde során:

– Hasonlít ez az eset ahhoz, amit a Galeni boszorkánnyal éltünk át. Emlékszel Shrak. Ő is a te alakodat vette fel, hogy megtévesszen. Én meg csodálkoztam, amikor saját magadat ütötted le. – Shrak is elmosolyodott az emlékektől, aztán megszólalt.

– Tudod Sníger, most, hogy már konkrét veszély is van, kezd tetszeni ez az akadémia.

Vacsora után mindenki a szobájába ment. A fiúk is fáradtan feküdtek el az ágyaikon. Csak An Vapet tűnt továbbra is frissnek.

–A hideg kiráz, ha arra gondolok, hogy a mai nap kalandjai nem voltak megszervezve. – vallotta be Smilard.

–De azért a padlásra még feljössz, ugye? – kérdezte Medom.

–Ha egy varázsló van a dologban, akkor örülségnek tartom, hogy felmenjünk.

–Mi van a padláson? – érdeklődött Sahmat. Medom nem akart a többiek előtt tovább titkolózni. Megértette, hogy nagyobb az esélyük, ha összefognak.

–Éjjel lépések zaját hallottuk fentről. Fel is mentünk a padlásra, de valaki elfújta a gyertyánkat. Aztán jobbnak láttuk, ha visszajövünk.

–És ma éjjel is fel akartok menni? – csodálkozott a kereskedőfiú.

–Nem szeretek ölbe tett kézzel ülni. Ha a felnőttek nem képesek megoldani a problémát, akkor nekünk kell. – mondta a herceg.

–De hát nem is mondtuk el nekik. – sutogta Darger.

–Akárki van odafent, nem fogunk megijedni tőle. Sníger azt mondta, hogy az épületben szabadon mozoghatunk. – morogta An Vapet.

–Ha Csakris az, aki a padláson mászkál, akkor jobb, ha megtudjuk, hogy ki ő és mit akar itt. – mondta Smilard.

–Ezt Sníger is megnézhetné. – próbálkozott ismét Darger. – Talán valamelyik felnőttel is felmehetnénk.

–Ha félsz, akkor maradj itt! – Csattant fel Medom, aki kezdte megelégni a manógyerek aggodalmaskodását. – Ha együtt megyünk, nem lehet baj. Csak több gyertyát kell vinnünk. Ha már egyszer belevágtunk, akkor most ne futkossunk a felnőttekért. Itt a kastélyban elég egy kiáltás és ha baj van, akkor valamelyik rögtön ott terem.

A mosakodás után lassan csendesedett el a kastély. A fiúk nem is várták meg, míg a tanárok befejezik a következő nap tervezését. Nem azért, mert nem bírták volna kivárni, míg mindenki lefekszik, hanem mert nem sokkal sötétedés után ismét lépteket hallottak a fejük fölül. Darger ismét könnyedén elbánt a zárral, s most An Vapet ment előre, kezében gyertyát tartva. Medom szorosan a nyomában volt, mert nem akart semmiről lemaradni. Aztán Smilard és Sahmat, s végül a még mindig aggodalmaskodó Darger. A brard akadálytalanul jutott fel, s Medom majdnem fellökte, ahogy utána nyomakodott. A

lábnyomok egészen a tetőablakig vezettek. Vapet nem ért fel odáig, így Smilard kukkantott ki először óvatosan. Azonnal hátra is hőkölt, de úgy, hogy megbotlott a mögötte álló brardban, elvesztette az egyensúlyát és mindketten elestek.

–Mit láttál? – kérdezte izgatottan Medom.

–Nézd meg magad. –nyögte a glaul, miközben megpróbálta leporolni a ruháját.

–Ne szórakozz! – mérgelődött Medom. – Mitől ijedtél meg?

–Mondom. Nézd meg bátran! Nem fogod elhinni, amit ... - szavait nem folytatta, mert az ablakban megjelent egy fej. Mindannyian elcsodálkoztak. Az ablakon Csi-Pan mászott be:

–Ti mászkáltok itt fent?

–Éppen azért jöttünk fel, mert te idefent mászkáltál. – Morogta Medom.

–Én most értem ide. Ti mászkáltatok itt és azért jöttem, hogy megnézzem, mit csináltok.

–Mi is azért jöttünk fel, mert valaki mászkált. – mondta Smilard. Ha nem te voltál, akkor látnod kellett, hogy ki az!

–Én nem láttam senkit. Csak most titeket.

–De hogyan jutottál fel ide?

–Megijedtem és felmásztam a falon. A tetőről jobban látni.

–A falon? – ámult el Medom, s kinézett a tetőablakon. Az öreg cserepeket itt-ott már moha lepte. Alattuk, a tető alján még dúsan tenyésztek a kúszónövények felső indái.

–Azt hiszem jobb lenne, ha visszamennénk. – mondta Darger.

–Lehet, hogy még idefent van, akit keresünk. – vonta össze szemöldökét a herceg.

–Ha az ablakon nem ment ki, akkor itt kell lennie.

–Visszafelé láttam egy lábát, ahol sokkal több volt a nyom. – szólalt meg Sahmat. Csi-Pan megnézte a nyomokat, majd megszólalt:

–Ezek egy gyereknek a lábnyomai. Valamit keresett ebben a ládában. – összegezte a lány, amit látott.

–Darger! Ki tudod nyitni? – fordult a herceg a manóhoz.

–Remélem. – válaszolta Darger és elővette a drótjait. Poros ládák, horpadt pajzsok, s törött fegyverek heverték szanaszét. A láda teteje sem volt poros, de erős lakat zárta le. A brard kivételével mindannyian néma csöndben figyelték, ahogy Darger dolgozik a zárral a gyertya halvány fényénél. An Vapet érdeklődve vizsgálgatta

a fegyvereket és páncélokat, amik a padláson heverték elhanyagolva szanaszét. A legtöbb hibás volt, s azért kerülhetett ide, mert kiselejtezték. Végre kattant a zár. Izgatottan nyitották fel a ládát, mely telis-tele volt papírtekercecsekkel. A tekercek különféle szalagokkal voltak átkötve.

–Mi a csoda ez. – mondta Medom. – Csupa értéktelen irat?

–Nem biztos, hogy értéktelen. – vágott közbe Sahmat. Hátha valamilyen fontos dokumentumok, amik közelebb vezetnek Csakrishoz, vagy a Fekete Ligához. - An Vapet egy épen talált, bár kicsit görbe pallost forgatott meg, s a suhogás felvert némi port. Darger nagyot tüszszentett, mire Medom hátraszólt:

–Hagyjátok abba! A végén még a nyakunkra hozzátok valamelyik felnőttet.

Sahmat óvatosan bontotta fel az első, zöld zsineggel megkötött iratot. Ahogy szétnyitotta a pergament, a tündérek kacifántos írása tárult a szeme elé. Szerencsére a tekercs közös nyelven, s nem a tündérek ősi nyelvén íródott.

Tüszszentőpor

Alkalmazás: Az ellenség közé szórva heves tüszszentési rohamokat vált ki az orrnálkahártya ingerlésével. Így az ellenfelet egy időre támadásképtelenné teszi.

Felhasználható: Tündérek, Törpék, Emberek, Manók, Trollok, Sindolidák, stb. ellen.

Nem használható: Yattok, Krekkek, Titánok, Óriások, Kuszonok, Mumuk, stb. ellen.

Vigyázat! Brardoknál erős allergiás reakciókat válthat ki! A brardot akár órákig ártalmatlanná téve.

Veszélyek: A használat esetén ügyeljünk arra, hogy mi ne szívjuk be! Éppen ezért csak a védekezésnél ajánlott!

Szükséges hozzávalók: bors, tubák, őrölt pihe-por, ambrosia virágpor.

–Hát ez jó. – nevetett Medom. - Ezt meg kellene csinálni.

–Szívesen megnézném, ahogy Morgit végigtüszszögi az ebédlőt azzal a hatalmas orrával. – mondta Smilard. Nem nézelődhetek azonban tovább, mert a padlás sötétjében egy árny emelkedett fel. Darger felsikoltott, s a lejáró felé hátrált. Medomban a büszkeség nem engedte, hogy segítségért kiáltson, Smilardnak pedig minden erő

elszállt az izmaiból. Csi-Pan megragadott egy törött pallost, Vapet pedig a görbe pallosával lendült támadásnak. A gyertyák halvány fényében egy csuklyás alak körvonalai rajzolódtak ki. Magas volt és a kezében görbe kardot tartott. Arcát nem lehetett kivenni. Vészjóslóan közeledett felénk, aztán megállt. Valami a nyaka köré tekeredett, s vadul elkezdett hánykolódni, hogy megszabaduljon támadójától. Ahogy kezével és lábával hadonászott, megrúgta a brardot is, aki zörögve tűnt el egy rakás poros pajzs és páncél között. Csi-Pan sietett a segítségére, míg a többiek bénultan várták, hogy mit csinál a csuklyás és a láthatatlan támadója. Ekkor a hátuk mögül ismerős hang szólalt meg:

–Találtatok valamit? – A padlásfeljáróban Sníger feje bukkant elő. A csuklyás egy enyhe villanás után eltűnt, a padlás homályából pedig puha lábdobogás hallatszott.

–Ki lehetett ez?

–Goldinger már a keresésekre indult. – egyenesedett fel a londa, de mivel nem jött vissza, gondoltam én is a keresésekre indulok.

–Képzeld! Egy sötét alak ránk támadt. – hadarta Darger. – Aztán valaki elkapta hátulról, de nem láttuk ki az.

–Ez estben jobb lenne, ha mindenki a szobájában és nem pedig a padláson töltené az éjszakát. Mivel én is láttam azt a valakit, megbizonyosodhattam arról, hogy tényleg egy varázstudó szórakozik velünk. Gyertek utánam! Gyors léptekkel mentek le a feljárón, de Medomnak még volt annyi lélekjelenléte, hogy magával vigyen néhány tekercset és visszacsukja a láda tetejét. A folyosón Goldinger jött szembe velük, mérges ábrázattal, s kezét a nyakán tartotta.

–Képzeld Sníger! Valaki rám támadt a szobámban. A nyakamra tekert egy drótot, aztán, mikor már majdnem sikerült kiszabadulnom, eltűnt.

Medom ismét gyanakodva nézett a kalandorra.

–Mi az előbb egy hasonló jelenetnek a padláson voltunk a szemtanúi!

–Ott is megtámadott titeket valaki egy fojtóhurokkal? – értetlenkedett Goldinger. A háta mögött Tobria és Shrak is megjelent.

–Nem! – fakadt ki a herceg. – megtámadott minket valaki a padláson, aztán egy másik valaki elkezdte fojtogatni.

–Mielőtt megvádolnánk valakit valamivel, - vágott közbe Sníger. – Menjetek le az étkezőbe, én meg majd utánatok jövök. – Ezzel a londa elindult vissza a padlásfeljáró felé.

Nem sokat kellett várakozniuk. Bár a gyerekek is izgatottak voltak, Goldinger legalább annyira fel volt dülva. Tobria kapkodó fejfel hallgatta a beszámolókat, Shrak pedig elégedetten vigyorgott. Végre Sníger is visszatért.

–Megnéztem, hogy mi történt a padláson. –kezdte.

–Visszaforgatta tán az időt? – okvetetlenkedett Medom.

–A lábnyomok sokmindent elárulnak egy poros padláson. De lássuk, helyes-e az okfejtésem: Felmentetek a padlásra. Egészen az ablakig jutottatok, ahol is Csi-Pan mászott be hozzátok. Innen egy ládához mentetek, melyben megnéztétek a tekercseket. Eközben egy csizmás láb jelent meg a semmiből és megindult felétek. Nem vette azonban észre azt a valakit, aki mögötte lopózott, s addig a padlás homályában rejtőzködött. Ez a valaki mentett meg titeket. Megszorongatta a csizmás valakit, aki erre ismét eltűnt. Hát ez történt.

–És ezt a lábnyomokból olvasta ki? – hűlt el Sahmat.

–Igen. Éppen ezért fontos, hogy odafigyeljeteK nyomkövetés órákon. No de ez most mindegy. Mivel a Goldinger lábán levő csizma kisebb, mint amit a padláson láttam, egyértelmű, hogy nem ő járt odafent, s így megnyugodhattok. Másrészt ne legyetek nyugodtak, mert ismét bizonyosságot nyert, hogy egy varázstudónak van velünk gondja. Mostantól örök lesznek a szobák előtt és senki se mászkáljon egyedül. Még a mosdóba sem!

–És ki volt az, aki rátamadt? – kérdezet Smilard.

–Csakris. – válaszolta kurtán Sníger.

–De hát az egy gyerek,... ha jól tudom. – mondta Medom.

–De nem akármilyen gyerek. A lábában, amit megnéztetek, trükkök leírásai vannak. A trükkmesterek féltve őrzött titka minden egyes trükk. Ha illetéktelen kezekbe jut, nagy veszélyt jelenthet az egész bolygóra.

–Honnan tudja? Hiszen maga nem trükkmester! – vetette közbe a herceg.

–Volt már dolgom trükkmesterrel. – válaszolta Sníger. – S magam is ismerek néhány egyszerűbb trükköt..

–Mutasson egyet! – kérte Darger.

–Most a pihenésnek, s nem a bemutatónak lenne az ideje. Egy ifjú trükkmester, aki a mi oldalunkon áll, mindenesetre megnyugtató egy varázslóval szemben. A varázslók és trükkmesterek ősi ellenségek.¹⁷ A biztonságotokról gondoskodni fogunk. Most pedig ideje lefeküdnötök.

Már mindannyian az ágyban voltak, s Medom biztonságba helyezte az öt megszerzett tekercset. – Remélem nem Goldinger van őrségben. – megjegyzésére nem jött válasz. Nem azért, mert már aludtak, hanem mert mindenki a saját gondolataival volt elfoglalva. Nehezen jött szemükre az álom. Csak An Vapet hortyogott békésen, mint mindig.

¹⁷ A Rennen szigetén élő tudós tündérek kifejezetten a varázslók ellen alapították iskolájukat, melynek segítségével kompenzálni akarták azt az előnyt, amit a varázserő jelentett számukra. A felfedezéseik azonban olyan sikeresek voltak, hogy találmányaikat már nem csak a varázslók ellen, hanem más célokra is fel lehetett használni. A leendő trükkmestereket először próbára tették, s csak utána készítették fel őket az egyes trükkök használatára. Egyik-másik ilyen találmány bizony vetélkedett egy-egy nagyobb varázslattal. Jelszavuk ez volt: „A tudomány nagyobb, mint a mágia.”

VII. fejezet
A MÁSODIK NAP

Reggel a legtöbb gyerek karikás szemekkel, kialvatlanul ébredt. Csak Vapet, Muland és Ixis nem értette, hogy miért nem bírnak reggel felkelni a fiúk. Csi-Pant nem viselték meg az éjszaka történetek. Zárkózottsága ugyan nem oldódott, de nem is került maga alá. Miland és Ixis azonban kifaggatták, mielőtt reggelizni kezdtek volna. A glaula most kíváncsisága miatt félretette még társadalmi előítéleteit is, s míg a fiúkra váraoztak, alaposan kifaggatta a barbár lányt. Ettől persze egyáltalán nem lett nyugodtabb, sőt már-már sírni kezdett, mikor Tobria leült melléjük és átkarolta a vállát:

–Mi a baj?

–Félek... Haza szeretnék menni. – válaszolta halkán a lány.

–A félelem... - kezdte Tobria, de aztán meggondolta magát. – Nincs okod rá. Itt biztos kezekben vagy.

–De egy varázsló..

–Tudod, valaha én is magányos és szomorú voltam, mikor udvarhölgynek készítettek fel. Négy évesen ott kellett hagynom a szüleimet. Még ma is gyakran hiányoznak. A mi kiképzésünk sokkal nehezebb volt, mint a tietek.

–Attól én még nem leszek boldogabb. – mondta a lány.

–Csak szeretném, hogy tudd: megértelek. Ha viszont megfutamodnál, akkor sem lenne jobb.

–De hát mi hasznomat veszitek itt? Én nem vagyok harcos! – fakadt ki a lány.

–Az igaz, de vannak más képességeid, melyek segíthetnek. Mindenki egy hős lakozik, de nem mindenki hagyja kibontakozni! Te egy hős vagy! Mindannyiunk között a legjobb megfigyelő. Ha segítesz nekünk, hamarabb megoldjuk ezt az ügyet.

–Miből gondolja, hogy jó megfigyelő vagyok?

–Csak az tudja visszaadni képben a valóságot, aki megfigyeli minden részletét. Ha mégis úgy gondolsz, hogy haszontalan vagy itt, akkor segítek hazajutni.

–Megígéri?

–Igen. – bólintott Tobria. – De remélem, nem kerül rá sor. Ekkor végre megérkeztek a fiúk is. Mögöttük Shrak és Goldinger. Már csak

Nerich kapitány és Sníger hiányzott. Schman csendben feltálalta a reggelit: kukoricakenyeret dinótojással.

Amint a fiúk elfoglalták helyüket, a kapitány meg is érkezett, de a londonak még mindig hült helye volt. Nerich állva maradt az asztal végében:

–Sni..ígernek ha...halaszt...ha..hatatlan dodo...olga akadt, ee...ezért a mai ttt...eeendőket Tttt...obria mmmondja el.

Az udvarhölgy felállt, elmosolyodott és elmondta a délelőtti menetét. – Ma az első óra gyógynövényismeret velem, a második mozgástechnika Shrakkal és Goldingerrel, vegyészet Snígerrel és végül fegyverhasználat Nerich kapitánnyal. A délutáni próba útvonalát átdolgoztuk, így sokkal biztonságosabb lesz. Minden lépéseket szemmel tartják a királyi testőrség tagjai. Délután Firibusz trükmester is megérkezik.

–Aldinnak jobban örültem volna. – súgta Medom Smilardnak. –Ha ő itt van, nem eshetne semmi bajunk.

–Firibusz is jobb a semminél. – válaszolta a glaul, majd vett egy kukoricakenyeret a dinótojáshoz. Mit találtál a tekercekekben? – halkan beszéltek, kihasználva a többiek társalgásának a zaját. Most nem figyelt rájuk senki.

–A tüsszentőporon kívül a vakítás, a viszketőpor, a bűzbomba és a frissesség ital leírását találtam meg. Jó lenne, ha tudnánk még ilyen tekerceket szerezni.

–Lehetetlen feljutni a padlásra. – csóválta meg a fejét Smilard.

–Sokat gondolkodtam a dolgon és eszembe jutott valami. Ezt a kastélyt négy éve látogattam meg utoljára. Apám azt mondta, hogy vannak itt titkos átjárók.

–Lehet, hogy az ellenség is ezeket használja.

–Annál inkább tudnunk kellene, hogy hol vannak.

–Egyszerűen kideríthetjük. – mondta a herceg. – Megmérjük a falakat, s amelyik gyanúsán vastag, abban átjárónak kell lennie.

–Ez nem fog menni feltűnés nélkül.

–Én már el is kezdtem, és senki sem vette észre. A szobánk és az üres szoba között levő fal fél méter vastag, tehát túl keskeny ahhoz, hogy átjáró legyen benne. Meg kell nézni, hogy Goldinger és a mi szobánk között milyen vastag a fal.

–Na persze. Majd beszélálok hozzájuk és megkérdezem. – élcelődött Smilard.

–Mindig rossz voltál matematikából! Elég, ha megnézzük, hogy az ajtajuktól milyen messze van a mi ajtónk. Abból kivonjuk a szobánk falát és már meg is van a vastagság.

–Tényleg! Ez eszembe sem jutott. – válaszolta a glaul és folytatta az evést. Igazság szerint most sem értette.

Alig várták hát a reggeli végét, amíg volt pár percük gyógynövényismeret óra előtt. Senkinek sem tűnt fel, hogy Smilard a lábfejjével leméri a két ajtó közti távolságot. Medom a szobában levő fal mellett araszolt végig. Az ajtóban találkoztak.

–Huszonnyolc lábfej. – mondta a glaul.

–Tíz lábfej. – reflektált Medom. – Így tizenennyolc lábfej maradt.

–Akkor milyen vastag a fal? – Medom erre elpirult egy kicsit. – Neked volt igazad. Be kell jutnunk hozzájuk valahogy.

–Csak utánad. – vigyorodott el Smilard.

–Van egy ötletem. – mondta Medom és hirtelen indíttatásból bekopogott a két kalandor szobájába. Smilard gyorsan elindult a lépcső felé. A többiek már lent voltak Tobriánál.

–Szabad! – hangzott odabentről.

–Elnézését kérem uram, de fogadtam Smilarddal, hogy melyikük alszik a keleti falnál. Ugye ez Shrak ágya? – kérdezte a herceg és lábfejeit egymás elé rakosgatva elindult a fal mellett levő ágy felé.

–Igen. De miért jársz ilyen furcsán? – fordult felé Goldinger, aki az ablak elé helyezett íróasztalnál ült Shrakkal együtt. A szoba levegője nehéz volt a pipafüsttől.

–Kicsit fáj a lábam. Talán izomlázam van. – válaszolta a fiú. -

Köszönöm. Csak ezt akartam megtudni. – ezzel kitipegett a szobából.

–Furcsa ez a gyerek. Azt hiszem nem kedvel téged. – mondta Shrak a társának.

Tobria egy tucat gyógynövényt gyűjtött be az erdőből. Volt amely nem is gyógyhatású, hanem egyenesen mérgező volt. Először mérgezett nyilat készítettek. Tobria szerint ha valaki ilyen nyíltól sebesül meg, az lelassul tőle. Ideális méreg langorbelek ellen. Az óra végére fel kellett tudni ismerni az összes növényt a tulajdonságaival együtt, valamint ízről kellett megkülönböztetni a mérgezőt a gyógyhatásútól. Már előre féltek tőle, hogy ez miként szerepel majd a délutáni próbában.

–Úgy tíz lábfej – súgta Medom Smilardnak. A hercegnek fülig ért a szája. Ez azt jelenti, hogy majdnem két méteres a fal.

–Akkor helyben vagyunk. – mondta a glaul. – Már csak az ajtót kell megtalálnunk.

–Remélem nem az ő szobájukból nyílik.

A mozgástechnika óra hasonló volt az előző napi testedzéshez, azonban most fára mászni tanultak különféle módokon. Először egyszerűen csak fát másztak, utána csáklyával kellett kötelet dobni egy sima törzsű fára, végül mászóvassal tanultak meg a magasba jutni. A királyi testőrség két-három tagja ezalatt mindig látótávolságon belül volt. A szép időt pedig kezdték borús felhők beárnyékolni. Az erősödő szelet azonban nem érezték. A mászási feladatok különböző módon sikerültek mindenkinek. Csi-Pan és Vapet könnyedén vette a feladatot, még ha a brard képtelen is volt segítség nélkül a magasba jutni. Darger úgy mozgott, mint egy pók, Sahmat, Muland és Ixis viszont elég nehézkesek voltak. A kereskedő fia egy ízban még le is zuhant, szerencsére Shrak alatta állt és elkapta. Medom és Smilard is csak nagy nehezen vették ezt az akadályt. Még az előző napról visszamaradt izomlázuk sem múlt el teljesen.

Mire a vegyészeti órára került a sor, már csöppörgött az eső. Szerencsére ezt az órát Sníger a kastélyban tartotta, így nem kellett megázniuk. Sokféle edény, lombik és pipetta volt itt, s sok, színes vegyület a könyvtár asztalára helyezett üvegekben. Az asztalon alkoholos láng égett. Szaga édeskés illattal töltötte meg a levegőt.

Medom legszívesebben azoknak a tekercseknek a tartalmát készítette volna el, melyeket a padlásról szerzett, de erre most nem volt mód. Mégis sikerült begyűjtenie egy kis magnéziumot a vakításhoz, és egy kis ammóniát a bűzbombához. Ez utóbbit egy üvegfliolában tette el, míg a többiek a szappankészítéssel voltak elfoglalva, majd lemaratták a rozsdát egy régi páncélról.

A fiúk már alig várták a fegyverhasználat óráát, melyet az istálló egy nagyobb részében tartották, mivel igen esett az eső. Nerich kapitány bemutatta a fontosabb kardokat, ütő, és vágófegyvereket. An Vapet rögtön kiválasztott magának egy kétkezes pallost - melyet természetesen egy kézzel forgatott – és egyhatalmas buzogányt, amit Medom két kézzel alig bírt megemelni. A többség különféle kardot választott, csak darger és Ixis maradt a törnél. Ezután Nerich

kapitány olyan támadási és védekezési fogásokat mutatott nekik, melyeknek a harcban hasznát vehetik. Persze An Vapet külön kategóriát érdemelt, hiszen senkivel sem lehetett párba rakni, hacsak a kapitány nem akarta volna eltenni láb alól a tanítványait.

Fáradtan, de egy-egy fegyverrel gazdagabban térhettek vissza a szobájukba. Mindannyian farkas éhesek voltak, ezért alig várták az ebédet jelző csengettyűszót. Persze Smilard és Medom alaposan szemügyre vették a szoba keleti falát. Medom és Sahmat ágya volt a fal mellett. A falat legnagyobb részen egy széles faliszőnyeg takarta. Az ágyak végénél mindkét oldalon egy-egy szekrény állt. Az ajtó felőlit Medom és Smilard, a másikat Sahmat és Darger használta. Vapet holmija egy kis éjjeliszekrényben elfért a szoba másik oldalán, ahol három ágy volt egymás mellett.

Medom matatott egy darabig a szekrényében, de nem talált semmit. Próbált egy nyomógombot, vagy kapcsolót keresni. Gyanakodva méregette a másik szekrényt, s belátta, hogy be kell avatnia a többieket is. Ekkor megszólalt a csengő. Vapet és Darger kirohantak a szobából, Sahmat pedig komótosan követte őket. Smilard rögtön a másik szekrényhez lépett.

–Valahol itt kell lennie.

–Vagy a faliszőnyeg mögött.

–Akkor keresd ott. Én megpróbálom itt.

–Ha nem találjuk meg, be kell avatnunk a többieket. – mondta a herceg, miközben megpróbálta arrébbhúzni az ágyát, hogy a szőnyeg mögé leshessen.

–Nélkülük úgysem használhatnánk, hiszen rögtön észrevennék, ahogy átmegyünk a falon.

–Akkor folytassuk a keresgélést a próba után. – javasolta Medom és visszatolta az ágyát.

Nerich kapitány várta őket a lépcső aljánál. Mivel odakint még mindig esett az eső. Mindannyian vízhatlan köpenyt kaptak, melynek kámzsáját a fejük fölé hajthatták. A kapitány csak ennyit mondott:

–Me..me..menjetek a..a..az istál...lóba. A..a...az első pro..próba ooott vár rátok. – Medom bosszúsán nézett ki a zuhogó esőbe, de nem akarta különösebben firtatni a dolgot. Szerinte ilyen időben el kellett volna halasztani a próbát. An Vapet azonban már ki is ment, úgyhogy kénytelen-kelletlen a többiek is követték.

A köpenyek egész jól megóvták őket. A tavaszi eső azonban sárossá tette az udvart, s a legtöbbjük lábbelije átengedte a nedvességet. Az istálló félhomályában egy sötét csuklyás alak várt rájuk. Az elsőként belépő Smilard hátra is hőkölt egy pillanatra, de Sníger lehajtotta a csuklyáját. A rhabdodonok nyugtalanul fészkelődtek a helyükön a belépő gyerekek miatt, de Mákos bácsi, az istállómester lecsendesítette őket. Sníger a gyerekekre nézett és halkán megszólalt:

–Az első feladatotok, hogy elmentek az istálló üres részébe egyenként. Ott vár rátok egy páncélos lovac. Ha sikerül a fegyverekkel megérintenetek a páncélját, akkor kaptok tőle egy-egy szót. Ezek a szavak fognak segíteni abban, hogy megtaláljátok a rozsdás pajzsot. Ha megvan a pajzs, ide kell hoznotok.

–Csak ennyi az egész? – kérdezte Medom és már el is indult az istálló vége felé. A rhabdodonok egyesével voltak beállítva a helyükre, s az egyes boxokat farúd választotta el egymástól. Az állatok hátán most nem volt nyereg. Előttük az ebédre elhelyezett cikászleveleknek már csak a maradványai látszottak. Ahogy az istálló végéhez közeledett, egy szénarakás mögül fényes páncélba öltözött lovac lépett elő. Jobb kezében kardot tartott, baljában pedig egy háromszögletű pajzsot. Némán megforgatta fegyverét, s szembeállt a fiúval, aki kardját szorongatva közeledett felé.

Medom gyakorlott kardforgató volt, hiszen már négy éve tanult vívómesterétől. Először óvatosan körüljárta a páncélost. Megpróbálta felmérni az erejét és ügyességét. A lovac azonban alig-alig mozgott. Medom szúrta, majd vágott, de a pajzs és a kard könnyedén hárították a támadását. További próbálkozásai sem vezettek sikerre, s mikor tíz perc múlva sem sikerült hozzáérnie ellenfeléhez, kezdett mérges lenni. Aztán eszébe jutott a fegyverhasználat óra, s egy csel, amit a kapitány mutatott nekik. A lovac felé szúrta, majd hirtelen megváltoztatta kardjának lendületét, megpördült és maga mögé szúrta. Akard lecsúszott ugyan a páncélról, de végre sikerült ellenfeléhez érnie. A lovac megállt és levette a sisakját. Nerich kapitány volt az. Nem szólt semmit, csak elégedetten a hercegre nézett, majd egy apró tekercset adott át neki. Medom kibontotta és elolvasta: *Víz* – csupán ennyi volt a papírra írva.

–Jöjhet a kökö.következő – dadogta a kapitány és visszatette a sisakját. Medom értetlenül indult vissza. Kíváncsi volt, miben fogja

segíteni ez a kis tekercs őket. Rögtön utána An Vapet következett. Mivel rá jelentősen többet kellett várni, Sníger úgy döntött, hogy Dargert utána küldi segítségnek. Még így is időbe telt, mire visszatértek egy újabb információval. Kíváncsian olvasták el: *mélység*

–Hát, ettől még nem lettünk sokkal okosabbak. – mondta Sahmat. – Most hadd menjek én. – Smilardnak ugyan nem nagyon tetszett, hogy eléje tolakodtak, de már-már beletörődött, mikor Sníger rászólt: –Menjetek ketten, mert egész éjszaka itt kell ülnünk, mire összegyűjtötök annyi tekerceset, amin már tovább tudtok indulni. És ez még csak a mai nap első próbája.

A két fiúra már nem kellett annyira sokat várni. Hamar visszatértek egy tekerccsel, melyen ez állt: *kövek*.

–Víz, mélység, kövek. – sorolta Sahmat. Kifejezetten szerette a rejtvényeket, de egyelőre nem jutott semmi az eszébe. Most Csi-Pan következett, de Sníger megengedte, hogy a lány egyedül menjen. Láta már küzdeni és biztos volt benne, hogy még a kapitány sem lesz neki nehéz ellenfél. Nem is csalódott, mert a barbár lány alig ment el, már jött is vissza. Kezében a következő felirattal: *szomjúság*.

Mivel ettől sem lettek sokkal okosabbak, Muland és Ixis is kénytelen volt elindulni.

–Ezek soha nem jönnek vissza. – legyintett csüggedten Medom.

–A húgom is ott van. – mondta Sahmat kissé neheztelve.

–Hát erre kíváncsi leszek. – vigyorgott Smilard, de döbbenet ült ki az arcára, mikor Ixis nevetve szaladt feléjük:

–Eltaláltam! Eltaláltam! – a rhabdodonok riadtan hátráltak a karámjukban. Nem voltak kiabáláshoz szokva ezen a nyugodta helyen.

–Nem hiszem el! – méltatlankodott Medom. – Hogy csináltad?

–Az az én titkom! – válaszolta a lány és büszkén kibontotta a tekerceset.

–Majd Muland elmeséli mi történt. – vont a meg értetlenül a vállát Sahmat is, s az iratra figyelt. Testvére csak most ért hozzájuk. *Vödör* – ez volt a tekercsre írva.

–Hát persze! – csapott homlokára a kereskedő fia. – A kút, a kastély hátsó oldalán. A víz, ami a szomjat oltja, s kövekből van.

–És vödörben lehet felhúzni a vizet – egészítette ki Medom.

–Akkor mire vártok? – kérdezte Sníger. – Hozzátok azt a rozsdás pajzsot!

–És utána mi lesz? – érdeklődött Darger, de mivel nem kapott választ, inkább a többiek után indult.

Csak pár perc telt el, s már jöttek is vissza egy kerek pajzssal, melyet olyan vastagon borított a rozsda, hogy ilyent még sosem láttak. Kérdően néztek Snígerre.

–A pajzson arany betűkkel van a felirat, ami a következő akadályt jelzi. Az aranyat eltakarja a rozsda, de ti ma megtanultátok vegyészeti órán, hogyan lehet eltávolítani. Ami kell hozzá, ugyanott, a könyvtárban találjátok.

Medomnak csak most jutott az eszébe, hogy vegyészeti órán alig figyelt. Bízott azonban a többiekben. Ők biztosan tudják, hogyan lehet a fémről a rozsdát úgy eltávolítani, hogy az arany felirat rajta maradjon. Mivel nem akarta elárulni tudatlanságát, nagylelkűen átengedte Sahmatnak és Mulandnak a feladat elvégzését. Ők két üveg savat öntöttek rá a pajzsra, minek hatására a rozsda szépen kezdett leoldódni és könnyen le tudták törölni egy ronggyal. Így már láthatóvá vált a felirat:

*Emeleten kis szoba
Ott vár rátok Tobria.*

–Tobria szobájába kell mennünk. – összegezte a végeredményt a herceg, s már indult is. A többiek követték. Bekopogtattak az udvarhölgy szobáján.

–Gyertek beljebb! – hangzott a válasz. A szobában köröskörül gyertyák égtek, bár kintről az eső ellenére is bőven jött be világosság. A nyolc gyerek éppen befért a szobába, melyben egy asztalon poharak sorakoztak. Tobria homlokát most csillagos fejpánt díszítette. Barna csuklyát viselt. Lassan, méltóságteljesen szólalt meg:

–Tizenkét pohár, tizenkét ital. Hat mérgező, hat gyógyír. Hat pohárral meg kell innotok. Ez a mai utolsó próba.

–Ez remek! – összegezte Medom. – ha tévedünk, akkor már temethetnek is minket.

–Maximum hasmenésed lesz. – biztatta Muland.

–Na, ki kezdi? – kérdezte Medom, akinek semmi kedve nem volt az egész éjszakát a mellékhelyiségben tölteni.

An Vapet már jelentkezett is, de a herceg megállította. - Ha egész éjszaka a mosdóba jársz, akkor azért nem tudunk majd aludni. Hagyjuk meg ezt a feladatot a lányoknak! Mindannyiuk meglepetésére Ixis szólalt meg:

-Én megállapítom. - Tobria büszkén nézett rá. A lány nem ivott bele a poharakba, hanem egyszerűen a fény felé tartotta, s megszaglásztta őket. Az elsőt visszatette a helyére, majd a másodikat is. A harmadikat Muland kezébe nyomta, s így ment végig az összes poháron, míg hat pohár volt a lányoknál, s hat az asztalon.

-Ugye nem várod el, hogy meg is igyuk. - gúnyolódott a herceg. Ixis azonban nem válaszolt, hanem nyugodtan kiitta a két poharat, amit a kezében tartott. Muland kérdően nézett rá, s mikor a glaula bólintott, ő is kiitta a két poharát. Végül Csi-Pan következett. Ő is jó ismerője volt a gyógynövényeknek, ezért először belekóstolt, majd végül ő is felhajtotta a teákat. Tobri a csak ekkor szólalt meg:

-Mindannyian tanulhattok Ixistől. Ilyen jó megfigyelőkésztséget ritkán látni.

-A teák színe elárulta őket. -szabadkozott a lány.

-De nincs köztünk még egy rajtad kívül, aki meg tudná különböztetni ezeket a színeket. Ha valódi próba lett volna, most nyolc ember életét mentetted volna meg. A fiúk így is hálával tartoznak, amiért megóvtad őket egy álmatlan éjszakától. - Szigorúan mérte végig Medomot, majd intett a kezével: - A mí próbát is sikeresen kiálltátok. Találkozunk a vacsoránál. - Ixisnek azonban megfogta a karját: - Te maradj itt. Szeretnék még beszélni veled!

Miután mindenki kiment, Tobria leültette maga mellé a lányt:

-Még mindig úgy gondolod, hogy haza kell menned? Most bebizonyítottad ezeknek a nagyképűeknek, hogy mennyit érsz. Megengeded, hogy kibontsuk benned a hőst? - szemeiben annyi szeretet volt, hogy a lány elsírta magát.

-De annyira hiányoznak a szüleim.

-Tudom. - válaszolta a nő és a lány fejét a mellkasára vonta. - Én viszont itt leszek veled, s ha bármi gondod van, velem mindig megszthatod.

-Köszönöm. - törölte meg nedves arcát a glaula.

–Velünk maradsz? – kérdezte az udvarhölgy. Ixis nem válaszolt. Felállt, s némán elindult az ajtó felé. Kinyitotta, s a küszöbről visszafordulva válaszolt:

–Igen.

A fiúk szobája lázas kutatásban volt. Ha Sníger most benéz, egészen felfordulva találja a szobát. Miután Medom beavatta a többieket, mindenki a titkos ajtót kereste. Elmozdították a szekrényeket, leszedték a faliszőnyeget, s így már biztosak lehettek benne, hogy a keleti falba nem innen vezet az átjáró. Bosszúsan pakoltak hát vissza.

–Nekem Goldinger akkor is gyanús. – mondta a herceg.

–Nem értem, mi oka lehetne, hogy megszüntesse az akadémiát. – rázta meg a fejét Sahmat.

–Ha tudnánk, hogy ő és Sníger miben állapodtak meg, talán okosabbak lehetnénk.

–Amíg örök vannak mindenütt, nem tudunk nyomozni. – bosszankodott Smilard. Ekkor szólalt meg a vacsorára hívó csengő.

–Végre! – pattant fel Vapet és elsőként hagyta el a szobát. Darger futva követte, de a többiek komótosan ballagtak lefelé.

Morgit nem jött elő a konyhából, csak Schman volt az ebédlőben. A tanároknak nyoma sem volt. Hamar kiderült, hogy miért. Sníger Firibusz trükkmester elé sietett. Ixis, Muland és Csi-Pan leült a helyére. A glaula arca most egész kisimultnak tűnt, Csi-Pan vizont ismét valhol a távolban járt. Szeme sarkában könnycseppek jelentek meg, de mikor a felnőttek beléptek, megdörzsölte a szemét, mint aki álomból tért magához.

Firibusz szigorúan nézett végig a gyerekeken. Megvárta, míg azok köszönésképpen felállnak, majd elfoglalta helyét az asztal végén, ahol eddig a kapitány ült. Tobria, Shrak és Goldinger is leült. Nerich kapitány most nem volt sehol.

–Örülök, hogy nem történt semmilyen baleset. Mondtam is Phopálnak, hogy ez a vállalkozás így nem túl biztonságos.

–Minden bizonnyal hasznos lesz, hogy mostantól velünk lesz egy trükkmester. A varázstudók ellen ez a leghatékonyabb segítség. – bókkolt neki a londa. Firibusz szeme végigsiklott a gyerekeken. Mindegyiket hosszasan megszemlélte. Medom állta a tekintetét.

Szinte dacos küzdelem volt közte és Firibusz között. Ahogy Aldin, udvari varázsló, úgy Medom sem kedvelte a mogorva trükkmestert.

–Pár napon belül a markunkban lesz, ezt ígérhetem. – mondta Firibusz.

–Mielőtt elkezdenénk a vacsorát, engedje meg, hogy összegezzem a mai nap eseményeit. – A trükkmester bólintott és a londa folytatta a beszédet. – Mindenkit megdicsérhetek ismételten, hiszen a délutáni próbákat kiválóan vették. Különösen pedig Ixist. – a lány erre halványan elpirult. – Tobria mesélte, hogy az utolsó próbát ő egyedül oldotta meg. Mivel ilyen könnyedén sikerült a próba, holnaptól már két négyfős csoportban indulhattok kalandra. – Medom és Smilard vigyorogva egymásra néztek, azonban rögtön le is hervadt arcukról a mosoly: - A csapatokat véletlenszerűen fogom kisorsolni a nap elején. Most pedig jó étvágyat kívánok.

Morgit finom vacsorát készített. Zöldséglevest, s sült lystrosaurushúst csicsókával. Csi-Pan fintorogva szagolgatta a levest, de éhsége győzedelmeskedett, s megette valahogy. An Vapet viszont annál mohóbb volt. Firibusz többször is neheztelve vont a szemöldökét egy-egy nagyobb böffenés, vagy csámcsogás alatt. A vacsora vége felé még Morgit is megjelent, hogy megszemlélje munkája sikerét. Most kifejezetten kedvesnek látszott, de nem tudni, hogy ez Firibusz jelenlétének volt-e köszönhető, vagy valami másnak. Csi-Pan ekkor riadtan nézett fel. Az ebédlőasztal fölött, azaz pontosabban An Vapet és Darger feje fölött, akikkel szemben a barbár lány ült Muland mellett, nagy, gyertyákkal megrakott csillár lógott. Látszott rajta, hogy már régen nem használták, s ez a súlyos lámpás most kicsit megroggyant. Csi-Pan nem várta meg, míg a csillár leszakad, s hátraszálltával hagyta el ülőhelyét. Sahmat a többi fiúval egyetemben ámulva nézett a lányra, Ixis pedig felsikoltott. Dargernek csak annyi ideje maradt, hogy hanyatt vágja magát, s a csillár döngve zuhant az asztalra. Firibusz felpattant, a Csi-Pan mellett ülő Tobria pedig segített Mulandnak a menekülésben. An Vapet nyugodtan ült tovább a helyén, s csak a kezét tartotta maga fölé. A súlyos vasat könnyedén tartotta meg. Shrak, az Állat elégedetten nézett a bradra, Goldinger pedig felháborodva morgott. Firibusz hangja hasította ketté a döbrent csendet.

–Mi folyik itt?

–Már nyugodtan enni sem lehet. – morogta An Vapet, s a fémkarikát leemelte az asztalról. A gyertyák szanaszét szóródtak az étkezőben. A csillár maradványait a fal mellé támasztotta, miközben a társaság igyekezett visszaállítani lelki egyensúlyát.

–Nem sérült meg senki? – kérdezte Tobria, aki még Mindig Muland mellett állt.

–Nem. – tápáskodott fel Darger.

–Hála az égnek! – sóhajtott az udvarhölgy. Sníger körülnézett, de Morgitot nem látta sehol. A nő kicsit később lapáttal és söprűvel a kezében jelent meg, hogy Schman kezébe nyomva visszatérhessen a konyhába. Firibusz a leszakadt csillár maradványit tanulmányozta.

–Ezt szétmarta valami! Milyen helyiség van a fejünk felett?

–A fiú mosdó. – mondta Schman.

–Folytassátok a vacsorát! – szolt a gyerekekhez. – Sníger! Jöjjön velem!

A többség inkább befejezte az evést. Csak An Vapet falatozott nyugodtan, aki még egy adag – kissé poros – sütlhúst gyömöszölt magába.

Sníger és Firibusz felsietett a fiú mosdóba, majd hamarosan visszatért.

–Valamilyen maró anyag kiömlött odafönt. Nem látott valaki valamit? – kérdezte a londa. A fiúk azonban tanácstalanul néztek össze. A londa most az inashoz fordult, majd miután tőle sem lett okosabb, Morgit után ment a konyhába. Firibusz a katonák szállására igyekezett. Medom gyanakvó pillantásokkal fürkészte Goldinger arcát. A férfi Tobriával és Shrakkal a csillár maradványait vizsgálta.

–Ravasz dolog. – mondta Shrak.

–Csak azt nem értem, mi a céljuk ezzel? - kérdezte Goldinger.

–Valakinek nem tetszik, hogy itt vagyunk. – felelte Tobria. - mielőbb utána kell járni a dolognak.

Mivel Medom belátta, hogy a padlásra a titkos feljárón nem tudnak már feljutni, úgy döntött beavatja a felnőtteket is. Ha Goldinger a tettes és a padláson levő láda az oka annak, hogy útban vannak, esetleg Csakris mégis csak benne van a dologban és valaki más mentette meg őket, Goldinger arcán látszani fog a változás.

–Talán a padláson levő láda miatt. – mondta a herceg.

–Miféle láda? – kérdezte Tobria. Goldinger és Shrak is csodálkozó arcot vágott.

–Van a padláson egy láda, amiben értékes iratok vannak. Csakris, vagy valaki más sűrűn látogatta a ládát. Ezt a nyomai elárulták. – válaszolta a herceg.

–Akkor azt meg kellene néznünk. Várjuk meg Snígert és Firibuszt. – mondta Goldinger.

Sníger hamar visszatért. Az arcára bosszúság ült ki:

–Még szerencse, hogy nem történt nagyobb baj. Morgit azt mondja, hogy délután látta Csakrist a parkban.

–Ő öntötte ki azt az anyagot? – kérdezte Goldinger.

–Más magyarázat nincs. – vonta meg a vállát Sníger. Jobban oda kell figyelniük. Úgy látszik ez a valaki mégis az életünkre tör. Pedig az előző esti lábnymok másról tanúskodtak.

–Van itt még valami. – kezdte Goldinger. – Van valami különös láda a padláson.

–Tudok róla. – mondta Sníger. – Az a láda egy trükkmesteré. Talán Firibusz többet tud a dologról.

–Megyek, előkerítem. – morogta Shrak.

–Veled tartok. – csatlakozott hozzá a másik kalandor.

–Látom befejeztétek a vacsorát. – nézett körül Sníger. – Schman! Nyugodtan elpakolhat. Úgy látom, már An Vapet sem fogyaszt többet.

–Ki kell derítenünk, hogy merre lakik Csakris.

–A holnapi kalandunk? – kérdezte Medom.

–Nektek mást terveztem. Ezt a dolgot jobb, ha rám bízátok. Egy trükkmester nagyon veszélyes lehet.

–Na persze, ha a védelmünkre rendelt emberek elmennek keresgélni, mi sokkal könnyebb prédák leszünk. – mondta mérgesen Smilard.

–Egy igazi kalandra még nem vagytok felkészülve. – vonta össze a szemöldökét a londa, s Tobria erősen bólogatott hozzá.

–Pedig már volt benne részünk, s meg is tudtuk védeni magunkat. – mondta most Medom.

–Rögtön visszajövünk. – mondta a londa és a fejével jelezte Tobriának, hogy beszélni akar vele. Mikor kimentek, a herceg szólalt meg:

–Nem bízom benne, hogy meg tudnak védeni bennünket. Jobb lenne, ha mi fognánk össze és találnánk ki valamit.

–Mire gondolsz? – kérdezte Sahmat, aki eddig csendben figyelte az eseményeket.

–A tettes tudja, hogy a felnőttek nyomoznak utána. Mégis úgy próbálja megszüntetni az akadémiát, hogy minket akar megsebesíteni, vagy megölni. Arra nem számít, hogy mi is nyomozunk. Leskelődnünk, hallgatóznunk kell és csapdákat állítani a merénylőnek.

–Mindenütt katonák vannak. Hogy tudnánk leskelődni és hallgatózni? – méltatlankodott Smilard.

–Szerintem Goldinger a tettes. – mondta Medom.

–Minden ellene szól, de nincs bizonyítékunk. Sníger pedig hisz neki.

– a glaul most egészen csüggedtnek látszott. Sahmat tekintete azonban élénken csillogott:

–Emlékeztek rá, hogy Csi-Pan hogyan jött utánunk a tetőre?

–Ez az! Erre senki sem gondolt. – lelkesedett Darger.

–Az ablakon keresztül feljutunk a padlásra. Ott aztán elbújunk és várunk. – folytatta Medom.

–Akkor legfeljebb ketten mehetnénk. – mondta Smilard.

–Meg vagytok örülve. – fakadt ki Ixis.

–Kár, hogy Tobria veletek alszik. – fordult felé Medom, s most nem volt gúnyos a hangja: - Egy ilyen jó megfigyelőnek nagy hasznát vennénk. - Ixis meglepetten nézett rá, de nem szólt semmit. Muland és Csi-Pan csendesen ültek mellette. Muland nem vágyott kockázatos kalandokra, Csi-Pan pedig ismét messze járt. Még Mulandnak sem sikerült kihúznia belőle, hogy mi történt vele valójában. A fiúk pedig tovább tervezgettek, mit sem törődve a lányokkal.

–Darger a legjobb mászó köztünk. – nézett a manóra Medom.

–Egyedül nem megyek sehova. – ijedt meg a fiú.

–Én veled megyek. – nyugtatta meg a herceg.

–Mi meg csak ülünk a fenekünkön? – csattant fel An Vapet.

–Gondolkodjunk a merénylő fejével. – mondta Sahmat. – Ha el akarnék tenni valakit láb alól, anélkül, hogy rám terelődjön a gyanú, balesetnek álcáznám a dolgot. Úgy, ahogy a csillárral tették. Ha Goldinger, vagy Csakris a padlást és a titkos folyosókat használják, muszáj megkeresnünk és csapdákkal felszerelnünk a folyosókat. Mindig kettesével kell mennünk mindenhova, hogy ne történhessen „véletlen” baleset.

–Ez jó ötlet. A padláson a nyomok talán elárulják, hogy hol egy titkos ajtó, vagy hasonló.

Ekkor kinyílt az ajtó és Shrak lépett be mérgesen, a nyomában Goldingerrel.

–Firibusz nyomtalanul eltűnt. – magyarázta a kalandor Snígernek.

–A katonáknál nem is járt. – mondta Goldinger.

–Menjünk fel a padlásra. – vonta össze a szemöldökét Sníger. – Ti pedig menjetek a szobátokba. Semmi bajotok nem lehet, mert örök állnak majd az ajtó előtt. A londa ezzel elviharzott a két kalandor társaságában. A fiúk fürgén mentek fel a szobájukba, maguk mögött hagyva a lányokat és a Nerich kapitánnyal beszélgető Tobriát.

Ahogy beérték, Medom becsukta az ajtót és kinyitotta az ablakot. Dargerre nézett:

–Mehetünk? – A manógyerek nyelt egy nagyot, majd bólíntott. Medom messze lemaradt mögötte. Darger olyan ügyesen mászott, hogy a herceg már a nyomát sem látta. Mögöttük a parkban éppen két katona ment keresztül, a kezében fáklyával. A fiúk viszont a sötétben nem voltak feltűnőek. Mire Medom felért, Darger már a nyitott tetőablaknál hallgatózott. Ügyelniük kellett, nehogy a cserepeken taposva zajt keltsenek, ezért inkább a mohásabb részeket használták. A padlásról Sníger hangja hallatszott:

–Reméltem, hogy itt találjuk. Azt hittem övé ez a láda.

–Különváltunk és az egész kastélyparkot átvizsgáltuk. – mondta Shrak.

–A kavicsos úton nem vehető ki a nyomai, úgyhogy nem derült ki, mikor és honnan tűnt el. – folytatta Goldinger.

–Hacsak nem Firibusz az, akinek érdekében állna, hogy eltűnjünk innen. – gondolkodott hangosan a londa. Van nálam egy tekercs F. aláírással. A trükkmester írása ugyan nem egyezik vele, de sokban hasonlít. Mégis inkább arra a verzióra hajlok, hogy Firibusz talált valamilyen nyomot, aminek haladéktalanul utána kellett járnia.

–Mi van ebben aládában? – kérdezte Shrak, majd nyögés hallatszott. – Ezt odaszögelték! Még én sem bírom megmozdítani, hacsak a padlóval együtt fel nem tépem.

–Furcsa, hogy le van rögzítve. – mondta Goldinger.

–Ezért nem tudták elvinni az egészet. Egy trükkmester tudásának nagy része benne van. Ha illetéktelen kezekbe kerül, nagyon veszélyes lehet.

–Néhány ócska trükkben mi lehet olyan veszélyes? – kételkedett Goldinger.

–Volt már dolgunk egy trükkmesterrel. – kezdte az Állat. – Igaz, hogy nem ellene, hanem vele voltunk egy kalandban, de nem volt nagy szám. Ilyen fogásokat mi is alkalmazunk.

Valami kattant és halk csikorgás hallatszott. Sníger szólalt meg.

–Nem hinném, hogy a lepra port, vagy a ragacs-fröccsöt ismernétek. Ezek mind trükkmester kotyvalékok.

–Akkor te honnan tudsz róla? – kérdezte Shrak.

–Nekem is volt már dolgom trükkmesterrel. – felelte a londa. Papírzörgés jelezte, hogy a ládában kotorászik. – Zárjuk vissza, és menjünk le, megnézni a gyerekeket.

–Érdemes lenne elolvasgatni őket. – próbálkozott Goldinger.

–Ha úgy gondolod, maradj itt. Én mindenesetre lemegyek.

–Megjegyzem, nem nagyon érdekelnék ezek az ócska trükkök. – vágott vissza sértődötten a férfi. – egy jó kalandor ezek nélkül is boldogul.

–De szívesen megropogtatnám a csontjait annak a valakinek! – sóhajtotta Shrak.

–A savhasználat trükkmester szokás. – mondta Sníger, de a jelek varázstudóra utalnak. Ha egy varázslónak sikerült bejutnia... rossz még rá gondolni is.

A távolodók beszélgetését már nem hallották. Már csak azért sem, mert igyekeztek vissza a szobájukba, hogy le ne bukjanak. Persze Darger jóval előbb leért, mint medom. Az erős indákon könnyű volt közlekedni. Mire Sníger benyitott, hogy megnézzze őket, már mindannyian az ágyukban feküdtek.

A folyosón még jó ideig nem volt csend. Amennyire a zajok elárulták, a trükkmester nem került elő. A fiúk, bár fáradtak voltak a naptól, aludni mégsem bírtak. Darger és Medom nekilátott, hogy ismét felmásszanak a padlásra. Sahmat, Smilad és Vapet vágyakozva néztek utánuk, de belátták, hogy ötten már túlságosan feltűnőek lennének.

A padlásra semmilyen fény nem szűrődött be, mert bár az eső már elállt, sűrű felhők takarták továbbra is a holdat. Ahogy beértek, tapogatózva rejtkehelyet kerestek maguknak egy rakás csorba páncél és egy nagyobb láda mögött. Suttogva beszélgettek, hogy ne keltsenek zajt:

–Szerinted jön ide még ma valaki? – kérdezte Darger.

–Ha ma nem, pár napon belül minden bizonnyal. Holnap szerzünk egy fáklyát, vagy inkább egy lámpást és jobban körülnézünk idefent.

–Ha megtaláljuk a titkos átjárót, akkor sok minden kiderül.

–Az ám... - suttogta Medom, de most még halkabban súgta oda Dargernek: - Hallod? Valaki van a tetőn. – Az ablakon ekkor sötét árny mászott be, majd mikor földet ért, elővett egy kis lámpást és meggyújtotta. Medom és Darger óvatosan lestek ki rejtekhelyükről. Egy bozontos, vastag szemöldökű, sápadt fiút láttak. Medom rögtön tudta, hogy ez Csakris. Nesztelen léptekkel tűnt el a padlás feljáró felé eső részén. A két leskelődő óvatosan kúszott utána, bár a fiú szüntelen forgolódott. Szemmel láthatóan attól tartott, hogy leleplezik. Egyenesen a ládához ment. A zárat gyorsan kinyitotta, majd matatott a belsejében egy darabig. Egy pillanat múlva bemászott a ládába és eltűnt a belsejében. A fedőt becsukta maga után.

–Ott van az átjáró. – suttogta Medom.

–Menjünk utána? – kérdezte halkan Darger.

–Inkább várjunk, amíg elmegy. Ki tudja, hogy mennyire veszélyes.

–És ha valakit megöl, amíg mi tétlenül itt várunk? Elég ijesztően nézett ki.

–A fenéket! – csattant fel Medom, bár továbbra is suttogva beszélt. – Ne beszélj be magadnak semmit! Ugyanolyan gyerek volt, mint mi. Inkább rejtőzzünk el megint!

–Nem látok semmit. – sopánkodott a manógyerek.

–Én sem látok, de éppen ezért bújjunk el. – válaszolta Medom, miután kisebb csörömpöléssel leverte egy páncélsisakot. Aztán hozzátette: - Remélem nem hallották meg.

Miután ismét elbújtak, ásítózva ücsörögtek egy darabig. Darger már kezdett fészkelődni, mikor ismét kinyílt a láda teteje. Először Csakris feje bukkant elő, majd mögötte Firibusz jelent meg. Az öreg trükkmester éppen a fiút szidta.

–Tőled aztán ott ücsöröghettem volna. Olyan lassan találtad meg azt a fiolát, hogy azalatt el is patkolhattam volna. – A fiú nem szólt semmit, bár a lámpás halvány fényében Medom jól látta, hogy nevet magában. Firibusz nem láthatta az arcát, de mikor a férfi felé fordult, ismét fapofát vágott. A trükkmester folytatta: - Ha tudom, hogy ilyen lassú vagy, nem tanítalak. Az a boszorkány el akart tenni láb alól, de

nem sikerült neki. De most már tudjuk, hogy kivel van dolgunk. Világosan láttam az arcát. Azokat a sárga szemeket nem felejttem el. Menj vissza a rejtkehelyre és tartsd nyitva a szemed! Addig nem fog nyugodni, amíg az akadémia meg nem szűnik. Ha bármi gyanúsat látsz, siess a segítségünkre. – Csakris bólintott és az ablak felé vette az irányt. Firibusz bezárta a ládát és a feljáró felé indult.

A padlás ismét sötétbe borult. Medom gondolkodott egy darabig, hogy megvizsgálja-e a ládát, de ilyen sötétben úgysem láttak volna semmit. Úgy döntöttek hát, hogy visszatérnek és elmesélik a többieknek, hogy mi történt.

VIII. fejezet
A HARMADIK NAP

A gyerekek a reggelire hívó csengőszóra riadtak fel. Gyorsan felöltöztek, s lesiettek az étkezőbe. A lányok már ott voltak, de a felnőttek közül csak Tobria volt velük. A nő mosolyogva köszöntötte őket. A személyéből áradó nyugalom a többiekre is ráragadt.

–A többi tanárnak fontos teendői vannak, ezért csak később jönnek vissza. Firibusz mester szerencsésen előkerült. Mint kiderült, csak nyomozott egy kicsit és azért nem találta sehol. Az első óra velem lesz. Eredetileg testedzést terveztem, de reggeli után inkább gombászatot fogunk tanulni. Utána Firibusz mester tart tárgYTECHNIKÁBÓL bemutatót. Ha jól tudom fegyverKÉSZÍTÉST tanít majd. Ennek hasznát is veszitek, mert Shrak és Goldinger élelemszerzésre okít titeket. Végül Sníger tanít majd titeket a gyógyítás rejtelmeire. Most pedig egyetek. Morgit bundáskenyeret készített. Schman ekkor jött be a konyhából, s letette az asztalra az illatozó ételt.

Muland kíváncsi szemekkel nézett Sahmatra, de a fiú Tobria előtt nem beszélhetett. Medom aggódva gondolt rá, hogy Firibusz milyen órát fog nekik tartani. Kicsit flúgosnak tartotta az öregot, most már a tanítványával együtt.

Reggeli után végre beszélhettek a lányokkal egy kicsit, anélkül, hogy a felnőttek meghallották volna amit mondanak. Csi-Pan nem nagyon foglalkozott velük, de Muland és Ixis majd ki ugrottak a bőrükBŐL kíváncsiságukban. Smilard és Medom részletesen beszámoltak nekik az éjjel történteKRŐL, Sahmat pedig megpróbált Csi-Pannal valamilyen kontaktust felvenni.

–Te hogy kerültél az akadémiára?

–Sníger hozott. – jött a rövid válasz. A lány meglepődve nézett a fiúra.

–Azt tudom. – bólogatott a fiú. – Engem a király szervezett be. – válaszolta zavartan, de mivel látta, hogy Csi-Pan nincs beszélgetős kedvében, nem erőltette a dolgot. Pedig igazán kíváncsi volt, hogy mi történhetett vele. Csak annyit tudott, hogy valami tragédia történt a családjával. Persze erre nem kérdezhetett rá, mert nem akarta megbántani a lányt. Nem sértődött meg. Mikor az édesanyjuk meghalt, ők is ugyanezt élték át. Hosszú ideig nem hitték el, hogy mi

történt. Még a temetés után sem. Az apjuk meg állandóan úton volt, úgyhogy rendszerint a rokonoknál laktak. Gondolataiból Tobria ébresztette fel.

–Gyertek! Hajnalban ezeket szedtem! Van köztük ehető, ehetetlen és mérgező is. – kilenc féle gombát hozott egy kosárban.

–Mi az, hogy ehetetlen? – érdeklődött Darger.

–Rossz az íze. – válaszolta az udvarhölgy. Vagy túl keserű, vagy olyan, mintha fadarabot rágnál.

Megvizsgálták és lerajzolták az egyes gombákat. Tobria színes festéket adott nekik, amikkel kedvükre színezhették a művüket. Isis még soha nem használt ecsetet és festéket, mégis kiválóan használta az első próbálkozások után. Képein a gombák szinte életre keltek. Meg kellett tanulniuk, hogy melyik ehető és melyik mérgező.

Alig végeztek, Firibusz rohant hozzájuk. Arca bosszús volt, de miután megszemlélte a műveket, megenyhült egy kicsit. An Vapet művén ugyan elmosolyodott egy kicsit, – a brardok nem szoktak rajzolni és festeni – de a legtöbb kép tetszett neki. Miután befejezte a mustrát, türelmetlenül intett nekik:

–Gyertek velem! – hangja szigorú volt és nem tűrt ellenvetést. Medom és Smilard csüggedten néztek össze, mert sejtették, hogy mi vár rájuk. A többiek azonban mit sem sejtve követték a mestert.

Firibusz egy műhelybe vezette őket, ami a katonai és cselédszállás mellett volt. Sorban a fal mellé állította őket és rájuk parancsolt:

–Jól figyeljete, mert csak egyszer mutatom meg! Én ellenezte, hogy a király pazarló módomban ide hozassa ezt a sok drága anyagot, de Medom hercegnek köszönhetően nem volt kegyelem. Szeretném ha nem tennétek tönkre ezeket az értékes fémeket! Vadászlándzsát és nyilakat fogunk készíteni a délutáni vadászathoz.

Elővette az előkészített lándzsanyelet és gyors mozdulatokkal ráerősítette az éles fémét. Mozdulatait alig lehetett követni.

–Most pedig ti jöttök! – mutatott az előtte heverő sok fára és fémhegyre. A próbálkozásait több-kevesebb siker koronázta. Isis ugyan jó megfigyelő volt, de ügyetlen a fegyverkészítésben. Firibusz annyira leszidta az ügyetlenségéért, hogy a lány majdnem elsírta magát. Darger nem foglalkozott az öreggel. A lándzsája ugyan kicsit görbén végződött, de neki megfelelt. Medomot rangja miatt nem nagyon piszkálta, Vapettel pedig nem is foglalkozott. Ahogy a

manókat, úgy a brardokat is lenézte. Pedig An Vapetből igazán remek kovács lett volna. Az ő és Csi-Pan lándzsája lett a legjobb. Dicséretre azonban nem számíhattak. A nyilak készítése is hasonlóan ment. Az erős fémhegy ráerősítése után még a tollakat is bele kellett rakni, ami az összes feladat közül a legnehezebb volt.

Aztán nagy nehezen véget ért ez az óra is. Igaz, hogy gazdagabbak lettek egy-egy lándzsával és néhány nyílvezzővel, Firibusz azonban kellőképpen megtépázta az önbizalmukat.

A trükkmester elkísérte őket Shrakhoz és Goldingerhez. Egy darabig halkan beszélgetett velük, majd köszönés nélkül elsietett. A két kalandor megnézte az elkészült tárgyakat, majd lehozatták velük lőfegyvereiket és elindultak vadászni. Nem mentek messze. A kastély déli oldalán álltak meg, ahol egy mező volt. Ott Shrak megállította őket, majd Goldinger elkezdte az okítást.

–Mindig széllel szemben vadászunk. Ha állatot láttok, menjetek hozzá olyan közel, amennyire csak bírtok, és csak akkor lőjete. Nagyon fontos, hogy csendben cserkésszétek be. Ha egy kalandor megéhezik, sokkal egyszerűbb dolog az ehető növények begyűjtése. Jól figyeljete, mert a mai vacsoráját mindenki magának gyűjti majd!

Két csoportra osztódtak. Medom Sahmattal, Smilarddal és Mulanddal volt együtt. A fiú próbált úgy helyezkedni, hogy Shrakhoz kerüljenek, mert Goldinger továbbra is gyanús volt neki. Az Állat vagy tucatnyi olyan növényt mutatott nekik, ami vagy nyersen ehető, vagy könnyen étel készíthető belőle. Volt olyan, aminek a gumója, vagy hagymája volt ehető, de volt olyan is, melynek csak a levelét, vagy termését szabadott leszedni. Még így is viszolyogva gondoltak arra, hogy milyen lesz majd a vacsorájuk.

Miközben növényeket vizsgálgattak, Medom az óvatosan faggatni kezdte az állatot:

–Végül is hol volt tegnap Firibusz?

–Állítólag a tettetést kereste. – válaszolta Shrak.

–És hogyhogy nem találtátok Goldingerrel?

–Biztosan annyira eltávolodott a kastélytól, hogy ott már nem kerestük. Goldinger keleten, én pedig nyugaton kutattam utána. Persze a kapitány is kerestette az embereivel.

–És talált valamit?

–Firibusz? Azt mondta, hogy látott valami manóféle szerzetet, de nem bírt el vele.

–Remélem hamarosan elkapjátok. Mi lehet neki olyan fontos abban a ládában?

–Sníger szerint az egy trükkmester ládája. Mint kiderült a tekercsek Firibusz tulajdonában vannak és itt rejtette el őket. Most azonban már nincsenek biztonságban, ezért holnap magával viszi őket a palotába.

–Firibusz visszamegy a palotába?

–Igen. Szerinte a tekercsek miatt van minden felfordulás. Ha elviszik a tekercseket, akkor már mi sem lehetünk útban.

–És a tettes miért nem vitte magával a tekercseket? – kérdezősködött tovább Medom, mert sehogy sem állt neki össze a kép.

–Sníger is ezt kérdezte, de Firibusz csak kitartott az elmélete mellett. Ő ugyanis megbízta Csakrist a tekercsek őrzésével. Állítólag az a fiú eddig távol tudta tartani a tolvajokat. Most viszont már ti is veszélyben vagytok.

–Így már érthetőbb a dolog. De akkor mielőttünk miért nem mutatkozik az a fiú?

–Mert Firibusz megparancsolta neki. Gondolom ez is valamilyen gyakorlat. De ne aggódjatok! Mi rajta vagyunk az ügyön és megoldjuk. Éppen ez tetszik nekem ebben az akadémiában. Eleinte olyan unalmasnak tűnt. – árulta el magát a férfi. Aztán hirtelen témát váltott. Talán úgy érezte, hogy ez már nem tartozik a fiúra. – Nézd meg ezt a gumót! – mutatott a kezében levő növényre. Ezzel vigyázni kell. Nyersen mérgező, de sütvé nagyon finom.

Mikor ezzel végeztek, mozgó célpontra kellett löniük. A két kalandor kötelet feszített ki két nagyobb fa között, s azon egy fémkorongot mozgattak. Most kapóra jött nekik, amit Nerich kapitány óráján tanultak, bár az eredmények itt is hasonlóak voltak az ottanihoz. Darger és Csi-Pan lőtt a legjobban, Ixis pedig kifejezetten pocsekül. Mondhatni Shrak és Goldinger nagyobb veszélyben volt, mint az általuk mozgatott korong.

A gyógyítás óra a könyvárban volt. Sníger egy nagy képet terített ki, amiben az ember belső szervei voltak ábrázolva. Meg kellett tanulniuk az egyes szervek nevét és feladatát. Sníger szerint csak akkor foghatnak neki a tényleges gyógyításnak, ha tudják, hogy mi, hol és miért van. Megemlítette a bradok és manók szervezetének különbségeit. Darger büszkén húzta ki magát, mikor kiderült, hogy

ők valamivel gyorsabbak az embereknél, míg An Vapet különleges izomzatát dicsérte. Muland furcsa kérdést tett fel:

–Manónak és brardnak lehet gyereke? – An Vapet rosszállóan nézett rá, de a londa kedvesen válaszolt.

–Ilyen még nem fordult elő. A brardok sosem érintkeznek ilyen módon más lényekkel. A manók és emberek házassága már előfordult. Úgy tudom, egészséges gyermekek is láttak már napvilágot.

–Csak nem tetszett meg Darger? – kérdezte gúnyosan Smilard.

–Szerintem nagyon jó kérdés volt! – védte meg testvérét Sahmat. – Én is kíváncsi vagyok. Igaz, hogy a tündérek és emberek is összeházasodhatnak?

–Erre is volt már sok példa. – bólított Sníger. – Ugyanígy a barbárokkal. – nézett Csi-Panra. – Alapvetően úgy tűnik egy fajhoz tartozunk, mégis vannak erős különbségek. Ezt persze egy hegyi tündérnek nem lehetne megmagyarázni. Ők külön fajba sorolják magukat.

–Láttam már hegyi tündért. – mondta Medom. – Semmi különös nem volt benne. Két szeme volt és egy szája, meg orra. – ezen aztán nevettek egy nagyot, s tovább tanulmányozták a rajzot. Végül Sníger kikérdezte őket, s mikor végeztek, visszamehettek a szobájukba.

–Shrak sokat segített. – Mondta a többieknek Medom.

–Azért furcsa, hogy ilyen jól ismeri a titkos járatokat. – gondolkodott Sahmat.

–Csakrissal együtt. Nem lennék a fiú helyében. Firibusz egy jó szót sem bír szólalni. Amikor láttuk, akkor is, ahelyett, hogy hálás lett volna neki, inkább megszidta.

–Mogorva egy alak, az biztos. – bólogatott Smilard is. – Sajnos a palotában már volt szerencsénk hozzá. Jobban örültem volna, ha ő a titokzatos ellenség. Akkor megszabadulnánk tőle.

–Ha visszamegy a palotába, és elviszi a tekercseket, akkor sem lesz több dolgunk vele. Szerencsére a többi tanár elég rendes. – mondta Sahmat.

–Kivéve Goldingert. –tette hozzá Medom.

–Talán ma éjjel elkapjuk. Ahhoz viszont hármunknak kell felmenni a padlásra. – folytatta a kereskedőfiú.

–Miért? – kérdezte Smilard.

–Ha ketten a titkos járatokban lesznek, egynek attól még figyelnie kell a padlást, ha netalán jön valaki.

–Igen veszélyes. – bosszankodott Darger. – Túl nagy ott a forgalom. Csakris, Firibusz, Goldinger, meg még ki tudja kik mászkálnak odafönt.

–Ha Csi-Pan, vagy Ixis velünk jönne, ők talán még a nyomokból is ki tudják olvasni. – próbálkozott Sahmat.

–Lányokat vonjunk be? – mérgelődött a glaul. – Csak elboldogulunk valahogy nélkülük is.

–Pedig nem rossz az ötlet. – kapta fel a fejét a herceg. – Ez valóban megkönnyíthetné a dolgunkat. A délutáni próbán meg kell velük beszélni.

–Ixist ugyan rá nem veszed ilyesmire. – mondta Smilard.

–Akkor Csi-Pan. Kettejük közül ő a jobb nyomolvasó. – helyeselt a kereskedőfiú.

A délutáni próbára Tobria indította őket, de Sníger, Shrak, Goldinger és Nerich kapitány is velük volt. Magukkal hozták fegyvereiket is, ha véletlenül vadászsákmány kerülne az útjukba.

–Ismertetem, hogy ki kinek a csapatában lesz. – olvasta fel az udvarhölgy. – Kisorsoltuk a csapatokat, így teljesen a véletlen műve, hogy ki kihez került. Nerich kapitánnyal Muland és Darger, Snígerrel Smilard és An Vapet, Shrakkal Csi-Pan és Sahmat – ennek hallatán a fiú halványan elmosolyodott, de próbálta leplezni örömét. – Goldingerrel pedig Ixis és Medom. – A herceg viszont igen fancsali képet vágott.

–És Tobriával? – próbálkozott Medom.

–Én itt várlak titeket. Morgitnak ma csak a személyzetre és a tanárookra kell főznie vacsorát. A többi élelmet ti szerzitek be! Legyetek ügyesek. Kísérőt csak a nagyobb biztonság miatt kaptok magatok mellé. Ha nem lennénk veszélyben, egyszerűen csak kettésével mennétek. Sok sikert!

Medom aggódalmas képpel súgta oda Smilardnak: - Ha nem jönnénk vissza, kinyírt mindkettőnket.

–Tartsd nyitva a szemed! – súgta vissza a glaul. – Vacsoránál találkozunk.

Pár pillanatig tanácstalanul álltak, majd An Vapet indult útnak elsőként. Smilard és Nerich kapitány követte. Mindannyian

elindultak hát. Ixis bizonytalanul követte Medomot, aki egyből az erdő felé vette az irányt. Arra, amerre Tobria kötelei lógtak az út mellett.

–Ugye nem akarsz védtelen állatokra lövöldözni. – aggódott a lány miután utolérte a fiút. Goldinger szorosan a nyomukban volt.

–Inkább vacsorázok sült dínóhúst, mint zöld leveleket, meg gyökereket. – válaszolta a fiú.

–Vadásztál már egyáltalán életedben?

–Apámat gyakran elkísértem. – válaszolt a herceg, majd mikor látta, hogy a kalandor hallótávolságon kívül van, odasúgta a glaulának: - Tartsd nyitva a szemed! Nehogy eltegyen minket láb alól! – Ixis aggódó tekintettel nézett maga mögé.

–Gondolod, hogy képes lenne rá. Ő az egyik leghíresebb kalandor a birodalomban.

–Ki tudja, hogyan szerezte a hírnevét? – vonta meg a vállát Medom, aztán elhallgatott, mert Goldinger a közelükbe ért.

–Ha tanácsokra van szükségetek, nyugodtan kérdezzetek. Tanácsot adhatok, de másban nem segíthetek. – fontoskodott a férfi.

–Köszönjük, de talán boldogulunk. – felelte a herceg

–Nézd! Ott van egy csicseriborsó. – mutatott egy növényre a lány.

–Szedd le, ha gondolod. Ez az, amiből főzeléket lehet csinálni?

–Igen. – válaszolta a lány. – Ha nem találunk mást, ez is jó lesz. – Megvárták, míg Ixis szed egy jó nagy adaggal, majd lassan továbbmentek. Az utat háromujjú lábnyomok kersztezték, s Medom örömmel nézett a lányra:

–Ez a gallimimus lábnyoma. Nagyon jó sültet lehet készíteni belőle. Apám többször is lőtt ilyen hüllőt. Hasonlít a madarakhoz. - Jobbra fordult az ösvényről, egyenesen be az erdőbe. Az avarban persze már nem lehetett látni semmit, s olyan zajjal tudtak csak közlekedni, hogy az állatok messze elkerülhették őket. Így néhány lépés után Medom inkább visszakanyarodott az ösvényre. A kalandor azonban nem volt sehol.

–Hol van Goldinger? – kérdezte a lánytól.

–Az előbb még itt volt. – nézett körül aggódva a lány. Arca azonban hirtelen elsápadt, ahogy Medom mögé nézett. A herceg megpördült, s majdnem kiejtette az íjat a kezébpől. Egy nagy medve ágaskodott fel mögötte.

–Tünés! – kiáltotta a herceg és Ixis kezét megragadva Tobria kötelei felé rohant. A medve szorosan a nyomukban volt, üldözését vérfagyasztó bömböléssel megtoldva. Ixis eldobta a kezében levő zöltséget, s minden erejét beleadva futott a kezét rángató herceg után. Kifulladásig érkeztek meg a kötélhez. Medom nem kímélte a glaulát:

–Mássz fel gyorsan! – A csomókkal ellátott kötélén Ixis nagy nehezen megkapaszkodott és lassan kezdett kúszni felfelé. Medomnak a sima kötél maradt. Átbújtatta magát az íjon és kelletlenül bár, de nekikezdett a mászásnak. A medve ekkor ért oda. Lentről még egy bömbölést hallottak, aztán csend lett. Medom lenézett, de nem látott senkit odalent. A medvének nyoma sem volt. Ahogy azonban felfelé nézett, megfagyott ereiben a vér. Fönt, az ágon egy kuszon öltött alakot a semmiből. A rovarszerű testből farkasforma fej meredt elő. Vicsorgó állkapsából csöpögött a nyál.

–Vissza! – kiabált Ixisre Medom. Szerencse a glaula lassan mászott, s így még nem jutott túl magasra. A kuszonok viszont kitűnően másztak. Az állat megindult, hogy kövesse őket a fa törzsén. Medom leugrott az avarba, s lekapta magáról az íjat. Remegő kézzel célozta meg a lényt, mely nem messze mellette huppant a földre. A nyíl a lábai között suhant el. Ixis sápadtan lógott a kötélén. Három méterrel lejjebb félelmetes szörny volt alatta, s kifehéredtek az ujjai, annyira szorította a kötelet. A félelemtől azonban nem volt képes se le, se fel mászni.

Medom hátrált egy lépést, de elvesztette az egyensúlyát és elesett. A kuszon ugrásra lendült, ám a magasból egy háló vetődött rá, melybe belegabalyodott. Miközben nagy visítózással megpróbált szabadulni a hálótól, egy kötélén bozontos hajú fiú lendült melléjük és lehuppant a földön. Arcán huncut mosollyal elővett egy pénzdarabot és hozzávágta a kuszonhoz. Az visított még egyet, majd vonaglani kezdett, teste felizzott, s a következő pillanatban egy hegyi manó állt előttük. Ixisnek ekkor buggyant ki egy halk sikoltás az ajkán, aztán ájultan huppant bele az avarba.

–Ezért még megfizetsz Csakris! – Sziszegte gonosz, károgó hangon a manónő. A fiú nem válaszolt. Nyugodt mozdulatokkal leoldotta a kötelét, amivel idáig lendült és Medom felé fordult. Nem szólalt meg, csak az elfogott varázsló felé intett, majd majd Ixisre mutatott és az ösvényre.

Medom ugyan nem értette egészen, hogy mit akar, de úgy vette ki, hogy a fiú azt akarja, hogy vigye el a lányt, s majd ő elintézi a manót.

–Segítek neked! – mondta Csakrisnak, de az megrázta a fejét és a varázsló felé fordult. Annak alakja ismét megváltozott. Kígyó bőrében könnyedén bújt át a hálón, a fiú viszont nem várta meg, míg kiszabadul. Trinit tallért vett elő ismét, s hozzávágta a kígyóhoz. Az ismét vonaglott néhányat, s manó alakot öltött. A nő lihegve szidta őket:

–Azt hiszed el tudsz kapni az ócska trükkjeiddel? Ha kiszabadulok széttéplek mind a hármótokat. – Medom ismét megragadta az íját ezúttal biztos kézzel célzott és lőtt. A lény azonban elhajolt a lövés elől és megpróbálta széttépni a hálót. Medom kardot rántott, Csakris pedig egy dobónyilat vett elő és hajította a manó felé. Az már nem tudott kitérni és a nyíl beleállt a lábába. Sikerült viszont kibújni a hálóból és az ájult Ixis felé indult. Csakris elé ugrott, majd sürgetve nézett a hercegre. Medom belátta, hogy most jobb, ha menti a lányt és inkább segítséget hív. Vállára emelte Ixist és gyors léptekkel megindult visszafelé az ösvényen. Goldinger éppen vele szemben futott. Fejéből patakzott a vér.

–Végre megvagytok! Mi történt? – kérdezte a férfi fájdalomtól eltorzult arccal.

–Hívjunk segítséget! Csakris megmentett minket a varázslótól. Most éppen viaskodnak az erdőben, a kötélmászó fánál.

–Gyerünk a kastélyhoz! – egyezett bele a férfi. Most nem volt olyan állapotban, hogy megkísérelje elkapni a varázslót. Neki is elősegélyre volt szüksége.

A kastély előtt Tobria sietett eléjük. Ixis akkor már magához tért és a saját lábán futott lélekszakadva a biztonság felé.

–Mi van veletek? – kérdezte ilyedt arcuk és Goldinger vérző feje láttán.

–Engem leütött valaki, őket meg megtámadta a varázsló. – mondta a kalandor, majd engedte, hogy az udvarhölgy kezelésbe vegye a sebet. Szerencsére Schman is a közelben volt és ő is a segítségükre sietett.

–Szólni kéne a katonáknak! – figyelmeztette őket a herceg. – Csakris a kötélmászó fánál viaskodik azzal a manóval.

–Schman! Szóljon Firibusznak és hozzon forró vizet Morgittól, hogy elláthassam a sebet. – Tobria hanyatt fektette Goldingert a puha fűvön és megvizsgálta a sebet.

–Csúnya karmolás. Mintha valamilyen állattól származott volna.

–Először egy medve támadt ránk. – mondta Medom. Csak aztán jött a kuszon, aki átváltozott manóvá, amikor csakris hozzávágta a trinit tallért.

–Ügyes! – bólintott Tobria. – A trinit megszünteti a varázslat hatását. A szent fémet nem fogja semmilyen varázslat, sőt bármilyen mágiát le lehet vele leplezni. Szerencsétek, hogy a fiú ott volt. Remélem nem esik baja.

Firibusz ekkor rohant ki a házból.

–Hol történt? – kérdezte aggódva.

–Arra! – mutatott az erdei ösvény felé Tobria. – Ott, ahol a kötélmászó fa van. – A trükkmester már el is viharzott. Schman pedig visszatért a konyhából.

–Morgit nincs sehol, de feltettem forni egy kis vizet. Rögtön kész lesz.

–Hogyhogy nincs meg Morgit? – csodálkozott Tobria. – Remélem nem lett neki is baja.

–Nem hinném. – rázta meg a fejét az inas. – Morgit van olyan veszélyes, mint Nerich kapitány emberei.

–Ugrott a vacsoránk. – nézett Ixisre Medom.

–Fő, hogy nem lett semmi bajunk. – válaszolta a lány. – És köszönöm. – arcán enyhe pír futott át.

–Ja? – bólintott szórakozottan a herceg. – Nincs mit. Igazából Csakris mentett meg minket.

Tobria ellátta Goldinger sebet, majd felkísérte a szobájába. Ixis és Medom nem mentek fel. Leültek a fűbe és várták a többieket. Mögöttük az ajtónál két testőr vigyázott.

–Kíváncsi vagyik, Firibusz és Csakris elbírnak-e a varázslóval. – mondta Medom.

–Egész jó lenne ez az akadémia, ha nem lenne életveszélyes. – válaszolta erre Ixis, aki hamar kiheverte a megrázkódtatást.

–Már nem félsz? – kérdezte kedvesen a fiú.

–Most valahogy nem. Ez nekem is furcsa. Itt biztonságban érzem magam.

Csi-Pan és Sahmat érkezett vissza elsőként. Kezükben egy-egy gallimimust hoztak. Shrak, az Állat könnyed léptekkel követte őket.

–A gallimimusaim. – mondta Medom a glaulának.

–Ti nem hoztatok semmit? – kérdezte Sahmat mikor a közelükbe ért.

–Mi egy varázslót fogtunk. – válaszolta vigyorogva a herceg.

–Micsoda? – hökkent meg a kereskedőfiú. Ámulva hallgatták végig Ixis és a herceg beszámolóját. Shrak pedig azonnal felsietett a szobájába, hogy megnézzé mi van Goldingerrel.

Következőnek An Vapet és Smilard jött meg, akik egy nagyobb testű dínót fogtak. A protoceratops lehetett vagy két méter hosszú és majdnem egy tonna. Még An Vapet is csak úgy tudta elvonszolni idáig az állatot, hogy időközben megszabadította súlyos fejétől. Ez volt az egyik legnagyobb vadon élő őshüllő a Sibukkótól keletre. Ők is csodálkozva hallgatták végig a herceg és a glaula beszámolóját. Sniger el is inult Firibusz után, de a trükkmester ekkor ért vissza.

Morgolódva közeledett a társasághoz. Sniger látta, hogy nem sikerült elfogniuk.

–Elpuskázta az a kétbalkezes! – mondta az öreg.

–De megmentette az életünket. – mentegette Medom.

–Az életetek még mindig veszélyben van. Amíg azt a boszorkányt el nem kapjuk... – nem folytatta. Mérgesen ment be az épületbe.

Utolsóként végre Darger és Muland is megérkezett.

–Ott hozzák a köretet. – mutatott Smilard a közeledők felé. A lány valóban alig bírta a sok zöltséget és gumót cipelni. Darger csak néhány kisebb madarat tartott a kezében.

–A vendégeim vagytok. – kiáltotta Vapet jókedvűen. – Csak segítetek földarabolni. Morgit majd megsütheti.

–Ha előkerül. – mondta Medom.

–Csak nem veszett neki is nyoma? – hüledezett Muland.

–Épp ideje, hogy vele is történjen valami. – válaszolta Darger és letette azt az egypár mezei verebet, amit sikerült lelőnie. – Nem bánnám, ha valaki más venné át a helyét.

–Ezzel akartál jólakni? – élcelődött vele Smilard.

–A többi Mulandnál van. – vonta meg a vállát Darger. No meg úgy látom Vapet begyűjtötte az egész heti ennivalót.

Valóan eltartott egy darabig, míg a protoceratopsot feldarabolták és a kamrába vitték. Csak Ixis és Muland vonta ki magát a munkából,

akik nem bírták elviselni a boncolást. Nem volt könnyű ez a feladat, bár Sníger, Tobria és Shrak is beálltak segíteni. Már javában sötéredett, mikor végeztek A belsőségeket és a nagyobb csontokat Vapet és Shrak – akik egyáltalán meg bírták mozdtítani - visszavitte az erdőbe a dögevőknek.

Nerich kapitány és az emberei eközben Morgitot keresték, akit ájultan találtak meg a közeli erdőben. A sebei Goldingeréhez voltak hasonlóak. Mikor visszahozták, Tobria ellátta az asszonyt, majd a szobájába vitte. A vacsorát Schman készítette, akinek Muland és Tobria segített, bár a szakácsnő nagyon tiltakozott.

Medom és Smilard eközben meglátogatta Goldingert. Kicsit lelkiismeretfurdalása volt, amiért végig a férfit vádolta. A kalandor az ágyában feküdt. Feje be volt kötözve, de egyébként nem nézett ki rosszul.

–Mikor elvállaltam ezt a feladatot, azt gondoltam, hogy ez lesz a legkönnyebb dolog, amit életemben csináltam. – mondta halkan a férfi. – Erre tessék. Simán megölhettek volna. És titeket is.

–Ha nincs Csakris, mindannyian ottmaradunk. – bólintott Medom. – Már másodszor mentett meg minket az a fiú. Ha Firibusz megengedné, ide jöhetne köznénk.

–Kezdem becsülni a trükkmestereket. – szölt Goldinger. – Eddig csak egy volt, akivel egy kalandban vettem részt, de őt nem tartottam sokra. Firibuszról is megvolt a véleményem. De ez a Csakris tud valamit, amit mi nem. – A kalandor talán még sosem beszélt ilyen komolyan.

–Sajnálom, hogy magát vádoltam a merényletekkel. – mondta a herceg.

–Elismerem, magam is meglepődtem azon, hogy mennyi minden szöl ellenem. De Shraknak és Snígernek igaza volt abban, hogy csak megpróbálják rám terelni a gyanút.

–Vacsorára már le tud jönni? – kérdezte Smilard.

–Remélem. – válaszolta Goldinger. – Már igen éhes vagyok.

Firibusz még vacsora előtt eltávozott. Csak Snígertől köszönt el, majd a lehetőségekhez képest csöndesen rhabdodontháton nyargalt el két testőr kíséretében. Nerich kapitány több kísérőt is adott volna mellé, de a trükkmester azt mondta, hogy meg tudja védeni magát.

Sníger próbálta vacsoráig marasztalni, de Firibusz arra hivatkozott, hogy amíg a tekercsek itt vannak, nincsenek biztonságban.

A nap eseményeihez képest a sült protoceratops máj és a zöldségből és gumókból álló köret vidáman fogyott el. Bár a máj több volt, mint húsz kiló, főleg Vapetnak és Shraknak köszönhetően majdnem mind elfogyott. Goldinger is lejött közéjük, bár még szédült egy kicsit. Morgitot is hívták, hogy ez egyszer egyen a közös asztalnál, de a szakácsnő mérgesen elzárkózott a lehetőségtől. Már eleve igen bosszús volt, hogy valaki bejött a konyhába.

–Csakrist meghívhatnánk közénk. – mondta Medom Snígernek. – Már kétszer megmentett minket. Igazán megérdemelné, hogy ne magányosan éljen, hanem velünk legyen. – a londa arca elkomorult.

–Már beszéltem erről Firibusszal, de nem engedi.

–Miért? – méltatlankodott Ixis. – Hogy élhet egyedül az a fiú itt az erdőben?

–Erről maga a trükkmester sem volt hajlandó nyilatkozni. Azt mondta, hogy jó oka van rá. Csak azzal indokolta meg, hogy Csakris nem szereti a társaságot.

–Igen rossz lehet, ha még egy barátja sincs. – mondta Smilard.

–Valahogy üzenhetnék neki. – gondolkodott Sahmat.

–Ez jó ötlet. – csatlakozott hozzá a testvére. – Írjunk neki levelet.

–De hogyan juttatjuk el hozzá? – kérdezte Darger. – Sníger ezen csak mosolygott, de azért megjegyezte:

–Csakris továbbra is szemmel tart titeket. Ha bajba kerültök és ő a közelben van, biztosan számíthattok rá. Hagyhattok üzenetet például a kötélmászó fánál. Gondolom örülni fog neki, bármennyire zárkózott is. – szeme Csi-Panra tévedt, akiről továbbra sem tudtak meg többet. A lány múltja valahol a gyógyító felejtés homályába merült.

A fiúk szobájában naplemente után sem volt csönd. Készültek az esti felfedező útra. Bár azt senki sem merte megkérdőjelezni, hogy Medom menjen-e, Dargerre pedig a zárok felnyitásához volt szükség, azt viszont nem tudták eldönteni, hogy ki fedezze őket a padlás sötétjében. Végül is sorsot húztak. Feldaraboltak egy fadarabot és amelyikük a rövidebbet húzta, az mehetett fel. A sors keze Vapetra és Sahmatra mutatott. A szobában Smilard maradt egyedül. A lámpások beszerzése sem volt könnyű. Medom hozott el egyet a

könyvtárból, de másikat nem találtak, mert csak gyertyák és fáklyák voltak mindenütt. A rejtőzködőknek úgylis sötétben kellett maradnia, úgyhogy csak a felfedezők vittek magukkal lámpást.

Sahmat elmondta, hogy sikerült Csi-Pant rábeszélnie, hogy másszon fel, de a lány csak akkor ígért segítséget, ha Tobria nem lesz a szobában, így hát rá nem igazán számíthattak.

Mielőtt elindultak volna, Medom elővette a ládából lopott tekercseket és megnézték, hogy melyik trükköt tudnák elkészíteni. Csak a vakításhoz volt meg minden, hiszen ahhoz tűzszerszámra és magnéziumra volt szükség. A leírás szerint ez a fém meggyújtva vakítóan ég. A szerkezetet a tűzszerszámhoz kapcsolva úgy kellett elkészíteni, hogy egy mozdulattal aktiválható legyen. Mivel két tűzszer számuk volt, kettőt tudtak készíteni. Az egyiket Medom, a másikat Sahmat tette el.

Mind a négyen szerencsésen feljutottak a padlásra. Vapet mászott egy kicsit ügyetlenül, mert bár alacsony volt, nehéz súlya miatt több inda is elszakadt alatta. Sahmat és a brard elrejtőzött a sötétben, minél közelebb a ládához, ahonnan figyelmeztetni tudják a többieket. Darger gyorsan elbánt a zárral, majd megvizsgálták a kiürített bútordarabot. Hamar megtalálták azt a kis göcsörtöt, amit megnyomva félrecsúszott a láda alja és láthatóvá vált a lefelé vezető csigalépcső. Sahmat és Vapet visszacsukták fölöttük a láda fedelét, Medom pedig nyomában Dargerrel lassan araszolt lefelé a szűk járatban. A csigalépcső sokáig haladt lefelé. Minden bizonnyal a pince szintjéig ment. A fiúk szobája mellett Medom halkan átkopogott Smilardnak, aki három koppantással válaszolt, hogy hallja a jelzést. A másik oldalon a lépcső mellett szűk lyuk nyílt, melyen azért egy felnőtt ember még beférhetett. Darger belebújt és a feje fölött egy fa szerkezetet talált. Medom óvatosan mellé csusszant. Éppen elérték ketten. A szobából halk hangok szűrődtek ki:

–Nem hinném, hogy ide jönnének. – hallatszott Goldinger hangja. – Ahhoz itt túl sok a katona.

–Nekik a bosszú fontos dolognak számít. Régen is az volt a rend, hogy aki vétett a szervezet ellen, annak meg kellett halnia. – Sníger hangja nagyon komolynak hangzott.

–Várom őket. – szögezte le röviden Shrak.

–Ezért mondtam, hogy Firibusz hiába vitte el a tekercseket. A támadásoknak köze lehetett a ligához. Ha valakinek kellett volna a tekercsek, már rég elvitte volna őket. – mondta Sníger.

–Azért Csakris elég jó munkát végzett. – az Állat hangja kifejezetten vidámnak tűnt. – Bárcsak már ma megtámadnának minket.

–Egy átváltozó varázsló veszélyes ellenfél, még ha az embereivel könnyen elbánsz is. – figyelmeztette a londa.

–Az enyém kemény koponya. Nem igaz Goldinger? – élcelődött a nagy darab férfi. –Most miért vágsz olyan savanyú képet.

–Nem hinném, hogy egy medvecsapás alatt nem inognál meg.

–Engem fel sem ér egy medve. De miért ülünk itt. Induljunk el és üssünk rajtuk!

–Helyesebb, ha itt várunk rájuk. Készítettünk egypár csapdát, ha megjelenének. – most Sníger hangja is vidámnak hallatszott.

–Útálok várakozni. A kalandorok alapszabályai közé tartozik, hogy a legjobb védekezés a támadás. – csattant fel Shrak.

–A londák egészen más filozófiát vallanak. – felelte Sníger. – Mindenesetre a kettő nem zárja ki egymást. Ha akarsz, akár most indulhatsz. Goldinger azonban jobb, ha itt marad. – erre halk nyögés volt a válasz. Döngő léptek zaja és fegyvercsörgés hallatszott.

–Óvatos légy! – figyelmeztette társát Goldinger. – Most nem leszek a hátad mögött! – Az ajtó nyikordult egyet, majd becsukódott

–És honnan tudhatjuk, hogy ez a Porcogó megbízható informátor? – kérdezte a kalandor.

–Régi jó ismerősöm. – válaszolta a londa. – Most megyek. Az ablak zárva, az ajtó előtt pedig ő áll.

–Remélem nem lesz rá szükség. – jött a válasz.

Miután Sníger elment, csend borult a szobára. A két fiú előmászott a lyukból. A lámpás halvány fényében látták hogyan kanyarog tovább lefelé a lépcső.

–A Fekete Ligára gondoltak? – kérdezte halkan Darger. Medom bólintott, de nem vette le a szemét a lépcsőről. Lassan elindult lefelé. Itt-ott csonkig égett fáklyák álltak ki a falitartójukból, kisebb pókhálók lógtak a falon és dohos szag ütötte meg az orrukát. A földszint magasságában, körülbelül Morgit szobája mellett lehettek. Itt nem találtak semmi különöset. A szakácsnőnél csend volt, bármennyire hallgatóztak, így hát óvatosan folytatták az utat lefelé, ahol a pince volt. A pincébe csak az épületen kívülről lehetett

bemenni, s a titkos járat itt vakon végződött. A lámpás halvány fényében körbetapogatták a falat, majd megnyomkodtak minden követ. Az egyik végre engedett a nyomásnak, s a fal megmozdult. Medomnak minden erejét latba kellett vetnie, hogy legalább akkora átjáratot csináljanak, amin ő is átfér.

A pincében a dohos szag felerősödött. Hordók sorakoztak mindenfelé, de a legtöbbjüket már régóta nem használták.

–Itt nincs semmi. – szögezte le a herceg. Hangját felerősítette a pince némasága, pedig suttogva beszélt.

–Talán jobb lenne visszamenni. – bizonytalanodott el Darger. Medom végigfuttatta tekintetét, ameddig a lámpás fényében ellátott, majd elindult visszafelé. Egy fáklyatartó segítségével visszazárták a nyílást és visszamentek a padlásra. Sahmat és Vapet már majdnem aludt. A kereskedőfiú többször is arra riadt fel, hogy Vapet erősen horkol. Ilyenkor erősen oldalba bökte a brardot, s egy darabig újra csendben figyeltek. Igen megörültek, mikor Medom és Darger végre visszatért. A herceg a szájára tette a kezét, jelezve, hogy majd később mesélik el, amit hallottak.

Minden gond nélkül visszamásztak a szobába. Smilard felült az ágyán és az ablakhoz sietett. Mikor Medom bemászott az ablakon, rögtön faggatni kezdte.

–Na, mi volt?

–Goldinger és Shrak szobája alatt van egy titkos ajtó.

–És mit hallottatok? – Kérdezte a glaul, miközben Vapet nagyot huppant a padlón.

–Sníger is ott volt. – hadarta Darger. – A Liga emberei bosszút akarnak állni rajtunk.

–Erről szeretnék többet megtudni. – mondta a herceg. – Miért kellene bosszút állniuk? – Darger szóra nyitotta a száját, de An Vapet leintette.

–Mivel engem raboltak el, talán jobb, ha elmondom mi történt. Ebből pár részletet tisztábban fogtok látni, mivel ezeket még Snígernek sem meséltem el. Úgy egy hónapja történhetett, hogy vadászni mentem egyedül. Igaz, hogy nem lett volna szabad, de elhagytam a házat, s kimentem a közeli erdőbe. Éreztem a vadkan szagát a levegőben, mert felém fújt a szél. Csak egy kés volt nálam, hiszen vadkanra nem volt szabad nagyobb fegyverrel vadászni. Be akartam bizonyítani, hogy képes vagyok rá. A bátyám ugyanis előző nap kinevetett, mert

leestem a montanoceratops hátáról. De ez azért volt, mert az állatot akkor vettük és még nem volt szelíd. Nem csoda, hogy ledobott. Mérges voltam és bizonyítani akartam. Minden figyelmemet a vaddisznóra összpontosítottam. Halkan jártam, ahogy apám tanította. Nem figyeltem eléggé arra, hogy valakik mögém lopóztak. Aztán csak egy ütést éreztem és minden elsötétedett. Mikor magamhoz tértem megkötözve feküdtem egy romos épületben. Négy ember volt mellettem. Az egyik, aki a főnök volt, erős, szakállas alak, különösen kegyetlen volt. Nem sokszor mondták ki a nevét, de ha jól emlékszem Zubnak hívták. Nem sokat értettem a szavaikból, csak azt, hogy valami titkos helyre visznek, ahol más gyerekekkel együtt összegyűjtenek és váltságdíjat kérnek értem. Hiába magyaráztam nekik, hogy értem nem fognak váltságdíjat kapni, nem értették meg. Szekéren vittek magukkal, de sosem oldották el a köteleimet. Tudták, hogy akkor meggyűlne velem a bajuk. Közben kaptak egy levelet, amitől nagyon idegesek lettek. Jól elvertek, bár apámhoz képest nagyon finomak voltak, de vittek tovább magukkal. Már nem lehettünk messze a céltól, mert több társukkal is találkoztunk, mikor Snigerék kiszabadítottak. Közben figyeltem, amikről beszélgettek. A fő téma az volt, hogy hamarosan sok pénzük lesz és akkor már nem kell tovább bujkálniuk. Már csak pár tündérgyereket kellett volna elrabolniuk. – Vapet már régóta nem beszélt ennyit egyfolytában, de mindannyian némán hallgatták.

–Ezek szerint valakiket meg akartak zsarolni. – mondta Sahmat.

–És valahol Ódon közelében lehetett a tanyájuk. – vonta le a következtetést Darger.

–Ódon még ide sincs túl messze. – szólalt meg Medom. – Ha oda viszik a foglyaikat, akkor mi kiszabadíthatnánk őket.

–Persze! – gúnyolódott Smilard. – És majd azt mondjuk Snígernek, hogy szeretnénk egyedül levegőzni egyet az erdőben...!

–Mi nem mehetünk felfedezőútra, de van egy másik lehetőség is. – vágott közbe Sahmat. – Írunk egy levelet Csakrisnak.

–Egyszerűbb lenne, ha a felnőtteket figyelmeztetnénk! – hívta fel erre a kézenfekvő lehetőségre a figyelmet Darger.

–Sníger azt mondta, hogy nem akarja felkutatni őket. – mondta Medom. – Shrak ezért indult felfedezőútra.

–Akkor ő biztosan megtalálja a törzshelyüket. – folytatta Smilard.

–Shrak még egyszer sem mentett meg, Csakris viszont már kétszer is. – válaszolt Medom.

–Akkor írjuk meg a levelet. – lelkenkezett a manógyerek.

–Diktáljátok! Majd én írom! – ajánlkozott Sahmat.

IX. fejezet
TÁMADÁS

–Ma számítás, testedzés, lénytan és lövészet óráitok lesznek. – kezdte a reggeli előtti beszédét Sníger. –Mivel Goldinger még gyengélkedik, Shrak inkább a tegnapi támadónk után kutat egy kicsit. Hamarosan elfogjuk és akkor nyugodtan készülhetünk tovább a nagy kalandra. Mivel holnap reggel lesz Onagrosban a vásár, erre az alkalomra készülünk fel. Ma délután ezért további két, illetve három tanóra lesz, viszont holnap elmegyünk a faluba vásárolni.

–És délután mit tanulunk? – kérdezte Darger.

–Délután, ha Shrak visszaér, mozgástechnika és nyelvtan óra lesz. – majd hozzátette: - Este pedig csillagászat.

–Mi az a nyelvtan? – érdeklődött tovább a manógyerek. Sníger elmosolyodott, de jogosnak érezte a kérdést.

–Azon az órán Délvidék nyelvjárásaival és írásjeleivel fogunk foglalkozni.

–És a számítás, meg a lénytan? – faggatózott tovább Darger.

–Mindent a maga idejében. – válaszolta Sníger. – Most inkább lássunk hozzá az evéshez! – A reggelit ezen a napon már Morgit készítette. Schman némán állt az ebédlő végében és a gyerekeket figyelte, nincs-e szüksége valakinek valamire.

Medom, aki a ruhája alatt rejtegette a Csakrisnak szóló iratot, most odasúgta Smilardnak:

–Testedzés órán biztosan elmegyünk a mászófához. Majd ott hagyjuk Csakrisnak a tekercset.

–És ha illetéktelen kezekbe kerül?

–Nem írtunk benne semmi különöset. Ha a Liga emberei találják meg, akkor gond van. Valahogy biztosnak kellene lennünk benne, hogy Csakrishoz jut.

–De hogyan?

–Ne feledd el, hogy nálam van Firibusz néhány tekercse. Ha Csakris észreveszi, akkor biztosan el fogja vinni. Beleteszem a levelet a tekercsbe. Azt megismeri és magával viszi.

–Ez valóban jó ötlet. – bólintott Smilard, majd folytatta az evést.

A számítás órát Sníger tartotta a könyvtárban. A pénzzel való bánásmódot gyakorolták. Az összeadást, kivonást, szorzást, osztást,

amikre a piacon szükség lehet. Sníger megmutatta a kofák trükkjeit, ahogy ujjukkal finoman lenyomják a mérleget, ahogy véletlenül elszámolják magukat, s gyakorolta a gyerekekkel az alkudozást. Muland és Sahmat elemében érezte magát. Ők számoltak a legjobban, s minden papírségítség nélkül végezték a számtani műveleteket még a magasabb számok körében is. Vapetnek és Ixisnek igen nehezen ment a dolog, bár mindennek belátták a gyakorlati hasznát. Csi-Pan viszont sehogy sem értette, hogy mire jó mindez. A barbárok alig-alig használták a trinit tallérokat.

–Holnap mindannyian kaptok egy listát, tíz trinit tallért¹⁸ és természetesen egy személyi testőrt. A holnapi versenyt az nyeri, aki a listára felírt dolgokat a legolcsóbban szerzi be a piacon. A győztes jutalma, hogy megtarthatja a visszajárót.

–Sokra megyek vele. – mondta Medom.

–Apámtól én is annyi pénzt kapok, amennyit csak akarok. – válaszolta Smilard. Darger, Muland és Sahmat számára azonban ez rengeteg pénz volt, így felcsillant a szemük. Csi-Pan-nak mindez nem jelentett semmit, Ixis pedig hasonlóan gondolkodott, mint a két fiú. Vapet szülei is gazdagok voltak ugyan, de a brard gyermekek számára a pénz tiltott dolog volt, s a pénzzel való foglalkozás a felnőtt kor elérését jelentette. Vapet éppen ezért rendkívüli megtiszteltetésnek vette, hogy pénzt fog kapni, s ha lehet, egy fokkal jobbam kihúzta magát. Persze így sem volt sokkal magasabb Dargernél.

Ezzel Sníger is tisztában volt, mégis szerette volna, ha mindannyian tisztába kerülnek a pénz értékével. Ez egy leendő király számára ez igen fontos dolog.

Tobria a testedzés órán most még jobban megdolgoztatta őket, mint eddig. Egyedül Ixist kímélte egy kicsit, de most tőle is megkövetelte, hogy próbáljon meg felmászni. Az előző napi támadás után a lány belátta, hogy erre valóban szüksége is lehet, s meg is tett minden tőle telhetőt. Talán még soha életében nem mozgott ennyit, jóllehet a kötélnek még a feléig sem bírt felmászni. Kötélmászáson kívül most köveket hajítottak, farönköket emeltek – a lányok és a

¹⁸ Tíz trinit talléron egy házörző lycanopsot, vagy egy kétkerekű kocsit is lehetett venni.

manófiú persze inkább csak ágakat. – Persze Csi-Pan semmivel sem maradt le a fiúktól.

Kötélmászás után Medom „feltűnés nélkül” elhelyezte a tekercsbe csomagolt levelet a mászófa egyik ágán. Bár a dolgot Sahmat és Smilard fedezte, Tobriának mégis feltűnt. Az udvarhölgy azonban nem szólt semmit, csak elmosolyodott. Rögtön megértette, hogy miről van szó.

A lénytan órát egy új „tanár” tartotta. Sníger Mákos bácsit, a tapasztalt istálló mestert bízta meg azzal, hogy megtanítsa a gyerekeknek az állatokkal való bánásmódot. Csi-Pannak és Vapetnak már elég sok tapasztalata volt ebben, s csak Ixis volt az egyetlen, aki nem gondozott még dinoszauruszt. Az istálló mester furcsa, alacsony, elálló fülű emberke volt. A szakmájához jól értett ugyan, de nem mindenkinek nyerte el a tetszését, hogy rémtörténeteket mesélt az egyes állatokról. Az óra végére sikerült elérnie, hogy Ixis és Darger még a szelíd rhabdodonoktól is négy lépés biztonsági távolságot tartott. Nem csak az állatokról mesélt. Történeteket mondott a törpékről, a yattokról, a sárkányokról. Talán még sok más lényről is beszélt volna, ha Nerich kapitány nem jön értük, hogy lövészet órára vigye őket.

A testőrkapitány most nem csak a szokásos lövőfegyvereket, hanem hajtó és dobóeszközöket is hozott. Megmutatta a dobótör, a dobófejsze a dobónyíl, a lándzsa és a dárda használatát. Csi-Pan ez utóbbi kettővel különösen jól bánt. Az óra a lövészen szokásos sikerekkel és kudarcokkal telt el. Talán csak az volt mulatságos a számukra, hogy Vapet olyan erővel dobta a fába a dobófejszét, hogy a tábla kettéhasadt. Ixis véletlenül fejbecsúzlizta Smilardot, aki erre buta libának nevezte, s mindketten hosszabb távra megsértődtek egymásra.

Ebédre sült hús volt kenyérrel és kovászos uborkával. Medom véletlenül leejtett egy zöldséget, majd Smilard rá is taposott, amikor lehajolt, hogy felvegye.

–Na, ezt sem eszi már meg senki. – legyintett a herceg.

–Fogadjunk, hogy megeszi. – ellenkezett Darger. – Ettem én már külön dolgokat is.

–Ez undorító! – húzta fel megrökönyödve a szemöldökét Medom. – Ezt az uborkát a kutyámnak sem adnám már. Smilard még rá is taposott.

–Fogadjunk, hogy én megeszem. – vágott vissza a manógyerek.
–Rendben. Ha megeszed, holnap neked adom a nyereményemet, ha én leszek a legjobb. – mondta a herceg, miután biztos volt benne, hogy a kereskedő gyermekei mögött le fog maradni. Darger viszont nem kérte magát. Ixis kitágult szemekkel nézte, ahogy lehajolt és a szájába tömte az ételt. A glaula nem szólt semmit, csak sápadtan letette az evőeszközeit. A tanárok többsége nem vette észre ezt a kis közbűrt, mert éppen halk társalgásban voltak. Csak Sníger csóválta meg szelíden a fejét. Szóvá azonban ő sem tette. Csi-Pan és Muland viszont jól látták mindezt, hiszen szemben ültek a fiúkkal. A kereskedő lány csak mosolygott, a barbár viszont megvetéssel nézett a fiúkra.
–Bolondot csináltok magatokból! – jegyezte meg halkán.

Ebéd után rövid pihenőt kaptak, de kikötötték nekik, hogy egyedül nem mehetnek sehova, különösen a kastélyon kívülre nem. Vapet a fegyvereit próbálgatta a kastély udvarán. Azzal szórakoztatta Dargert, hogy jó magasra feldobta a buzogányát, majd elkapta, mielőtt az a földre esett volna. Sahmat Mulanddal húzódott félre és mélyen elmerülve társalogtak valamiről a kastély lépcsőjén, Smilard pedig Medommal a könyvtárba ment.

–Kíváncsi lennék, hogy hol lakik Csakris. – mondta a glaul. – Az lenne a legbiztosabb, ha a búvóhelyére tudnánk eljuttatni az üzenetünket.

–Engem inkább az érdekel, hogy mikor fog válaszolni. Most már nála kell lennie a levélnek. – alig fejezte be a mondatot, nyílve sző röppent be az ablakon, s erejét vesztve koppant neki az egyik könyvespolcra. A lövedékre vékony papírdarab volt erősítve. Smilard izgatottan vette fel a lövedéket, amit úgy látszik igen messziről lőhettek, hiszen a szobába érve már elveszítette a lendületét.

–Jól céloz, azt meg kell hagyni. – mondta Medom, s az ablakhoz lépett, hogy megnézzze, honnan jött a lövés, Smilard kibogozta az írományt lekötő zsinort. – Olvasd már! Mit ír? – sürgette a herceg az ablakból visszafordulva.

–*„Köszönöm az információt. A sarkukban vagyok, csak ti is vigyázzatok magatokra! Egy csapat gyanús alakot láttam nem messze innen. Valami készülöben van! Legyetek óvatosak! Van a mászófa*

mellett egy öreg odvas tölgy. Oda tegyetek üzenetet, ha megtudtok valamit.

Csakris''

–Mégsem lett igaza Firibusznak, amikor elvitte a tekerceket. Ezeknek valamiért ránk fáj a foga! – bosszankodott a herceg.

–Lehet, hogy Snígeren akarnak bosszút állni, amiért Vapetet megszöktette. – mondta Smilard.

–Talán igazad van. – töprengett tovább a herceg. – Valahogy nem tetszik nekem, hogy holnap a vásárba megyünk. Ott könnyen bajunk eshet. Bármelyikünket elrabolhatják.

–Szólni kéne a felnőtteknek! – próbálkozott a glaul.

–Hogy gyávának higgyenek? – csattant fel Medom. – Abból ugyan nem esznek. Lesz mellettünk testőr, s jól fel is fegyverezzük magunkat. Aztán meg készítünk vakítót, hogy megvéhdessük magunkat.

–Ez akkor is túl veszélyes. – mondta halkan Smilard. Most először ellenkezett, mióta barátok voltak. Eddig hagyta magát belerángatni minden csínytevésbe, de most túlságosan kockázatosnak érezte a dolgot.

–Ha betojtál, akkor csak menj és szólj nekik! – fortyant fel a herceg. Smilard erre nagyon mérges lett, de elhatározta, hogy most nem fog engedni. Elment, hogy megkeresse Snígert. A könyvtárterem ajtaja hangosan csattant, ahogy bevágta maga mögött. Medom mérgesen nézett utána.

Sníger Tobriával és Goldingerrel figyelmesen hallgatta végig a glault. Vapet történetének a részleteit már ismerhette, hiszen nem lepődött meg.

–Köszönöm, hogy elmondtad. – mondta Sníger. – Aggodalomra mégsincs okod. A vásár valóban csapda, de nem nekünk. Ugyanúgy gondolkodsz, ahogy ők is gondolkodnak majd, amikor megtudják, hogy a vásárba megyünk, hacsak már most nem tudják. – a londa szája ekkor enyhe mosolyra húzódott. – Vannak dolgok, amiket nem mondhatok el nektek. Bizonyos részleteket még Tobria és Goldinger sem tud. Mindez ahhoz kell, hogy elkaphassam őket. Figyelj jól rám Smilard! – szeme most elkomorodott és mélyen a fiú szemébe nézett. – Paldin jövője a mi kezünkben van. Valamiért fontosak vagyunk a

Fekete Ligának, s ezt ellenük tudjuk fordítani. Ebben a segítségemre lehettek holnap. Ugye te is segítesz nekünk?

A fiú lelkesen nézett a férfira. – Igen. .. – aztán egy kicsit elszomorodott. – De Medom..

–Meg kell tanulnod, hogy ne kövesd őt mindenben. – csóválta meg a fejét Sníger. – Medom valóban elronthat mindent. Képzeld csak el, ha a Liga el tudná rabolni, mi történne? Még rá gondolni is rossz!

–Azért mi is ott leszünk! – próbálta megnyugtani Goldinger. Shrak ekkor lépett be. Arca feldúlt volt. Már szólni akart, de megakadt a szeme a fiún.

–Köszönjük Smilard. – szólalt meg Sníger és nyugodt szemeivel végignézett a fiún. – Talán most jobb ha elmész. Szólj a többieknek, hogy hamarosan kezdődik az óra.

–Felejtétek el! – hördült fel mérgesen az Állat. – Minden gyerek menjen vissza a szobájába. Schman és Morgit készítsen mindenhova vizes edényeket. A kastély körül van véve!

–Micsoda? – pattant fel a londa, majd az udvarhölgy is. Beszédre azonban már nem volt idő. Az udvarról kiáltások hallatszottak. A felnőttek egy pillanat múlva elhagyták a szobát. A gyerekeket Schman egy helyre terelte; a könyvtárszobába. Goldinger is ott maradt velük, aki már szinte teljesen felépült a sérüléséből. A könyvtár ablaka az udvarra nézett. Meglepő látvány tárult eléjük. Nerich kapitány átrohant az udvaron az embereivel, majd Sníger és Shrak következtek. Aztán Mákos bácsi robogott el egy rhabdodon hátán. Nemsokára Vinc apó és Helia néni is megérkeztek a könyvtárba. Az ablakoktól elhúzták őket, mert a parkban sötét árnyként feketeruhás emberek jelentek meg, s nyilaikkal sorra belőtték az ablakokat. Néhány nyílvesztő a könyvtárba is beröppent, de Goldinger könnyed mozdulattal még a levegőben elkapta őket. Aztán hosszú íjával az ablakhoz lépett, s leadott néhány lövést. Nyilait általában kiabálás követte, jelezvén, hogy célba érték.

A gyerekek szorongva és kíváncsian húzódtak meg a könyvtár belsejében, hiszen innen nem láthattak semmit. Érezték, hogy ez most nem játék. Csak ketten viselkedtek furcsán. Csi-Pan és An Vapet. A brard egyre nagyobb méreggel szorongatta buzogányát, Csi-Pan pedig szokatlanul szaporán vette a levegőt és izzadságcseppek jelentek meg a homlokán. Erre azonban most senki nem figyelt. Különösen a felnőttek nem. Ők az ablak közelében

álltak. Csak akkor fordultak meg, mikor a barbár lány torkából harci kiáltás szakadt fel, és kiszaladt az ajtón. An Vapet kérés nélkül követte. A többiek egy pillanatig megrökönyödve álltak. Goldinger kapott először észhez, s a gyerekek után vetette magát. A gyerekek szorosan a nyomában voltak. Schman elkezdett kiabálni, de csak Muland és Ixis maradt vele.

A barbár lány már lent volt a földszinten. Valahonnan szerzett egy pajzsot is. Mit sem törődött azzal, hogy Nerich kapitány az embereivel az épület biztonságába vonult vissza. A bejáratnál két lövész barikádozta el magát, de Csi-Pan átugrott közöttük, s már kint is volt az udvaron. An Vapet morgó barna szörgolyóként követte. Smilard éppen ekkor lépett ki az ebédlőből Shrakkal.

–Hé! Ezek meg mit csinálnak! – nem vesztegette tovább a szavakat, s a két gyerek után vetette magát. Shrak szorosan a nyomában. Ahogy a gyerekek kiértek az udvarra, a fák mögül előbukkantak a feketeruhás támadók is. Néhány nyílveendő suhant el mellettük, de mit sem törődve ezzel, Csi-Pan és Vapet tovább rohant feléjük. A lány pajzsa felfogta a lövéseket, s Sníger hiába ordított utána, hogy jöjjön vissza a kastélyba, már nem tudta megállítani. Most már Goldinger is a bejáratához ért, de ő inkább megfordult, hogy visszatartsa a gyerekeket. Mivel látta, hogy ők is szeretnének segíteni, helyet csinált nekik a két lövész mellett.

Az ellenséget meglepte a két gyerek támadása. Szokatlan volt számukra az a vehemencia, amivel a barbár lány rájuk rontott. Nem is beszélve arról, hogy rettegve riadtak vissza a brard buzogányának láttán. Csi-Pan nem csak a lándzsáját használta. Itt már eldobta a pajzsát, ami akadályozta a közelharcban, s rúgásai és csapásai még a kemény férfiakat is megviselték. Vapet megpróbált a nyomában maradni, de korántsem volt olyan fürgé, mint a lány. Ronda horpadásokat okozott a közelébe merészkedők fekete bőrpáncélján, s két férfi már eszméletlenül feküdt mögötte. Shrak, az Állat Snígerrel együtt ekkor érte utol őket. A kalandor hatalmas kétkézes pallost lóbált a jobb kezében, s egy rövidebb kardot a baljában. Snígernél pedig látszólag nem volt semmi, bár néha gyors mozdulattal villant a keze, s hangos kiáltások jelezték, hogy amit eldobott, az célba is ért. A házból a gyerekek és a lövészek lövedékei fedezték őket.

A támadók többszörös túlerővel rendelkező serege meghátrált a masszív ellentámadás során. Egyre jobban viasszaszorultak az erdőbe,

s csak nehezen tudták rendezni a soraikat. Csi-Pan egy szakállas férfival találta magát szemben, aki ügyesen kitért a lány gyors támadása elől.

–Gyere csak picinyem! – gúnyolódott a férfi, miközben egy másik fickó lépett ki mellé a bozótból. – Maradj csak Urza! Csak elbírok egyedül egy ilyen nyamvadt lánnyal! – intett hátra a férfi, s meglendítette hosszú kardját. Nem bőr, hanem könnyű fémpáncélt viselt. Csi-Pan könnyedén kitért a támadás elől, s egy erős rúgást mért a férfira, amitől az megtántorodott, de nem esett el. Urza, látván, hogy Zubnak, a főnökének mégis csak komoly problémái lehetnek, lassan előhúzta dobótörét. Olyannyira el volt foglalva a küzdelemmel, hogy nem vette észre, amint egy testes alak emelkedik fel mögötte. Shrak ütése után némán csuklott össze, kiejtve dobásra lendült kezéből fegyverét. Az Állatnak azonban nem volt ideje, hogy Zubbal foglalkozhasson, mert a tisztáson egy három méter magas troll jelent meg. A hatalmas bestia nőstény volt ugyan, de dagadó izmai és vészjóslóan villogó szeme így is félelmetes látványt nyújtottak. Csi-Pan most pont közte és a haramia között volt, de a trollt még nem vette észre, mert az mögötte jelent meg az erdőben. Zub elvigyorodott a szörny láttán, de háttal állt Shraknak, s így öröme hamarosan fejfájásra váltott, miután a férfi elintézte. Egyszerűen leütötte a kardjának a markolatával. Most ketten néztek szembe a szörnnyel, aki morogva közeledett feléjük.

–Menj hátrébb! – mordult rá Shrak a lányra, s elindult a troll felé. A lény erős volt ugyan, s buta képű, de úgy látszik mégsem volt olyan ostoba, hogy a kalandorral pusztá kézzel szálljon szembe. Megragadott egy kisebb facsemetét, s gyökerestül kitépte a földből. Újdonsült fegyvere jóval hosszabb volt Shrak pallosánál. A férfi kitért a husáng elől, s megpróbált közelebb férkőzni ellenfeléhez. Ekkor azonban zöldesen villant valami és a troll felkiáltott. Alakja megnyúlt, eltorzult, majd egy morcos manónő jelent meg a helyén. Az is csak egy pillanatra, mert egy halvány fényjelenség után nyomtalanul eltűnt. A fák közül most Sníger lépett ki.

–Mi történt? – értetlenkedett az Állat.

–Régi trükk varázstudók ellen. – mosolyodott el a londa és lehajolt, hogy felvegye a zöld érmét. – Trinit taller! Azt nem bírják!

A troll eltűnése után a támadóknak is nyoma veszett. Ahhoz képest, hogy hányan voltak, csak két foglyot sikerült ejteniük. Ezeket Nerich kapitány a pincébe zárta erős őrizet mellett. Sníger, bár eleinte meg akarta szidni a lányt és a brardot, kénytelen volt belátni, hogy ennek nem lenne semmi értelme. Csi-Pan a harc után mély apátiába esett, s még Tobria sem tudott vele kommunikálni. An Vapet pedig emberi mércével nem volt kezelhető. Nem lehetett volna neki megmagyarázni azokat a fogalmakat, hogy veszélyes, és hogy vakmerőség.

–Kész csoda, hogy nem lett semmi bajuk. – mondta Tobriának, ahogy felfelé mentek a lépcsőn.

–Az a lány nagyon ügyes. Kezdek egyre jobban felnézni a barbárokra.

–Nem szabad elfelejtenünk, hogy a szó a valódi értelmében harcost jelent, s nem egy alacsony kultúrájú egyént. – szólt Sníger.

–Ha egy fiatal harcoslány ilyen ügyes, akkor milyenek lehetnek a férfiak?

–Az egy kemény világ. – komorodott el a londa. – Hidd el, szükségük van rá, hogy így tudjanak küzdeni. Bár ez a lány valóban túltesz azokon, akiket eddig láttam. Néha azt hiszem... - no de nem. Az azért túlzás.

–Mire gondol? – kérdezte az udvarhölgy.

–Nem érdekes. Néha túl sokat képzelek erről a lányról.

–Hát harcászatból nem sokat taníthatunk már neki. Testedzés órán is bármit utánam csinál.

–Jó lenne, ha megtudnánk, hogy valójában mi történt vele.

–Ezt sehogy sem bírtam kideríteni, pedig képzelheted, hogy én is nagyon kíváncsi vagyok rá. – válaszolta az udvarhölgy.

–Talán hamarosan ennek is eljön az ideje. – gondolkozott el Sníger.

– A csillagászat órát azért még megtartom.

Az erdei tisztáson tábortűz égett. A tisztás szélén egy ponyvával fedett szekér állt. A szekér mellett sebesült férfiak feküdtek. Fekete dinóbőr páncéljuk sok helyen sérült és véres volt. Egy rücskösképű, hosszúorrú, zöldesbarna bőrű manónő csipőre tett kézzel állt szemben velük. Sárga szeme villogott a haragtól:

–Féleszű szerencsétlen banda! Kikkel kell nekem együtt dolgoznom?

– kezével nyakon vágta a mellette álló szakállas férfit, akinek be volt

kötve a feje. Zub bosszankodva, de alázattal nézett vissza rá. – Mennyi pénzt kell még beleölnöm ebbe a nyimnyám bandába? Azért tartalak titeket, hogy edzzetek, gyakoroljatok, mint a harcosok. Erre egy barbár lány elintéz titeket egy brard kölyökkel! – Zub csüggedten vonta meg a vállát:

–De hát egy brard kölyök jóval erősebb, mint egy ember. És ott volt az a nagy kopasz fickó, meg az a rókaképű öreg harcmester..

–Ne a kifogásokat keresd! Ha nem győzzük erővel, akkor ésszel kell! Most mérgezzem meg őket, vagy mi a fenét csináljak? – rázta meg öklét a nő. – Veletek nem megyek semmire. Talán holnap, a vásárban sikerrel járunk. Ott nem erőre, hanem észre lesz szükség. Hány embered maradt épségben?

–Talán egy tucat.

–Az elég lesz néhány hitvány gyerekhez. A brardot, meg a barbárlányt békénhagyhatjátok, ha már ilyen semmirekellők vagytok. A többek közül viszont minél többet el kell fogni! Ha ezt is elszúrjátok, belőletek főzők vacsorát holnap! – fenyegetőzött rekedtes hangján a nő. Törekény termete nem igazolta azt a félelmet, ami a rá tekintő martalóc szemekből áradt. A harcedzett férfiak visszahőköltek, amikor a manó helyén egy villanás után egy denevér jelent meg, majd cikázott el a fák között.

Zub haraggal nézett utána. Köpött egyet a tisztás fűvébe, majd visszatért volna embereihez, ha egy tojás nem loccsan szét a fején. Nem a fájdalom bősztette fel, inkább a váratlan támadás és a záp tojásból áradó bűz. Megpördülve rántott kardot és a tisztást övező fákat fürkészte. A következő pillanatban egy félig rohadt alma találta el a fülénél.

–Gyere elő, te átkozott! – üvöltötte, miközben bukfencelt egyet a földön, hogy nehezebb legyen eltalálni és hogy közelebb kerüljön a sisakjához, amit a szekér mellett tett le. A következő alma – ami egy kicsit keményebb és éretlenebb volt – a fenekén érte. Néhány emberének nevetésre emlékeztető rángás futott végig az arcán, ami a bandavezért tovább dühítette. Már sejtette ugyan, hogy merről jött a támadás, de mire embereit néhány kézmozdulattal elirányította a szekér fedezékéből, ők már csak egy huncut vigyorral elsuhanó fiú árnyékát látták, amint egy kötélén tovalendül, hogy egérutat nyerjen. Ahogy a haramiák a közelébe jutottak, egyszer csak nyomát veszítették egy nagy tölgyfa mögött.

Visszatérve csalódottan jelentették:

–Egyszer csak nyoma veszett a kölyöknek! – mondta az egyik magas, sebzettfülű férfi, mikor visszatért.

–Nyoma veszett a fák között. – bólogatott pocakos társa, aki lihegve érkezett.

–Átkozott trükkmesterek! – kiáltott fel Zub, majd halkabban hozzátette: - És átkozott varázslók! – aztán befejezte a mosakodást, bár még mindig érezte a tojás orrfacsaró bűzét. Bizonyára emberein vezette volna le haragját, ha nem érkezik egy dinogló rhabdodonháton. A feketepáncélos férfi éppen mellette ugrott le az álláról, úgy, hogy zubnak az utolsó pillanatban sikerült elhúznia a lábát, nehogy a vastag csizma kilapítsa.

–Jelentem a kocsmáros fizetett! – sóhajtotta ki egyszuszra a mondatot, s vigyázzba vágta magát a bandavezér előtt.

–Végre egy jó hír. – sóhajtott megkönnyebbülve a szakállas. – Hogyan sajtoltátok ki belőle?

–Kapar és Hólyag lefogta, én meg sajtoltam. – válaszolt az ember s képére széles vigyor ült ki.

–Tudjátok a holnapi nap menetét?

–Igen. Én csizmát árulok, hólyag meg..

–Ne folytasd te ütődött! – förmedt rá Zub. – Még jó, hogy nem kiiabálsz ki a faluban! Indulj vissza és legyetek készenlétben! – A férfi nem válaszolt, csak bólintott és visszamászott az őshüllő nyergébe. Zub elégedetten bólintott:

–Holnap visszakapják! – Sziszegte. Öklét erősen megszorította kardjának markolatán, végignézett a sebesülteken, majd bemászott a székérbe. Másnap frissnek kellett lennie.

X. fejezet
A VÁSÁR

Úgy tűnt, hogy ezt a reggelt az asztrológusok szánt szándékkal jelölték ki az onagrosi vásár számára, hiszen ragyogó napsütésre ébredtek. A dolog szépséghibája csak annyi volt, hogy nem a napfény, hanem Schman ébresztette őket. A nap még az első ívében járt, s minden gyerek lustán heverészett volna a fekhelyén, ha a lakály nem csörgeti folyton azt a fülsiketítő kolompot. Nagy nehezen kitámolyogtak hát a mosdóba, hogy friss vízzel verjenek magukba életet. Csak An Vapet horkolt továbbra is, mint akit mennydörgéssel sem lehetne kizökkentení álmból. Darger ezt sehogy sem tűrhette, úgyszólván addig csipkedte a szőrmók talpát, míg az végre rúgott egy nagyot és kinyitotta a szemeit. Darger ennek következtében a szmőkötő falnak vágódott, de szerencsére nem esett különösebb baja.

Az étkezöben Sníger és Shrak, az Állat várták őket. A lányok is éppen akkor érkeztek. Csi-Pan kivételével öök is álmos képet vágtak, s szótlánul foglaltak helyet az asztalnál. Sníger állva maradt.

–A mai nap különleges lesz az Akadémia életében.

–Mintha a többi nem lett volna az.- suttogta Medom Sahmatnak, mert Smilardra még mindig neheztelt az előző nap miatt. A londa folytatta:

–Mindannyian kaptok egy listát, arról, hogy mit kell a vásárban beszereznetek. Ehhez kaptok tíz tallért és egy testőrt, hiszen tudjuk, hogy mindannyian veszélyben vagyunk. Az ellenség minden bizonnyal megpróbálja elfogni valamelyikünket, vagy ami még rosszabb, eltenni láb alól. Tartsátok nyitva a szemeket, s legyetek óvatosak. Tobria, Goldinger és én elvegyülünk a tömegben, s megpróbálunk segíteni, ha baj van. – Schman eközben egy-egy apró sípot tett mindenki elé. – Ezek a sípok – folytatta Sníger – azért vannak, hogy használjátok őket, ha veszélybe kerültök. Ha valaki hallja a sípot, próbáljon a másik segítségére sietni, de úgy, hogy ne essen bele ugyanabba a csapdába. Ez a nap döntő fontosságú lehet nem csak az Akadémiánk, hanem Paldin életében is. Mindenkinek kijelöltem a testőrt a testőrgárda tagjai közül. Nerich kapitány Ixissel megy, Shrak pedig Medomot kíséri, aki a legjobb célpont az ellenség számára. Tegnap levelet kaptam egy Renin nevű londától. A levélben az állt, hogy a Fekete Liga elrabolt egy Gliarang nevű hegyi

tündérlányt és egy Tiaram nevű erdei tündért. Ez a két lány most fogságban van valahol. Nem kizárt, hogy a banda terveihez további értékes foglyokra van szükség, hiszen Gliarang Railan tündérúr lánya, aki a hegyi tündérek hadvezére, Tiaram pedig Thalon erdei tündérúr lánya. Így Medom is nagyobb veszélyben van.

–És most érezzem jól magam. – dünnyögte a herceg.

–Mi előre megyünk, ti pedig reggeli után indultok utánunk. A beszerzésre váró holmik listáját majd Schman osztja szét. Jó étvágyat kívánok. – búcsúzott el Sníger, s egyben a konyhaajtó felé intett, ahol Morgit jött be a reggelivel: kenyér és dínókolbász.

Az Onagros melletti réten nagy volt a nyüzsgés. Vásári sátrak kerültek elő a semmiből, kereskedők hoztak árukat a megrakott szekereken, mások állataikat terelgették. Előkerültek a nélkülözhetetlen vásári mutatványosok, s a vevők tolongtak Paldin minden részéből. Hogy miért nem Diut Igvaurban volt ez a vásár, annak több oka is volt. Már az első szemlélőnek is feltűnt, hogy a hatalmas rét is majdnem szűknek bizonyult ehhez a rendezvényhez. Bizony nincs az a város Délvidéken, ahova ez a tömeg beférhetett volna. Jöttek is ide Brardiából, Tokriából, de még a tündérek és törpék is megjelentek portékáikkal. Ahogy a Molni játékok, úgy az Onagrosi vásár is összehozta a békés szándékú népeket.

A királyi testőrség tagjai vigyáztak a rendre, már amennyire ebben a kavalkádban ezt meg lehetett tenni. Persze tudta azt a legtöbb lény, hogy a trinit tallérokat itt biztonságban kell tartani az eltévedt kezektől, de még a portékákat sem lehetett teljesen biztonságban tudni az elszántabb tolvajoktól, vagy furfangos szélhámosoktól.

Az Akadémia tanulói és tanárai sem keltettek feltűnést érkezésükkel. A rhabdodonokat egy katona őrizte, míg a többiek elvegyültek a tömegben. Minden gyerek mellett egy-egy felnőtt volt, ahogy Sníger megígérte, bár őt magát nem lehetett látni sehol, ahogy Tobriát és Goldingert sem. Medom a biztonság kedvéért Shrakot kapta maga mellé testőrnek. Az Állat nem is vette le a szemét egy pillanatra sem a fiúról, aki egy papírlapot és tíz trinit tallért szorongatott a kezében. Egyszer régen már járt itt a szüleivel, de már nem nagyon emlékezett rá. Csak annyi maradt meg benne, hogy itt vette neki az apja az első kardját. Egy törpe kovács remekműve volt.

Fénylő ezüst markolatát egymás farkába harapó dinoszauruszok díszítették. Ma is ott lóg a szobájának a falán. Hirtelen honvágy fogta el a palota iránt, de legyűrte ezt az érzést. Aztán ismét feltört benne a vágy, hogy szeretné látni az anyját.. és lássuk be, még az apját is. Mindig neheztelt Phopalra, mert nem foglalkozott vele. Nem ő tanította meg vívni, olvasni és semmi másra sem. Pedig mennyire szerette volna. Neki csak- egy-egy futó mosoly, rövid vadászat jutott az apjából, míg másokra annyi időt „fecsérelt”.

Medom elűzte borús gondolatait, ahogy befelé küzdötte magát a tömegben. Ránézett a kezében levő papírra:

Tűzszerszám, csuklólévdő, 5db dobónyíl, tör, ragasztó, 10 méter mászókötel.

A közelben egy férfi köteleket és kosarakat árult minden méretben és formában.

–Mennyibe kerül a kötel? – kérdezte Medom bizonytalanul a férfit. Az gyanakodva ránézett, majd a mögötte megjelenő óriásra.

–1 trit¹⁹ métere ennek a vékonynak és két trit a közepesen vastag. Az egészen vastagból öt tritért adok két métert.

–Köszönöm. – válaszolta a fiú, majd indulni készült, hogy további információkat szerezzen a kötel áráról. A férfi azonban nem engedte el ilyen könnyen a vevőt.

–Ezek nem akármilyen kötelek ám fiatalúr! Erősek, mint a masztodon. Mire visszaér, már nem lesz belőle!

–Gondolja? – bizonytalanodott el Medom. Shrak erősen vigyorgott a háta mögött, de ezt a herceg nem látta. A férfi, látván hogy a vevő elbizonytalanodott, további kofatrükköket vetett be:

–Ezt a köteleket használják a törpék is. Én magam szállítom nekik minden hónapban. – Medom erre elmosolyodott, hiszen emlékezett arra, hogy Sníger előző nap felkészítette a hasonló szövegekre.

–És a Kőkezű Baldort ismeri-e? Ő is köteleket árul a törpéknél. – kérdezte a fiú, de erre az Álat már nem bírta visszatartani a nevetését. Hátat fordított, hogy a kereskedő ne lássa az arcát. Az árus egy pillanatra értetlenül nézett Medomra, majd felderült az arca:

–Hát persze, hogy ismerem. Ő is tőlem veszi a köteleket!

–Boldog ember. – legyintett a herceg. – Nekem bezzeg gőzöm sincs, hogy ki az a Kőkezű Baldor. Csak most találtam ki a nevét. – ezzel

¹⁹ 1 trinit tallér = 10 trit (apró zöld váltópénz)

faképnél hagyta az árust, aki bosszankodott egy kicsit, s ha nincs a fiú mellett a testőre, bizonyosan nem csak az orra alatt morzsol el egy pár oda nem illő káromkodást.

Nem messze innen Darger nyomakodott át a tömegen. A követésével megbízott testőr átkozta a feladatát, hiszen alig bírta követni a fiút. A manógyerek ezzel mit sem törődött. Szerencsére észrevett egy bőrművest, aki bőrruhákat és így bőrből készült csuklóvédőt is árult. Persze vehetett volna fémből valót is, de hajtotta a vágy, hogy első legyen, s nem bízott abban, hogy Medom megfeszülne az erőlködéstől és mindenből a legolcsóbbat venné.

–Mennyi ez a csuklóvédő? – fordult a testes törpéhez, aki a portékáját kínálta.

–Egy trinit.

–Három tritet adok érte. – válaszolta vissza a fiú.

–Mit képzelsz! – mordult fel a törpe. – Annyiért a bőrt éppen megkapom! Aztán meg honnan lenne neked annyi pénzed, hogy ilyen holmit vegyél?

–Most ne azzal foglalkozzon! – felelt a fiú. – Az én méretemben egy csuklóvédő nem kerülhet többbe, mint három trit.

–Hat tritért adok neked valót! – szólt oda a kövér árus, s most egy másik vevő felé fordult. Darger még utána szólt:

–Négy trit és semmivel sem több!

–Öt! – vakkantotta vissza félvállról a törpe, mert egy bőringet próbált elsózni egy magas, bajszos alaknak.

–Akkor adja el másnak! – mondta még utoljára Darger és úgy tett, mintha indulna készülné.

–Aztán van-e annyi pénzed? – szólt utána a kalmár, akit a másik vevője éppen faképnél hagyott, mert drágállta a bőrruhát.

–Csak ha trinitből tud visszadni. – Azután halkabban hozzátette: - Ez a magas izompacsirta a testőröm. Ő vigyáz a pénzemre. Elvette hát a katonától az erszényét és a törpe kezébe nyomta az érmét. Az alaposan megvizsgálta, végigmérte a testőrt, majd Darger kezébe nyomta a csuklóvédőt és a hat tritet.

–Remélem nem sok ilyen vevőm lesz!

–Köszönöm a kedvességét. – vigyorodott el a manógyerek, s már indult is tovább testőre nagy bánatára.

Csi-Pan testőre nem tudta, hogy szerencsésnek, vagy szerencsétlennek érezze-e magát, mert a barbár lány tapodtat sem

volt hajlandó mozdulni az állatoktól. A nagy tömeg megzavarta és félelemmel töltötte el. Hiába bízta a katona, s ígerte neki, hogy nem fog semmi baja esni, amíg vele van, Csi-Pan nem mozdult. Egy darabig csak ácsorgott, majd törökülésben leült a földre, maga mellett tartva azt a botot, amit magával hozott. Testőre legyintett egyet, s mellé heveredett a fübe.

An Vapet viszont nem volt ilyen gátlásos. Olyan vehemenciával vetette magát a tömegbe, hogy három embert már az első sorban fellökött, s testőrének kellett elnézést kérnie a balesetek miatt. Aztán meg olyannyira megbabonázta a rá bízott pénz, hogy nem is alkudozott, hanem egyből megvette, amit talált. Már az első sor után volt nála tűzszerszám, öt dobónyíl és valami gyanús állagú ragasztó is. Minderre már négy trinit tallért elköltött, de ez csöppet sem zavarta. Volt még hat tallérja, s az, hogy pénze van, határtalan örömmel töltötte el.

Sahmat és Muland együtt maradtak, hiszen az nem volt kikötve a játékszabályokban, hogy nem mehetnek együtt. A két kereskedőcsemete ráadásul élt a nagyobb számok adta lehetőséggel, hiszen ugyanabból kettőt olcsóbban meg tudtak venni, mintha csak egyet vettek volna.

Ixis olyan bátortalanul botorkált az árusok között, hogy még Nerich kapitánynak kellett noszogatnia. Néha összeszedte magát, ha látott valamit a listáról és megkérdezett egy-egy kereskedőt, hogy mi mennyibe kerül, de megvenni nem mert semmit. Csak szorongatta a pénzt és ment egyre tovább. Végül is a kapitány megsajnálta a lányt és ellátta néhány bátorító tanáccsal. Kezdetnek ő maga vette meg a tűzszerszámot, hogy Ixis felbátorodjon, aztán sikerült végre megvetetnie a tíz méter kötelet is, miután meggyőzte róla a lányt, hogy annyiért valóban nem drága, amennyiért a kereskedő árulta.

Smilard figyelmét nem annyira az áru, mint a tömegben levő gyanús elemek kötötték le. Mindenki veszélyesnek tűnt, aki csuklyát viselt, vagy furcsa volt a tekintete. Sokszor megállt, hogy figyelje a vásárban nyüzsgő tömeget. Szemtanúja volt, amint An Vapet nyomában megdőlt egy sátor, látta, mikor Medom Shrakkal a nyomában éppen egy kötélárustól távozott, aztán, bár nem volt olyan jó megfigyelő, mint a glaula, esküdni mert volna, hogy Goldingert látta, amint szakadt ruhájában átvág a tömegben. Valami koldusnak álcázhatta magát, mert at egyik szeme be volt kötve és erősen

sántított is. Már éppen a kalandor nyomába vetette volna magát, mikor megszólította egy jól öltözött férfi:

–Próbáltad már a tündérport? – Alacsony, kedves arcú ember volt. Smilard már éppen válaszolni akart, mikor a testőrének a kardja előre lendült:

–Tűnj el, amíg fel nem aprítalak. – kiabált az emberre, aki erre rögtön a tömegbe vetette magát.

–De hát mi volt ez? – kérdezte értetlenül a glaul.

–A tündérpor kábítószer. – válaszolta a testőr. – Ha megkóstolod, a hatalmába kerülsz és nem szabadulsz többet. A tündérpor rabjai mind nyomorultak végzik.

–Akkor miért hívják tündérpornak?

–Hogy még csábítóbbá tegyék. Először azt mondják, hogy olyan csodákat élhetsz át, mint a tündérek, azután, mikor megízlelted, mindenedet elveszik, hogy újra hozzájuss. Sem enni, sem inni nem kívánsz többet, csak a tündérpor után vágyódsz. A tested pedig legyengül és szép lassan elpusztulsz, miközben mindened ezeknek a gazembereknek a kezébe kerül. Mert mindened odaadnád érte, arról biztosíthatlak. – Smilard megborzongott. *Micsoda ördögi praktikák! Pedig milyen szimpatikus embernek tűnt.* Nagy nehezen sikerült kötelet és tűzszerszámot vennie, majd egy csizmaárus sátránál meglátott egy szép csuklóvédőt, ami igen erősnek tűnt és sasmadarakkal volt díszítve. Testőrével a nyomában belépett a sátor ponyvája alá, hogy jobban szemügyre vegye a tárgyat, mikor a szeme sarkából arra lett figyelmes, hogy a testőrért berántják a sátor belsejébe. Mire megpördült és a sípja után nyúlt, már csak egy tompa ütést érzett a tarkóján.

Medomnak már szinte mindene megvolt, csupán ragasztót kellett volna vennie, de hiába próbálta ki azokat a kencéket, amiket kínáltak neki, egyiket sem találta megfelelőnek. Végül mégis csak visszament arra a helyre, ahol a legjobb ragasztót találta, s vett belőle egy üveggel. Ekkor látta meg a csuklóvédőt, amit sasmadarak díszítettek. Nem maga a tárgy volt furcsa neki, hanem az, hogy miért árul egy csizmadia olyasmit, ami fémből készült. Közelebb lépett, de megtorpant, mert észrevette, hogy Shrak nincs mellette. Körülnézett, de az Állat nem volt sehol. Már a sípja után nyúlt, mikor egy férfi lépett elé. Alacsony, ravasz képű figura volt. Zsíros haját a legyek kerülgették.

–Csak nem a barátodat keresed?

Medomnak ez már túl sok volt. Egy gyors mozdulattal szájába vette a sípot, s bármennyire büszke volt is, most segítségért fűjt. Éles, visításszerű hang hasított a levegőbe. A férfi ellökte a középük álló asszonyt, aki a férjének akart csizmát venni, s Medomra vetette magát. Mögötte két másik rosszarcú alak nyomakodott. A dulakodás azonban nem tartott sokáig. Tobria hangos kiáltással érkezett meg, s a körben álló bámészkodókon átfurakodva a verekedőkhöz lépett. A csőcselék ámulva figyelte, ahogy díszes ruháját meghazudtolva amazoni erővel intézi el a három férfit. Azok egy pillanat alatt átfűrték magukat a tömegben, s eltűntek a látómezőből. Tobria talprasegítette Medomot, akinek belilult az arca az ütésektől.

–Hogy érzed magad? – kérdezte a fiút, miközben a tömeg elkezdett oszlani körülöttük.

–Kicsit fáj, de nem vészes. – küszködött könnyeivel a fiú. – De hol van Shrak?

–Ezt én is szeretném tudni. – vonta össze a szemöldökét Tobria. Éppen őt bíztuk meg az őrzéssel.

–Menjünk vissza az állatokhoz. – mondta a herceg. – Már megvettem mindent, amit kellett. – Miközben összeszedték a földön szétszóródott holmikat, Goldinger jelent meg mellettük koldusnak öltözve. Kicsit bűdös volt, mert valami trágycsontot kent magára a jobb hatás kedvéért. Nem emelte fel a csuklyáját, de a hangját megismerték, ahogy görnyedt tartással, s bicegve melléjük lépett:

–Ne aggódjatok! Sníger a nyomukban van. – majd tovább akart bicegni, de az udvarhölgy mérgesen rákiáltott:

–És hol van az a jó barátod, akire a her... izé, a fiút bíztuk? – Goldinger hirtelen felegyenesedett, s szembe fordult velük. Szeme haragvón villant meg:

–Mi van Shrakkal?

–Éppen ezt akarjuk megtudni! – mondta Tobria, de láthatóan inkább kiabált volna a kalandorral.

–A fenébe! Csak nem esett valami baja?

–Pont neki? – kérdezte az udvarhölgy. – Nem gyanús neked ez a dolog? Éppen a legnagyobb veszély idején tűnt el?

–Shraknak semmi köze a Ligához! – vágott vissza Goldinger. – Tűzbe tenném érte a kezemet. Valami baj van. Most engedjete! Talán még a közelben van! – ismét felvette görnyedt tartását és

elvegyült a nép között. Tobria mérgesen kísérté vissza Medomot a rhabdodonokhoz. Csi-Pan, Muland, Sahmat és Vapet már vártak rá. A sípszót nem hallották ugyan a nagy kavalkádban, de büszkén mutatták egymásnak, hogy mit vettek. Mulandnak és Sahmatnak mindene megvolt, s két trinit, négy tritjük maradt is. An Vapet viszont nem tudott megvenni mindent. Kötélre már nem maradt pénze, ugyanis sehol nem alkudozott. Medom megszámlolta a nála levő aprót. Egy trinit és két trit. Kicsit lemaradt, de azért nem volt elkeseredve. A nála levő ezüsttel díszített csuklóvédőt szebbnek is találta, mint azt a bőrt, amit Muland és Sahmat vett magának egy acélosan szürke fémből.

Hamarosan Ixis is megérkezett, akinek egy trinitje és három tritje maradt, s ezzel alig maradt el Medomtól. Utolsónak Darger jött meg, aki büszkén mutatta szerzeményeit. A kötele ugyan nem tűnt túl erősnek, de őt kétség kívül elbírtá, s a tör, amit vett, szintén nagyon egyszerű volt, mégis csodálkozva nézték, hogy négy trinitet és hat tritet pakolt elő, majd azt is megmutatta, hogy miket vett. Persze nem csak azt vette meg, ami fel volt írca, hanem medvecukrot és egy zacskó karamellát is beszerzett, amit nagylelkűen körbe is kínált a csodálkozó társaságon. A testőr, aki csapzottan és megviselten érkezett a nyomában, lerogyott a földre. Társai nevetve üdvözölték.

Ahogy telt az idő, s Smilard csak nem akart befutni, Medom végre megértette és Tobriához fordult:

–A fickók azt mondták, mielőtt a sípomba fűjtam volna, hogy nem a barátomat keresem? Lehet, hogy Smilardot rabolták el.

–Ha így is van, akkor reménykednünk kell, hogy Sníger valóban a nyomukban van. Várunk, míg a nap a harmadik ívébe nem ér, s csak akkor indulunk útnak. Mindenesetre két testőrt a keresésükre küldök.

A férfiak kelleetlenül ugyan, de elindultak. Alig tűntek el, Golderinger bicegett elő a tömegből. Mikor a közelükbe ért felegyenesedett, s abbahagyta a sántikálást. Egyenesen Tobriához lépett:

–Sehol sincs, pedig tűvé tettem érte a vásárt. Valami nagy baj van itt.

–És Smilard sincs meg. – nézett rá aggódó szemekkel Tobria. – Nem lehet, hogy félreismered a barátodat?

–Erről nem akarok többet hallani! – csattant fel a férfi és a földre dobta a büzlő ruhát. – Megyek még egy fordulót. Ha a harmadik ív végére sem érek vissza, akkor ne várjatok tovább!

–És mi van Snígerrel? – kérdezte az udvarhölgy.

–Amikor utoljára láttam, úgy nézett ki, mint egy vándor fűszerárus. Nagyon sietett valahova és csak annyit súgott nekem, hogy nyomon van, aztán elviharzott minden magyarázat nélkül.

–Ez legalább jó hír. – mondta Tobria, majd ismét a gyerekekhez fordult. – Most már nekiállunk enni, mert bizonyára éhesek vagytok. Leemelte válláról a tarisznyáját, s An Vapet rögtön megérezte a fellebbenő tarisznyafedél alatt levő dolgok kellemes illatát. Testőrének még most is borzongással töltötte el a gondolat, hogy milyen nehezen csalogatta el a brardot egy-egy pecsenyesütő elől, ahol az legszívesebben az összes pénzét elverte volna.

Most végre Tobria iszákjából előkerültek az íncsiklandozó falatok. Hosszú tekercs dínókolbász, s mellé nagy karéj kenyérdarabok.

–Itt vetted őket? – kérdezte a brard, remegve a türelmetlenségtől.

–Igen! Üljetek le és lássunk neki az evésnek. De azért várd meg, míg kiosztom mindenkinek az adagját!

A brard ugyan nem volt megelégedve az adagokkal, s nagy örömmel vette tudomásul, hogy Darger nem bírta megenni, amit kapott – hiszen már jóllakott édességgel. A brardnak pedig nem okozott nehézséget a maradék eltüntetése. Lehangoltan telt az idejük, mert mindannyian azon tűnődtek, hogy vajon mi lett a glaullal. Végre megérkezett Goldinger fáradtan és lehangoltan. Vállán azt a férfit cipelte, aki Smilard őrzésével volt megbízva. Tobria elésietett, hogy segítsen neki.

–Legalább őt megtaláltam. – mondta csüggedten a férfi. – Sem Shraknak, sem Smilardnak nem jutottam a nyomára. Elkábították valamilyen szerrel, de életben van, s ez a fontos.

–Legalább Sníger üzent volna valamit. – sóhajtott a nő. – Azthiszem jobb, ha most visszatérünk a kastélyba és bízunk benne, hogy Sníger valóban nyomon van. – Felpakolták a kábult embert egy rhabdodonra, majd maguk is útnak indultak. A reggeli lelkesedés után egy csüggedt csapat tért vissza a vásárból, ahol pedig még késő estig tartott a vígasság. Most már nélkülük.

XI. fejezet
BIZONYTALANSÁG

Ixisnek nem jött álom a szemére. Állandóan szörnyű gondolatok jutottak az eszébe. Az előző napi támadás, majd Smilard eltűnése után most a félelem egyre erősebb bilincsként szorult a szíve köré. Már éppen kezdett volna álomba szenderülni, mikor arra riadt fel, hogy Csi-Pan álmában motyog. Rémülten ült fel az ágyában, de Tobria és Muland édesdeden aludtak. Odamászott a barbár ágyához, bár kissé undorodott a lánytól, aki számára nem egyszerűen alacsony származásúnak számított, hanem épphogy emberszámba vehető valakinek. Jóllehet az eltelt néhány nap alatt már kezdte megkedvelni, sőt tisztelni erejéért és bátorságáért. A halk nyögések között csak egypár értelmes szót tudott kivenni, de ez is elég volt ahhoz, hogy kitörölje az álmot a szeméből:

–Menekülj!.... Fuss!..... Támadnak!..... Figyelmeztess őket! ...- Ezek a szavak ismét félelemmel töltötték el a glaulát, s hiába tudta, hogy Tobria is itt van, akit már régről ismert, most végtelenül magányosnak érezte magát. Nem értette, hogy hogyan engedhették rábeszélni magukat a szülei erre az örülségre. Még ha a királynő kérte is őket! Mindannyian itt fognak pusztulni! Sírva borult az ágyára, de ekkor egy vigasztaló kéz érintette meg a vállát, s gyöngéden magához vonta. Tobria sejtette, hogy Ixis mit érezhet. Mivel ismerte már a lányt tudta, hogy mennyire távol élt ezektől a szörnyű dolgoktól, s talán éppen most volt itt az ideje, hogy szembesüljön az élet nehezebb oldalával.

Goldinger éber volt, mivel sejtette, hogy ez az éjszaka nem fog simán telni. Sehogy sem értette Shrak eltűnését. A lépcsőn ülve, mozdulatlanul, de türelmetlenségtől izzó bensővel várta, hogy mozduljon valami az éjszakában. Még talán annak is jobban örült volna, ha az ellenség támad. Akkor tudta volna, hogy mit kell tennie. Ez a bizonytalanság viszont lassan kezdte felőrölni kalandoktól edzett idegeit. A háta mögött Medom jelent meg a lépcső tetején és szomorúan ült le a kalandor mellé.

–Maga sem tud aludni, igaz?

–Nem is akarok. – válaszolta kurtán Goldinger. Aztán barátságosabbá vált a hangja: - Ugye Smilard miatt aggódsz?

–Igen. – bólíntott medom. – Mindig jó barátok voltunk, de tegnap összeveszttem vele.. – ekkor lehajtotta a fejét, s ha lehet még szomorúbb lett a hangja. – Pedig végül is neki volt igaza. Túl büszke voltam ahhoz, hogy belássam.

–De most már belátod, nemde?

–Igen. Ez a világ túl veszélyes. Még egy felnőttnek is. Mi lett azzal a katonával, aki a testőre volt?

–Most már jól van. Csak elkábították. Ne aggódj, egyelőre a barátodnak sincs baja. Túsznak kell nekik, nem áldozatnak. Persze sejthettük volna. Azt hittük, hogy téged akarnak elrabolni, ezért mindenki körülötted nyüzsgött. Sníger, Tobria és én is végig a közeledben voltunk. Shrak is éppen azért volt veled, mert ő szinte legyőzhetetlen.. – hangja itt igen komor lett.

–Pedig maga a híresebb. – jegyezte meg a herceg. – Shrakról is hallottam már, de koránt sem annyit, mint amennyit Goldingerről.

–Pedig én csak az árnyékában éltem. – vallotta be a férfi. – Ezek meg azt hiszik, hogy lepaktált az ellenséggel. Nekem már többször is megmentette az életemet... Igaz, hogy én is az övét egyszer, de kettőnk közül ő hallgatag, nekem meg állandóan jár a szám. Nélküle úgy érzem, mintha levágták volna a fél kezemet. Mikor egymásnak háttal küzdöttünk az ellenséggel, mindig biztonságban éreztem magam.

–De volt idő, amikor nem voltak együtt, igaz?

–Igen, bár mindketten Paldinban születünk. Valahogy nem tetszik nekem, hogy nyomtalanul eltűnt. Sehogy sem illik a képbe. De te igazából nem akarsz apád nyomdokaiba lépni, igaz? – szegezte váratlanul a fiúnak a kérdést. Medom alaposan meglepődött, mert nem értette, mire gondol a férfi.

–De hát én vagyok a herceg..

–Úgy értem a kalandozás terén. Apád is kalandorkodott egy ideig. Míg meg nem mentette anyádat.

–Ezek csak mendemondák. – legyintett a fiú. – Ugye nem akarja nekem bemesélni, hogy apám valóban legyőzött egy sárkányt és úgy mentette meg anyámat? Ezek csak gyerekmesék. Sárkánynak még nyomát sem láttam életemben.

–Valóban azt hiszed, hogy ezek csak mesék? – csodálkozott Goldinger.

–Azt akarja mondani, hogy apám tényleg...?

–Furcsa egy gyerek vagy, hallod-e? Apád hatalmas hőstetteket vitt végbe, s te azt hiszed, hogy most egy nagy hős mellett ülsz? Meg kell tanulnod megkülönböztetni a valóságot a képmutatástól. Ha én mondom, most hidd el: apád valaha híres kalandozó volt délvidéken. Állítólag nagyapádat ezzel vitte a sírba, de ez nem igaz, mert Phax király jóval Phopal és Horane esküvője után halt meg.

–És milyen hőstettei voltak?

–Azhiszem jobb lenne, ha ezt tőle kérdeznéd meg. Én csak azt tudom visszacni, amit másoktól hallottam.

–Azért kíváncsi lennék, mit gondolnak róla az emberek.

–Apád kapta el a brard merénylőket, akik a manók földjén fosztogattak. Egy csellel rávette a mogubokat, hogy vonuljanak vissza délre, és ne támadják meg Paldint. Aztán mikor meghallotta, hogy Horane glaulát elragadta egy sárkány, Snígerrel kettesben ők mentették meg. Hát az egy szenzációs történet. – a kalandor arcára most mosoly ült ki.

–Már jó pár éve, hogy utoljára hallottam, de már akkor sem nagyon hittem el. – mondta szomorúan a fiú. – Talán mert olyan keveset van velem...

–Úgy érezted, hogy ha nem foglalkozik veled, akkor nem is szeret? – csóválta meg a fejét Goldinger. – Mintha csak magamat látnám. Most már én is megértem apámat, de már késő. Neki ezt már nem mondhatom el. Tudomásul kell vened, hogy herceg vagy és ez lemondásokkal jár. Például le kell mondanod az apádról. Ő egy egész birodalomért felelős, s hidd el nekem, hogy jól csinálja. Neked is arra kellene ügyelned, hogy jó király legyen belőled, ha át kell vened apád helyét. Ha a haragot szétengeded a szívedbe, a népedre is haragudni fogsz, s lesz egy gonosz uralkodónk. A birodalom pedig ismét széthullik. Ugye nem ezt akarod? – Medom megrázta a fejét.

–Sosem próbáltam megérteni őt. Csak elvárásaim voltak, semmi több...

–Ma tettél egy lépést a felnőttiség felé. – Goldinger a fiú vállára tette a kezét és felállt. – Talán mégis csak jó király lesz belőled! De most próbálj meg aludni. Már rövid azéjszaka.

–Köszönöm... a beszélgetést. – suttogta a herceg, s elindult vissza a szobája felé.

Nerich kapitány szintén álmatlanul járőrözött az épület körül. Az őrseget ugyanolyan éberen tartotta, mint az előző napokban.

Továbbra is tartott a Liga támadásától, bár kényszeredett mosolyt csalt az arcára az előző napi csatának az emléke. Valójában két gyermek futamította meg az ellenséget, s ezen nem volt mit szépíteni, még ha mindkét gyermek különleges képességekkel bírt is. Most, ahogy gyanús mozgásra figyelt fel a fák között, befutott a kastélyba és figyelmeztette Goldingert:

–Üüügyeljének a gygygyerekekre! Vavalami mozgást ééészleltem a a a fák között. – Goldinger lement hozzá és kikémlelt a sötétbe. Egy magas, izmos alak lépett ki a fák közül: Shrak. volt az.

Goldinger szinte kirobbant az ajtón, s úgy futott a melák férfi elé:
- Hol a fenében voltál? A frászt hoztad mindenkire! – Az állat morgolódva válaszolt:

–Az igazat megvallva gőzőm sincs. Az utolsó emlékem az, hogy Medom mögött állok a tömegben. Aztán valami a lábamba fűrődött. Odakaptam és éreztem, hogy a szer szétáramlik a testemben. Megpróbáltam Medomnak szólni, de ő nem fordult hátra.. Aztán arra ébredtem, hogy egy árokban fekszem megkötözve.

–Még szerencse, hogy nem tettek el láb alól. – sóhajtott megkönnyebbülten Goldinger.

–Pedig jobban tették volna! – villant meg vészjóslóan Shrak szeme. – De mi van a gyerekekkel?

–Nem Medomot rabolták el, hanem Smilardot. – Shrak dühösen rontott be a kastélyba, hogy valamilyen fegyvert kerítsen magának. Társa tudta, hogy mire készül, s ezért megállította:

–Várj! Semmi értelme utánuk menni. Azt sem tudjuk, merre keressük őket!

–Reggel még azt mondtátok, hogy valahol Ódon közelében van a tanyájuk!

–Ez igaz, de éjszaka akkort sem célszerű elindulni. Most inkább pihennünk kellene, hogy holnap elindulhassunk. Aztán meg Sníger a nyomukban van. Talán még hajnal előtt megérkezik.

–Szóval a londa rájuk szállt?

–Igen.

–Az más. – higgadt le egy kicsit az Állat. – Akkor reggelig várunk.

A lépcsőn Medom jött le aggódó arcal, s most csodálkozva nézett Shrakra:

–Maga meg hogy került ide?

–Holnap majd elmeséljük. – mondta Goldinger, mialatt Shrak zavartan levegőt vett, hogy válaszolni tudjon. – Most jobban tennéd, ha aludni mennél.

–Darger nincs a szobában.

–Ó, hogy az a... - nyögte Goldinger. – Már csak ez hiányzott mára. Azonnal elő kell kerítenünk! – Goldinger szólt a testőröknek, hogy segítsenek a keresésben, Shrak pedig Medommal nézett szét az üres szobákban.

–Örülök, hogy nem esett bajod. – mondta az Állat.

–Hát, nem magán múltott, igaz? – közölte szárazon a fiú.

–Bizonyos dolgok meghaladják az erőmet. – felelte erre a kalandor, miközben a könyvtárban néztek szét. – Ha holnap ez lenne a feladatom, akkor is így történne minden.

–Ezzel most nagyon megnyugtattott. – válaszolta Medom, s mivel nem találtak semmit, elindult lefelé. Elsőként a konyhát vette célba, mert még emlékezett arra, hogyan találkozott a manógyerek először a szakáccsal. Shrak csendesen követte. Mivel a konyhában nem találtak senkit, Morgit szobájához mentek, s Shrak bekopogott az ajtón. Mivel nem kapott választ, óvatosan benyitott. A szobában egy gyertya égett. Morgit azonban nem volt sehol.

–Engem keresnek? – szólalt meg mögöttük egy rekedtes női hang. Morgit fehér hálóingjében és hálósapkájában riasztóan nézett ki.

–Iiigen. – mondta zavartan Shrak. Az egyik gyereket keressük.

–Sejtettem. Remélem ide nem tették be a lábukat! Arról biztosíthatom, hogy a gyerek itt nem járt! – morogta a nő. – Ha erre jött volna, hamar megbánta volna. És most hagyják el a konyhát!

–Nem értem, miért félti annyira a konyháját? – kérdezte higgadtan az Állat.

–Ide még maga a király sem szokott bejönni, nem is beszélve egy rongyos kalandorról. – förmedt rá a nő. – Ha nem tetszik, nem állhatok jót magamért! Ez az én birodalmam. – hangja vészjósló volt, s a hatás kedvéért a falról leemelt egy húsvágó bárdot.

–Jó, jó! Csak kérdeztem. – nyugtatta meg Shrak, s a fiúval együtt kivonult a szobából.

–Ez a nő teljesen flúgos. – suttogetta Medom.

–Van benne valami, amit mondasz. – suttogetta vissza a férfi, s a kijárat felé vette az irányt. – Egy biztos. Darger nem járhatott itt. Van

még egy tippem, hogy hol lehet, de... na mindegy. Azt hiszem, nincs más választásom...

–Miről beszélsz? – nézett rá kérdőn az Állat.

–A kastélyban ugyanis vannak rejtett folyosók.

–Aha! – örvendezett a férfi. – És Darger is tud róluk, ugye?

–Igen. Kövessen.

–Várj! Szólok Goldingernek. Szeretném, ha ő is jönne. – Shrak kiment az udvarra, s hamarosan már hármasban indultak el a padlásfeljáró felé. Gyorsan lépdeltek, lámpással a kezükben, s csak a nyitott ládánál álltak meg. Darger feje éppen ekkor bukkant elő a nyílásban.

–Ööö...izé... - kezdte zavartan a manógyerek.

–Nincs éppen elég bajunk? Pont arra vágytunk, hogy most utánad kutassunk az épületben. – morgolódott Goldinger. Darger viszont ahelyett, hogy szégyellte volna magát, elvigyorodott:

–Nézzétek! Itt van Shrak!

–Ezt már észrevettük. – mondta Medom. – De te mit kerestél odalent?

–Ja! Nem tudtam aludni és kinéztem az ablakon. Egyszer csak azt láttam, hogy valaki az épület felé oson és eltűnik. Csak meg akartam tudni, hogy nem Morgit szobájába ment-e?

–Jó mese. – foglalta össze Goldinger. Most pedig irány vissza a szobátokba!

A két kalandor visszakísérte őket, majd szóltak Nerich kapitánynak, hogy előkerült mindenki, s hogy továbbra is tartsák nyitva a szemüket, mert Darger valami gyanúsat látott. Medom félálomban még hallotta, amint valaki lépdel a feje fölött a padláson. Shrak és Goldinger a titkos átjárókat kutatták fel. Ezt a titkukat is felfedezték hát.

XII. fejezet FELKÉSZÜLÉS

Bár Sníger hajnal felé megérkezett, a reggelinél most eggyel kevesebben ültek. Mindannyian kíváncsian várták, hogy mire jutott a nyomozásban a londa. Az étkezőt néma csend ülte meg. Sníger, a szemében bújkáló mosollyal állt fel és nézett végig rajtuk.

–Tegnap álmában végig figyelemmel kísértem Medom herceget, míg egy égi sugallat hatására eszembe jutott, hogy eddig még egy uralkodó gyermekét sem rabolták el. Minden fogoly, beleértve An Vapetet is, a legelőkelőbb családból származott. Pontosabban az uralkodó utáni első emberek gyermekei. A mi esetünkben pedig Drach nagyúr fia tölti be ezt a pozíciót. Gyorsan elindultam hát, reménykedve, hogy nincs még késő, s megkerestem Smilardot. Még így is az utolsó pillanatban értem a közelébe. Láttam, ahogy a testőrét és őt magát elkábították. Nam lepleztem le magam, hanem követtem a tetteseket, hiszen tudtam, hogy csak így juthatok a többi áldozat közelébe. Szerencsére akkora volt a kavalkád, hogy senki nem vett észre. A zsákba dugott glault így látszólag feltűnés nélkül juttaták ki a vásárból. Ott aztán dínóra pattantak, s kényelmes tempóban elindultak Diut Igaur felé. Egy kis trükkkel sikerült nekem is egy rhabdodont szereznem, hiszen csak így maradhattam a nyomukban. Azzal a távcsővel figyeltem őket, amivel előző nap a csillagokat vizsgáltuk. Végig a nyomukban voltam. Mikor besötétedett, közelebb poroszkáltam hozzájuk. Lényeg, ami lényeg: láttam a két tündérlányt; Tiamot és Gliarangot. Ugyanabban az épületben őrzik őket, mint amelyikbe Smilardot bevitték.

–És hol vannak? – kérdezte türelmetlenül Medom.

–Erre még visszatérünk, de nem szeretném, ha felelőtlenül egyedül indulnál a kiszabadításukra. Most annyit árulok még el, hogy megszereztem a zsarolólevelet, amit Drach nagyúrnak küldtek. Így maradt még két napunk a felkészülésre. A harmadik napon pedig egy valódi kalandra indulunk.

Ixis ezektől a szavaktól erősen elsápadt, de Muland és Sahmat sem tűnt túl lelkesnek. A glaula szóvá is tette a dolgot:

–Arra gondol, hogy én is harcoljak azokkal az állig felfegyverzett férfiakkal?

–Számodra sokkal jobb dolgot találtam ki. – mondta Sníger. – De ez legyen az én meglepetésem. Aki nem akar megküzdeni a Fekete Ligával, azt elviszem arra a helyre, ami Délvidéken most a legbiztonságosabb és talán az egyik legcsodálatosabb is.

–Az más. – nyugodott meg Ixis. – Oda szívesen elmegyek.

–Ugye veled mehetek? – kérdezte Muland, mintha a döntés a glaulától függött volna. A kérdésre éppen ezért Sníger válaszolt:

–Természetesen. Most pedig lássunk hozzá a reggelihez! Sok dolgunk lesz még ma!

Ezen a napon különösen hasznosnak találták Nerich kapitány fegyverhasználat óráját, s Tobriának sem kellett senkit bíztatnia a testedzésre. Még Ixis is megerőltette magát, már amennyire tőle tellett. Tárgyhasználat órán Shrak és Goldinger csákjázásra, lasszódobásra, zárfeltörésre – amit Dargernek tanítani sem kellett – és kötözési módokra tanították őket. A legérdekesebb óra mégis talán az volt, hogy Snígerrel olyan trükköket készítettek elő, melyekre gondolni sem mertek eddig. Vegyészet órán készítettek viszketőport, tüsszentőport, robbanó zsákocskákat, s végül köd gránátot. Az elkészült dolgokat egy ládába rekták, s a londa megígérte, hogy a mentőakcióra mindannyian vihetnek belőle.

Ebéd után sem hagytak nekik pihenőt. Lövészetet tanultak Nerich kapitánnyal, majd a gyógynövények felhasználását Tobriával. Az udvarhölgy megmutatta nekik, hogy hogyan lehet mérgező növényekből kábító lövedéket készíteni az ellenségnek, bár ezeknek a szereknek a használata nagy óvatosságot igényelt. Ezután Shrak és Goldinger különféle csapdák készítését mutatta meg nekik. Legjobban az a csapda nyerte el a tetszésüket, melynek hatására az ellenséget egy hurok a magasba rántja. Sokat nevettek, amikor kipróbálták a csapdákat. Darger még élvezte is, ahogy a levegőben himbálózott, An Vapet viszont könnyedén tépte el az őt megfogni próbáló vastag kötelet. Nem kevésbé látványosak voltak az érintésre működő csapdák, melynek hatására lövedékel, bunkók vágódtak elő, s lepték meg az ellenséget. Ezeket már nem próbálták ki, mert túl veszélyesek voltak. Végül vacsora előtt Sníger okította őket arra, hogy hogyan lássák el sebeiket, ha megsebesülnének. Ezen az órán már senkinek sem volt kedve viccelődni. Sokszor elpróbálták a sebek ellátását, s a különféle kötözési módokat.

Nem csoda, ha vacsora után fáradtan tértek szobáikba. Izgatottak voltak viszont attól, ami pár nap múlva rájuk vár, s ezért hiába voltak fáradtak, nem jött álom a szemükre.

–Ha ilyen kiképzést kapunk, tényleg le fogjuk győzni őket! – mondta Sahmat. – Pedig én nem is akartam elmenni erre a bevetésre.

–Valójában nem értem, miért nem a katonaság segítségével szabadítjuk ki a foglyokat? – gondolkodott Medom. Hiába készülünk fel, mégis ármejkünknek baja eshet.

–Talán Sníger félti az akadémiát. – válaszolta Sahmat. – Ha kiderülne, hogy Drach fia veszélyben van, egész sereg katona rohanná le őket, az akadémiát pedig megszüntetnék.

–Akkor pedig és és Vapet is az utcára kerülnénk. – mondta erre Darger.

–Hogy Csi-Panról ne is beszéljünk. – tette hozzá Sahmat.

–Igazatok lehet. – Mondta a herceg. – Azon viszont elgondolkodtam, hogy Sníger honnan ismeri ezeket a trükköket. Nem hiszem, hogy szerzett volna néhány tekercest Firibusz ládájából.

–Ki tudja? – mosolyódott el a kereskedőfiú. – Azt viszont már alig várom, hogy kipróbáljuk őket. Csakris is ilyeneket használ.

–Lehet, hogy neki is szólnunk kellene. – töprengett a herceg. – Már megmentette párszor az életünket, s lehet, hogy erre most is szükségünk lesz.

–Diktáljátok! – ugrott fel Sahmat, s már vette is elő a tollat és a papírt.

Smilard szeme nehezen nyílt ki. Mintha ragasztót kentek volna rá. De még mikor nagy erőlködéssel sikerült is felnyitnia a szemét, be kellett látnia, hogy semmit sem lát. Egy sötét helyen volt. Mindkét csuklója erősen fáj a szorosra kötött kötélről. A lábán sem volt sokkal jobb a helyzet. Az oldalán feküdt, valami hideg kövön. Még szerencse, hogy a kezét előre és nem hátra kötötték. Halkan nyögött egyet.

–Felébredt. – hallott egy kedves lányhangot a közeléből.

–Szerencsétlen. – hallatszott egy másik, kicsit szigorúbb lányhang.

–Jól vagy? – kérdezte most az első.

–Nem. –nyögte Smilard, s megpróbálta ülő helyzetbe tornázni magát.

– Hol vagytok?

–Valamilyen bányában. Rabságban tartanak minket. Téged tegnap hoztak. – hallatszott a szigorúbb hang, mely kissé leereszkedő volt.

–És ti kik vagytok?

–Ő Gliarang, a hegyi tündér, én pedig Tiaram vagyok az erdei tündérek közül. Váltásdíjat kérnek értünk. – mondta a kedvesebbik.

– De most te is áruld el a nevedet!

–Smilard vagyok, Drach, Paldini nagyúr fia. – jött a válasz. – Nagyon zisiban a kezem. Meg kellene próbálni valahogy kilazítani. Ti is meg vagyrok kötözve?

–Igen. – válaszolta Gliarang. Már próbáltuk kibogozni egymás kötelét, de nem sikerült.

–Mióta vagytok itt? – kérdezte a glaul.

–Hat napja. – mondta most Tiaram.

–És mit akarnak tőlünk?

–Egyelőre csak pénzt. – mondta hidegen Gliarang, majd keserűen hozzá tette. – Azt pedig leshetik. Apám nem enged a zsarolásnak, de a harcosaink már biztosan a nyomukban vannak.

–És mi lesz, ha nem fizetnek? – kérdezte aggódva Smilard.

–Akkor végeznek velünk – suttogta Tiaram elfúló hangon.

–Nem fogom olcsón adni a bőrömet! – fenyegetőzött a hegyi tündérlány, bár nem volt abban a helyzetben.

A sötét szobába hirtelen fény áradt be, s a három gyerek hunyorogva nézett a fáklyát szorongató fülbevalós férfira.

–Felébredt a kölyök! – szólta maga mögé.

–Nocsak-nocsak! Egész sokáig hatotta kábító keverékem. – az ajtón egy alacsony, kopasz férfi dugta be a fejét. – Neked aztán jó dolgod van, öcsém! Két ilyen csinos lánnyal összezárva. – élcelődött, majd komorabb lett a hangja: - Már értesítettük apádat. Ha egy héten belül nem fizet, darabokban küldünk neki vissza! A lányoknak már csak három napjuk van, mivel ők messzebb laknak.

–Apám csak fegyvereseket fog küldeni, de nem váltásdíjnak! – fenyegetőzött Gliarang. – Maguk még főzni sem tudnak rendesen, nem hogy szembeszállni a tündérsereggel. – A gyenge fényben, ahogy a szeme hozzászokott, Smilardnak most lehetősége volt megnézni a két lányt. Gliarang kisebbnek tűnt, de izmosabbnak, mint az erdei tündér. Hosszú barna haja kócosan vetődött a vállára és a szeme haragosan villogott. Tiaram arca szomorú volt és megtört.

Az ő haja szőke volt és szinte a földig ért, ahogy ültében körülfonta a testét. Mindkét lány vele egyidős lehetett.

–Hallod Sulfur!? Már megint fenyegetőzik! – szólalt meg a magasabb férfi.

–Két nap múlva már nem fog, azt garantálom! – hangzott a válasz, s kárörvendő nevetés követte. – Na! Etesd meg a kölyköt, aztán menjünk pihenni!

–Itt a kaja öcskös! – vigyorgott a magas férfi, s letette a lapos tányérat Smilard elé.

–És hogyan egyem meg? – kérdezte a fiú bizonytalanul. – El kellene oldozni a kötelemet!

–Arról ne is álmodj. Odakúszol és eszel! – a férfi végignézett a galaulon. – Most úgy ehetsz, mint a kutya! Odacsúszol és kilafatyolod. – Aztán megvonta a vállát, miközben a fáklyát berakta a falon levő tartóba. – Persze ott is hagyhatod, ha nem vagy éhes. Holnap úgyis lesz reggeli. – Ezzel becsukta maga mögött az ajtót.

Smilard éhes volt ugyan, de igen megalázónak érezte a helyzetet. Gliarang hangja azonban most először enyhült meg:

–Én három napig tartottam magam, aztán már szinte fáj az éhezés. Ennem kellett, ha életben akartam maradni. Szükségem van az erőmre, ha ezeket móresre akarom tanítani.

–Úgy értem, hogy most hét napig mindent megköötözött kézzel és lábbal kell csinálnom? – aggódva nézett a két tündérlányra, s Tiaram arca szavak nélkül is elárulta a választ. – De hát már most nagyon... - elharapta a mondat végét. Nem akarta a két lány előtt bevallani, hogy már most nagyon szenved a fájdalomtól. Ők ketten már hat napja viselik ezt a kint. Gliarang hangja ismét leereszkedő lett:

–Csússz közelebb! Megpróbálok lazítani a kötéseden... már amennyire a kezemet még tudom mozgatni. – A fiú szó nélkül gurult egyet, hogy a tündérlány közelébe kerüljön. Összekötözött kezét előre nyújtotta, hogy Gliarang hozzá férjen. A lány babrált egy darabig, de a szoros kötésen alig-alig tudott lazítani. Egy idő után abbahagyta a bogozást.

–Ennyit tudtam segíteni. Most pedig egyél! Szükségünk lesz rád, ha szökni akarunk.

Smilard a tányérhoz gurult, s beleszagolt az ételbe. Kesernyészag csapta meg az orrát. Sehogy sem tetszett neki a gyanús kotyvalék, s nem volt annyira éhes, hogy nekilásson.

–Hogyan akartok szökni?

–Na mi van? Nem túl biztató a kaja, mi? – kérdezte Gliarang, majd egy ügyes mozdulattal felállt, s szökdelt párat az ajtó felé és kilesett a kulcslyukon. – Van egy tervem, bár Tiaramnak nem nagyon tetszik. – megvetően nézett végig a legyengült és megkínzott tündérlányon. Most, hogy Smilard a másik arcát is látta, világosan ki tudta venni a fáklyafénynél a hegyi tündért ért ütések nyomait. Tiaramon nem voltak ilyen kék-zöld foltok. Legalábbis az arcán nem látszott. Gliarang a glaul mellé szökkent, s az orra elé tartotta a megkötözött kezét.

–Már három napja rágom. Nem sok hiányzik. – Az erős kötelet valóban már csak néhány szál fogta össze. Smilard elismerően nézett rá:

–Te aztán kitartó vagy!

Az akadémián a következő nap sem volt kevésbé mozgalmas. Reggeli után ismét fegyverhasználat, majd testedzés óra volt. A Csakrisnak szóló üzenetet sikerült elrejteni a fa odújában. Ixis most először tudott félig felmászni a sima kötélén, s a többiek meg is tapsolták.

Shrak és Goldinger az álcázás mestereiként álruhák készítésére tanította őket. Megmutatták nekik, hogy hogyan lehet észrevétlenné válni az erdőben és a fűben, egyszerű ruhák és néhány növény segítségével, majd elmeséltek néhány történetet arról, hogy milyen előnyös volt számukra, mikor sikerült megszerezni az ellenség ruháját, s úgy férközni közéjük.

A délelőtti utolsó óráján, a vegyészetben ismét furfangos dolgokat készítettek. Vakítóport, ragacslabdát, s végül a Medom által is jól ismert vakító keveréket készítették elő. A herceg büszkén mutatta meg az általuk készített vakítószerszámokat, s Sníger nagyon elégedettnek látszott. Végül előszedték azokat a tekercseket, melyek még náluk voltak, s megmutatták a londának. Az nem neheztelt rájuk, de megígérte, hogy majd visszajuttatja Firibusznak.

Ebéd után lövészet, majd térképészet órájuk volt. Nerich kapitány elismerte, hogy rövid idő alatt nagyon sokat fejlődtek. Persze ebben az is benne volt, hogy mindannyian nagyon igyekeztek. Ixis és Muland, akik továbbra is kitartottak amellett, hogy nem tartanak a többiekkel, derekasan helyállt annak ellenére, hogy nem is voltak

érdekelve a felkészülésben. Még a glaula is kipróbálta az íjászatot és a lándzsavetést. A többiek közül senki sem nevette ki a – lássuk be – estlen próbálkozásait.

Térképészeti órán Sníger végre beavatta őket a haditervébe. Igen halkan beszélt, mintha a falnak is füle lenne.

–Ne vegyétek zokon, hogy ilyen halk vagyok, de biztosan tudom, hogy az ellenség egyik embere itt van, az épületben. Hacsak nem maga a fő ellenségünk az, aki képes az átváltozásra. Tudom, hogy közületek senki nem lehet az, úgyhogy most nyugodtan beszélhetek. Fontos azonban, hogy többet ne essen szó köztetek a haditervről, nehogy meghallja valaki. Nagyon figyeljetelek hát! – Megmutatta a helyet, ahol a foglyokat tartják: egy bányá volt, nem messze Ódöntől. Úgy volt tehát, ahogy azt An Vapet mondta. Mindenki megtudta, hogy hol lesz a helye, s hogy mikor hova kell mennie, mit kell tennie. Ezután a londa a lelkükre kötötte a titoktartást, s megkérte őket, hogy pihenjenek délután, hogy másnap készen legyenek a bevetésre.

XIII. fejezet
FELISMERÉS

Ahogy közeledett az este, különös félelem lett úrrá a csapaton. Sníger ismét figyelmeztette őket, hogy egyedül ne menjenek sehová. A vacsora alatt Dargert és An Vapetet kivéve mindenki csendes volt. Mosakodni is kettesével mentek, majd felkészültek az alváshoz. A szobák előtt két testőr őrködött. Mikor Sníger már biztonságban tudta a társaságot, s odakint kezdett sötétedni, felfedezőútra indult. Csendesen körbejárta az épületeket. Vinc apó és Helia néni még ébren voltak, de nem féltek, mert a mellettük levő szobában aludt Mákos bácsi és a katonák egy része. Morgit szobája kívülről sötét volt, s ez felkeltette Sníger gyanúját. Sníger a trükkmesterek egyik régi fogását alkalmazta, hogy a szakácsnő közelébe jusson. Köpenyét kifordítva, s a fekete köpenybelsőbe burkolózva szinte láthatatlanul osont át az ebédlőn. A konyha ajtaja résnyire nyitva volt, de odabent teljes volt a csend. Nesztelenül préselte át magát a nyikorgásra hajlamos ajtó résén, s amennyire a homályban ki tudta venni a körvonalakat, körülnézett a konyhában. A helyiség közepén két nagy asztal állt. Oldalt mindenütt szekrények sorakoztak, tele edényekkel, s evőeszközökkel. Két ajtó nyílt innen. Az egyik észak felé, Morgit szobájába, a másik keletnek, a kamra felé.

Morgit szobája ekkor kinyílt, s a londának alig volt ideje, hogy behúzódjon az egyik szekrény mögé. Amennyire a gyertyát tartó lény alakját ki lehetett venni, nem Morgit volt az. Egy izmos gulani manó²⁰ zárta be maga mögött az ajtót. Fejét ronda sebhely díszítette a halántékánál. Nem nézett körül, hanem letette a konyhaasztalra a gyertyát, s elfújta a lángot. Sníger a pillanatnyi sötétben is jól látta, hogy a lény alakja felizzik, s eltűnik a helyéről. A londa most értette meg, hogy mindvégig ki volt az, akit keresett. Egy alakváltó volt köztük, s egy biztos, hogy semmi jóban nem töri a fejét. Most már egészen bizonyos, hogy nem más volt az ellenfelük. Morgit megint

²⁰ A manók népei több rasszra tagolódtak. A mezei manók, vagy tokrok barátságosak, a hegyi, vagy gulani manók zárkóztak, de kicsit nagyobb természetűek, míg a legnagyobb harcos manók kifejezetten agresszívak voltak. A manók negyedik nagy rassza mocsarak körül élt. Ezek az apró vízi, vagy nádi manók alig voltak nagyobbak a tokroknál.

valami rosszban törte a fejét, s a londa tudta, hogy a gyerekek veszélyben vannak. Ez a lény a Fekete Ligának dolgozik, s ha minden igaz, sikerült megtalálni a Liga fejét.

Mivel a konyhaajtó nem nyílt ki jobban, Sníger úgy gondolta, hogy Morgit még vagy a konyhában van, vagy valamilyen apró lényvé változott át. Óvatosan lépett ki rejtékhelyéről, s indult meg az ajtó felé. A földön gyorsan közeledett felé valami, s belemart a lábába. Csak most vette észre azt a nagytestű pókot, ami a padlón várt rá. Érezte, ahogy a mérge a vérébe jut, s tudta, hogy nincs sok ideje a cselekvésre. A pók felé rúgott, de az gyorsabb volt nála. Elővett egy kötelet, s elszorította a sebesült lábát. Nem foglalkozott a fájdalommal. Szájába vett egy fiolát, amiből keserű ellenmérget folyt szét a szájában. Hogy hatásos lesz-e, vagy sem, azt még nem tudta.

A pók Morgit szobája előtt megállt, majd alakja ismét felizzott, megnyúlt, s újfent felvette eredeti alakját: visszaváltozott hegyi manóvá. A manónő arcán kedélyes vigyor terült szét, ahogy lassú mozdulattal meggyújtotta a gyertyát. Sníger homlokán gyöngyözött a veríték. Erőtlenül támaszkodott az asztalnak.

–Végre sikerült! – sziszegte Morgit. – Mikor megtudtam, hogy csúffá tetted a Liga embereit, elhatároztam, hogy az írmagját is kiirtom az egész csapatodnak. Persze az igazi ok nem ez. Miattatok kerültem el a királyi udvartól. Most, hogy vége lesz ennek az átkozott vállalkozásnak, végre újra a megfelelő helyen leszek, ahonnan könnyebben jutok hírekhez. Te azonban túlságosan jól képzett londa vagy. Nem voltál könnyű ellenfél. – hangja most gúnyosból rikácsolóvá változott: - Azt hitted, hogy egy gulani boszorkány eszén túljárhatsz? A londák trükkjei egy varázstudóval szemben mit sem érnek! Hiába voltál olyan ügyes, hogy elbánnj velem! Most én vagyok főlényben, s biztos lehetsz benne, hogy most nem úszod meg élve. Ez a mérge percek alatt megbénít. – Ezzel a mondatával elárulta ugyan magát, s a londa már tudta, hogy nem a megfelelő ellenszert vette be, de karjait már alig-alig tudta mozgatni. Kitapogatta a szükséges fiolát, s hogy könnyebben bevehesse a tartalmát, lerogyott a földre. Érezte, ahogy a gyógyszer szétfolyik a szájában, de tudta, hogy percekbe is beletelhet, míg végre kifejti a hatását. Addig a boszorkány van főlényben. A banya egyre közeledett hozzá, s kéjes elégedettséggel folytatta:

–Másra gyanakodtál, igaz? Tudom, hogy Tobriát többször is figyelted! Ezzel ragyogó ötletet adtál. Ha elteszem láb alól a lányt, még jobb pozícióba kerülök, mint eddig. A királynő közeléből jobban tudom irányítani a felkelést, mint a konyhából. Jól okoskodtál, de nem teljesen. Ostoba! Hiszel ezekben a kölykökben? Holnapra mindannyian holtak lesznek! Még a herceg is. – Snígernek már a légvétel is nehézséget okozott. Hörgése elégedettséggel töltötte el a boszorkányt. Az egyik fiókból egy bárdot húzott elő, s a londa mellé lépett. Hangja kegyetlenné változott: - Megadjam neked a kegyelemdöfést? Vagy inkább várjam meg, míg nem tudsz már levegőt venni? Nincs ennyi időm. – A bárdot meglendítette, hogy lecsapja vele a földön ziháló Sníger fejét, de a csuklójára kötél tekeredett. Az alakváltót ugyan váratlanul érte a támadás, de elég lélekjelenléte volt ahhoz, hogy ismét alakot váltson. Sníger már nem volt neki ellenfél. Tudta, hogy a londa hamarosan meghal a méregtől, s senki nem fogja tudni megmenteni. Új ellenfele azonban nagyobb veszélyt jelentett számára. Teste ismét pókká változott, s eltűnt az aszalok alatt. A szoba túlsó végén jelent meg. Visszaváltozott manóvá, s szembenézett új támadójával.

A konyha ajtajában egy fiú állt. Csakris volt az. Ruházatát hosszú, fekete köpeny takarta el. Lábán megviselt félcipőt viselt, amit talán hetek óta nem pucolt ki. Szemöldökét mérgesen összevonta, s támadásba lendült. Morgit nem ijedt meg a kölyöktől. Egy új fegyver után nyúlt, ami egy nagyméretű kés volt. A fiú gyakorlott mozdulattal hajolt el a vágás elől, s erős ütéssel vágta gyomorszájon a meglepett banyát. Morgítból sípoló hang kíséretében távozott a levegő, de még idejében félrekapta a fejét a tarkójára irányzott ütés elől. Mivel hátrányba került, ismét kénytelen volt varázserejét használni. Teste ismét felizzott, megnyúlt, s egészen a plafonig emelkedett. Egy troll jelent meg a konyhában. A fiú tudta, hogy ennek fele sem tréfa, de nem ijedt meg a monstrumtól. A hatalmas ököl lesújtani készült, de a gyerekeknek csak hűlt helyét érte.

Sníger eközben kezdett jobban lenni. Végre kapott levegőt, s sikerült felülnie, bár talán jobban tette volna, ha halottnak tette magát, mert akkor a troll nem figyel fel rá. A szörny egy lépést tett felé, de a fiúnak elég volt ennyi figyelemelvonás ahhoz, hogy egy trükkmesterek által használt bilincset tegyen a troll lábára. A lény teste megingott, s elvesztette egyensúlyát. Szerencsére Snígernek

már volt annyi ereje, hogy az asztal alá guruljon a zuhanó test elől. A fiú felkészült, hogy a banyára vesse magát, de annak teste ismét felizzott, s egy denevér jelent meg a szobában. Furcsa, vékony hang töltötte be a helyiséget, ahogy a bőregér távozott:

–Ezt nem ússzátok meg ennyivel! Még visszajövök!

A fiú két dobónyilat is utánaengedett, de látszott, hogy ebben még nem volt elég gyakorlata, mert azok erősen célt tévesztettek. A denevér a szakácsnő szobájába röppent, s ott a nyitott ablakon keresztül távozott az éjszakába. Csakris megállt, s ismét mérgesen összevonta a szemöldökét. Lassan, megfontoltan mozdult meg, de hang nem hagyta el a torkát, csak egy halvány mosoly futott át az arcán. Úgy tűnt nem tud beszélni, mert néhány mozdulattal jelezte Snígernek, hogy arra kíváncsi: jól van-e?

–Köszönöm. – válaszolt a londa. – Most már rendbe jövök. Csakris ezután jelezte, hogy megpróbál a varázsló nyomába szegődni, s ő is Morgit szobáján át távozott.

Sníger hálásan nézett utána, s maga is megpróbált talpra állni. Ez a második próbálkozás után sikerült is neki. Csakris megmentette az életét. Ki tudja hányadszor menekült meg a halál torkából. Kevés londa büszkélkedhetett ezzel az életkorral, s kevésnek volt annyiszor szerencséje, mint Snígernek. Hányszor, de hányszor meghalhatott volna, sőt mondhatni, hogy normális esetben meg kellett volna halnia, de mindig közbejött valami. Mintha csak egy szerető lény gondoskodott volna arról, hogy mindig megmeneküljön. Vajon miért ő? Milyen sokan haltak meg mellette a hosszú évek alatt. Talán ezekért a gyerekekért? Talán. Megpróbálta összeszedni magát.

Gliarang elégedetten sóhajtott fel. A sötétben Smilard nem látott semmit. Mióta lement a nap, csak azt hallgatta, ahogy a hegyi tündérlány kisebb megszakításokkal a kötelét rágja.

–Sikerült szétrágnod?

–Még hátra van a csomó a lábamon, aztán titeket is kiszabadítalak.

–Tiamam, jól vagy? – kérdezte Smilard a másik lánytól, aki csöndben feküdt a sötétben.

–Nem igazán. – hallatszott a válasz.

–Tudok segíteni? – szólalt meg ismét a glaul.

–Ha Gliarang kioldoz, sokkal jobb lesz. –válaszolta az erdei tündér. A glaul csendben ült a sötétben és várta, hogy a hegyi tündérlány végezzen a bogozással. A nap folyamán sok mindent megtudott a két lányról. Gliarang egy Römarak nevű hegyi tündér nagyúr lánya volt, aki történetesen a legnagyobb hadvezér volt köztük – legalábbis a lány ezt állította. A lány szigorú nevelést kapott, s lenézte Délvidék más népeit. A hegyi tündéreket alapvetően feljebbvalónak tartotta a többinél. Két barátnőjével úszkált egy hegyi tóban, mikor rájuk támadtak. Állítólag nehezen fogták el. Tiaram egy tudós erdei tündér lánya, akit utazás közben kaptak el. Éppen nagybátyjától utazott hazafelé, mikor rájuk törtek a Liga emberei. Hogy pontosan mi történt, arra nem emlékezett, mert őt is elkábították, mint Smilardot.

–Köszönöm. - hangzott Tiaram gyenge hangja. A másik lány most végzett a csomója kioldásával. Most már ketten szabadok voltak. Megkeresték Smilardot, és segítették eloldozni a köteleit. Jó darabig eltartott, míg az elgémberedett kezek utat találtak az erős kötél csomóiban, de végül a bog engedett, s a glaul szabad volt – legalábbis a keze.

–És most mit tervezel? – kérdezte Smilard, miközben a lábán levő kötelet próbálta meg eloldozni.

–Reggel csak a kopasz Sulfur hoz ennivalót. Vele könnyűszerrel elbánunk hárman. Ha elintéztük, akkor már csak kijutunk valahogy. Most fontos, hogy pihenjünk, mert holnap nehéz napunk lesz.

Smilard nem szólt semmit, bár elgondolkozott azon, hogy a mai napnál jöhet még rosszabb is. A legkellemetlenebb az volt az egészben, hogy két idegen lánnyal zárták egy cellába. Még szerencse, hogy a latrina el volt kerítve a szoba végében egy fallal, bár a használata így is kínos pillanatokat jelentett a fiúnak, s valószínűleg a két lánynak is. Aztán meg zavarta Gliarang fölényeskedése és Tiaram zárkózottsága, jöllehet az erdei tündért igen megviselték az átélt szörnyűségek, s tele volt félelemmel, még ha ezt hegyi „rokona” előtt nem is merte kimondani. Elég volt csak a megtört kék szemeibe belenézni, s a fiú már értett mindent. A zsibbadás lassan kezdett tűrhetővé válni a kezében és a lábában. Bízott benne, hogy másnap megfelelően tudja majd használni őket. Hogy mi történik akkor, ha Gliarang terve nem sikerül, arra nem is

mert gondolni. A hegyi tündér felől jövő csendes szuszogás elárulta, hogy ő már alszik. A fiú megpróbálta követni a példáját.

XIV. fejezet
LEANOR

Ködös, párás reggelre ébredtek. Nyugat felől felhők jöttek, s ahogy reménnyel töltötték el a szomjazó növényzetet, úgy borút hoztak az indulásra kész csapatnak. Mivel Helia néni és Vinc apó szolgálták fel a reggelit, Morgit hiánya némi magyarázatot igényelt. Sníger ismét a szokott derűjével emelkedett szólásra:

–A mai nap kissé nehezebb dolgunk lesz, mint eleinte gondoltam. Morgitról kiderült, hogy boszorkány. Most az egyszer a külső nem volt megtévesztő. Ő volt az alakváltó, akit már régóta kerestünk, s a jelek arra utalnak, hogy ő lehet a Fekete Liga vezetője. Egy alakváltó elég kemény ellenfél, még egy trükkmesternek is, úgyhogy fel kell kötnünk a nadrágot, ha sikerrel akarunk járni. Nem mehetünk a rövid úton sem. Kénytelenek leszünk kerülővel menni, mert várni fognak ránk. Útközben megállunk azon a helyen, amit a múltkor említettem. Aki a biztonságban akar maradni, az ott jó helyen lesz. A többiek velem jöhetnek erre a bevetésre, ha felkészültek arra, hogy bármi történhet! A legnagyobb fegyverünk a meglepetés.

–Még egyszer ki kell hangsúlyoznom, hogy nem tartom szerencsésnek a gyerekek bevonását. – mondta komoran Tobria. – A felkészítésük még elég hiányos...

–Nagyon jól tudod, hogy a tervben a gyerekeknek egész más szerep jut.

–Ha figyelembe vesszük, hogy Morgit alakváltó, és pókká változva akár az egész tervről tudhat... - Sníger ismét az udvarhölgy szavába vágott, bár ez nem volt szokása.

–Éppen ezért megyünk Leanorhoz. Ott újra átgondolhatjuk a tervet, s talán maga a Súlyomasszony is segít nekünk.

–Tényleg létezik a Súlyomasszony? – kérdezte meglepetten Muland.

–Azt hittük, csak mese az egész. – csatlakozott hozzá Sahmat.

–Ezt a szöveget már Medomtól is hallottam. – mondta türelmetlenül Goldinger. – Már hogy lenne mese egy ilyen tünemény. Én magam vagyok rá a legkíváncsibb.

–Ki a csoda az a Súlyomasszony? – kérdezte halkán Vapetet Darger. A brard azonban nem válaszolt, csak egykedvűen megvonta a vállát, jelezvén, hogy neki sincs fogalma a dologról.

–Miből gondolják, hogy a Liga elől biztonságban leszünk ennél a nőnél? – kérdezte a herceg, de meglepetésére Helia néni válaszolt:

–Nem hallottál még a Sólyomasszonyról?

–Nem. – rázta meg a fejét a fiú, s Mulandon és Sahmaton kívül a többiek is tanácstalanul néztek az újdonsült szakácsnőre.

–Mesélne róla Helia? – kérte Tobria az asszonyt.

–Hát persze! – telepedett közéjük a nő, miközben a gyerekek kiszolgálták magukat a reggeliből. – A Sólyomasszony úgy törődik az állatokkal, mintha azok a gyermekei lennének. A falubeliek azt mondják, hogy érti az állatok nyelvét. Sok-sok állat veszi körül. A legtöbb ezek közül közönséges ember számára nem szelídíthető, s éppen ezért nem könnyű eljutni hozzá.

–Egy egyszerű tudatboszorkány? – kérdezte Medom.

–Nem, nem! – rázta a fejét Sníger. – Leanor biztosan megbántódna, ha boszorkánynak neveznék. Neki egész másból áll a varázsereje. Ha találkozol vele, meg fogod érteni. Minden élőlény megszelídül a közelében. Én akkor találkoztam vele, mikor még a faluban élt. Csak pár éve költözött ki az erőbe, mert a falusiak félték a körülötte nyüzsgő állatoktól.

–És akkor mi hogyan jutunk hozzá? – kérdezte aggódva Ixis.

–Bízunk benne, hogy tudni fogja, jószándékkal vagyunk. – válaszolt a londa.

–Nem félünk a noxitol²¹, nem bánt az, csak megkóstol. – súgta Medom a mellette ülő Dargernak, aki megborzongott ezektől a szavaktól.

–Hadd áruljak el még valamit. – mondta Sníger. – Csakrisról már sok jót hallottam, hiszen néhányunkat már megmentett, de a múlt éjjel engem is. – a londa néhány szóval elmondta mi történt, s hogy Morgit hogyan leplezte le magát, majd így fejezte be: - Biztos vagyok benne, hogy a leveleteket megkapva ő is a segítségünkre lesz. Szerencsére nem tud a haditervről, amit meg kell változtatnunk, mert rossz helyen lenne rossz időben. Mégis biztos vagyok benne, hogy követni fog bennünket, mint egy jótékony árnyék.

A Rhabdodonok nyugodtan várták, hogy a gyerekek felszálljanak rájuk. Egészen szelíd hatások voltak, bár gyorsaságuk messze

²¹ Baryonyx – ragadozó dinoszaurusz.

meghaladta más délvidéken élő hátasokét. Ahogy a vásárra menet, úgy most is An Vapet volt az, aki Dargerrel együtt hátráltatta egy kicsit a csapatot. A brard szüntelen ki akart esni a számára szokatlan nyeregből, míg a manógyerek olyannyira élvezte a dinogolást, hogy a hátasa felágaskodott a rossz mozdulataitól, s ledobta a hátáról.

–Talán jobb lesz, ha Darger velem jön! Nem lenne szerencsés, ha éppen most kóborolna el valamerre.

A manógyereket nem kellett biztatni. Sníger háta mögött is jól érezte magát. A londa lassan elindult. Mögötte a fiúk álltak sorba, s hátul a lányok következtek. Csi-Pan és Tobria után Goldinger Shrakkal zárta a sort. Mikor Sníger látta, hogy mindenki – még Vapet is – ura a hátasának, kicsit gyorsította a tempót. Leanor a kastélytól délnyugatra élt egy különös erdőben, amibe nagyon kevesen jutottak. Ezt a helyet kellett most megkeresniük.

Sulfur álmosan nyitott be a rabok szobájába, s mielőtt a szeme hozzászokott volna az ablaktalan helység sötétjéhez, valaki kirántotta övéből a kardját, s a torkának szegezte. A haramia egy pillanat alatt teljesen felébredt, s a kezében tartott tányérok most tompán csörrentek a földön, szétszórva sovány tartalmukat. Sulfur kénytelen volt egy dühös tündérlánnyal farkasszemet nézni egy pillanatig, s tudta, hogy az élete egy hajszálon függ. A lány mellett egy fiú lépett elő. Valamivel magasabb a tündérnél: az embergyerek.

–Ne öld meg! Inkább kötözzük meg és had délvezze azt, amit mi. Zárjuk be a helyünkre. – javasolta Smilard..

–Én figyelmeztettelek! – sziszegte mérgesen Gliarang, s a hideg pengét egészen nekiszorította a férfi torkának, akinek most kövér verejtékcseppek jelentek meg a homlokán. Smilard az Akadémián tanult kötözési eljárással hamar összekötötte a kezét és a lábát, majd bezárták a tömlöcbe. Végre kint voltak. A levegő frissen és csodásnak tűnt ezen a napfényes helyen, ami nem volt más, mint egy bányászház nappalija. Őket valami mellékhelyiségben tartották fogva. Óvatosan kémleltek ki, s látták, hogy nem lesz könnyű dolguk. Az ajt előtt egy férfi állt, állig felfegyverkezve, bár kissé álmosan a korai őrsváltás miatt. A nap még csak az első ívében járt.

Tiaram fáradtan és megtörtén állt a két másik gyerek mögött. Hosszú, szőke haja kócosan omlott a vállára, s takarta el megviselt

zöldes bőrruháját. Tiaram erősebb és keményebbre dolgozott bőrruhát viselt, de ez nem dínóbőrből, hanem valamilyen emlősnek a bőréből készült és barna színű volt. Egyetlen fegyverüket, egy hosszú kardot, most a hegyi tündérlány tartotta a kezében. Smilard kérdően nézett rá, jelezvén: tőle várja az irányítást, hiszen az eddigi szabadulásukat is neki köszönhetik.

–Csald be az őrt, én pedig elbánok vele. – suttogetta a lány. A glaul nem ellenkezett, lévén nem volt jobb ötlete. Megvárta, míg Gliarang elhelyezkedik, s megköszöri a torkát:

–Uram! Bejönne egy pillanatra? – Az őr meglepetten lépett beljebb.

–Mi van Sulfurral? És mit.. – nem fejezhette be a mondatot, mert Gliarang ismét a kardot a nyakhoz módszerrel torkára forrasztotta a szót.

Pár perc múlva a férfi megkötözve Sulfur mellett találta magát a cellában. Most már jobban körülnézhetnek, mielőtt elhagyták volna a helyüket. A ház, amiben foglyul tartották őket a bányához közel helyezkedett el. Nem messze tőlük egy lezárt föld alatti tárna volt a hegy oldalában. A másik oldalon a bányászfalu többi háza állt, feltehetően tele a Liga embereivel. Ha ki akartak jutni innen, akkor csak a falu felé mehettek. A hegyoldal a sok bányászás miatt túlságosan meredeknek és veszélyesnek tűnt. Még egy lehetőség volt: megpróbálni a régi tárnát, hátha vezet valahova, ahonnan jobb pozícióba kerülnének.

Úgy látszik Gliaranggal egyre gondoltak, mert mindketten egyenesen a föld alatti járat felé néztek. Smilard gyorsan belekarolt Tiaramba, hogy segítse a legyengült tündérlányt. Ő megpróbálkozott valamilyen halovány elutasítással, de túl gyenge volt ellenkezni, így hát kénytelen volt engedni, hogy a glaul vezesse. Gliarangnak még volt annyi lélekjelenléte, hogy összeszedte a szétgurult reggelijüket. Még szükségük lehet rá.

Az ösvény, amin Snígerék haladtak, keskeny volt, de a dínók biztosan jártak rajta. Fűrge léptüket még a leszakadt ágak, vagy fahasábok sem lassították le. Ilyenkor ugrottak egy nagyot, vagy hirtelen mozdulattal kitértek oldalirányba. A dinoglónak észnél kellett lennie, hogy ilyenkor ne essen le az állat hátáról, hiszen a Lídiumban használt lovak csak akkor változtattak irányt, ha a gazdájuk utasította őket. A dinoszauruszokból azonban nem tudták

kiölni ezt az önvédelmi reflexet. A rhabdodonokat éppen ezért csatára nem lehetett használni, hiszen hanyatt homlok elmenekültek volna dinoglójukkal együtt a csata színhelyéről.

Az ösvény egy irtásig tartott, ahol valaha favágók dolgozhattak. A sok megcsonkított fa helyén még éppen hogy elkezdett újraéledni a főleg cserjékből álló növényzet. Sníger azonban nem állt meg, csak lassított egy kicsit a tempón. Csak éppen annyira, hogy a nyílt terepen való száguldozáshoz szokott állatok könnyebben kikerülhessék a fákat, vagy szükség estén átugorhassák az eléjük kerülő akadályokat. A terep kezdett emelkedni, ahogy közeledtek a Danador előtti dombvidékhez. Mikor az egyik domb tetejére értek, egy gyönyörű patakmeder tárult a szemük elé. A víz kimosta a két domb közötti területet, s kacskaringós utat ásott magának. A patak azonban nem volt sem mély, sem gyors, úgyhogy miután leértek a dombról, könnyedén átgázolhattak rajta. Sníger egészen lelassította a csapatot:

–Legyen nyitva a szemetek. Ez már Leanor földje! Nem szeretnék egy Coelophysis csorda karmaiba jutni!

–A Súlyomasszony még ilyeneket is tart? – rökönyödött meg Ixis.

–Azt nem mondhatnám, hogy tart. – szólt hátra a londa. – Inkább az állatok jönnek el hozzá. Leanor amolyan kellemes társaság az állatoknak. Valahogy úgy, ahogy a víz oltja a szomjat.

A patak túloldalán a növényzet is megváltozott. A bükkfák egyhangúságát sok más erdei fa váltotta fel. A fény is jobban áthatolt a lombkoronán, s így az aljnövényzet is dúsabb lett. A fákon és cserjéken kívül tarka virágú kúszónövények száza törtek a magasba, mintha csak egy virágoskertbe érkeztek volna. A rhabdodonok azonban nem tudtak áthatolni a sűrű növényzeten.

–Amíg nem találjuk meg az ösvényt, a patakparton megyünk tovább.

– közölte Sníger. A kis csapat libasorban követte.

–Kíváncsi vagyok rá, hogy milyen az a Súlyomasszony. – mondta Muland. – Remélem nem hasonlít Morgitra.

–Nem hiszem. Ha ilyen szép virágok vannak a kertjében, akkor ő maga sem lehet csúnya. – válaszolta Tobria. Sníger bizonyosan tudta volna, hogy Leanor hogy néz ki, de most az ösvény keresésével volt elfoglalva. Itt-ott belegázoltak a sekély vízbe, de a növényzet sehol sem engedte beljebb őket. Mintha csak azért burjánzottak volna olyan gazdagon, hogy távoltartsák a hivatlan látogatókat.

–Miért nem vágjuk át magunkat karddal? – kérdezte Medom. – Így csak megkerüljük az egész erdőt, s még este is itt leszünk.

–Leonor birodalmába erőszakkal nem lehet bejutni. Hidd el nekem, hogy jobb, ha nem próbálsz meg. Mikor apáddal a kastélyban voltunk, Leonor egyszer eljött hozzánk. Akkor még egészen kicsi lányka volt. Elmesélte, hogy útközben megtámadta két férfi, de az állatai a segítségére siettek. Ha a növényeit támadod meg, őt támadod meg. Azért is ilyen dús itt a zöld. Leonor szeretete táplálja, vagy legalábbis erősíti őket.

–Olyant már hallottam, hogy a tehenek zenére jobban tejelnek, - mondta Sahmat – de hogy a növények jobban nőjenek, ha szeretik őket?

–Állítólag van olyan virág, ami sehol máshol nem virágzik Gendoron, csak itt, Leonor erdejében. – válaszolta Sníger.

–Hát, - csóválta meg fejét a fiú – hiszem, ha látom. Ha nem tudnám, hogy ébren vagyok, azt hinném, álmodok. Eddig csak mesékben hallottam ilyen sztorikat. És miért hívják Súlyomasszonynak?

–Az első állatok egyike, amely barátságot kötött vele, egy fehér súlyom volt. Mindig magasan a feje fölött repült, s ezért a falubeliek elnevezték Súlyomlánynak, majd később csak Súlyomasszonynak.

–Ezek szerint férjnél van? – kérdezte most Medom.

–Nem, bár csodálatos teremtes. – sóhajtott Sníger. – Még a Tündérek között, ahonnan származik sem láttam hozzá foghatót. De vannak dolgok, amiket szavakkal nem lehet leírni. Hamarosan ti is meglátjátok.

–De hát nem azt mondta, hogy Onagrosban lakott? Akkor hogyan lehet Tündér? – kérdezte Medom.

–Ez egy hosszú történet. Az azonban biztos, hogy Leonor szülei Tündérek voltak, s a Lányukat egy ismerősnél helyezték biztonságba, míg visszajönnek.

–És mi lett velük?

–Nem jöttek vissza. – válaszolt tömören Sníger.

A nap a második ívének végére járt, mikor végre megtalálták a keresett ösvényt. Különleges út volt ez. Zöld mohapárna borította az erdőnek egy részét, s mint egy kanyargó zöld folyó tűnt el a fák között. Sníger örömmel léptetett rá hátasával, s most végre gyorsabban tudtak haladni. A puha ösvény mellett kanyargó törzsű fák, méteres színes virágtölcsérek tarkították az utat, s némelyik

tarka inda a fejük fölül lógaszkodott a mélybe. A sűrű növényzetből vigyázó szemek követték nyomon őket, de ez nem töltötte el őket félelemmel. Nyugodtan dinogoltak tovább.

–Ez csodálatos! – sipította Darger.

–Olyan tiszta ez a hely. – mondta Tobria. - Valahogy olyan mély békesség árad belőle.

Csi-Pan szemei megteltek könnyel, de nem szólt semmit. Arcán némán peregtek le a könnyecsek. Sníger megállította a hátságát. Előtte az úton egy kékruhás nő állt. Haját aranylő hajpánt keretezte a homlokánál, s hosszú barna haja tele volt színes virágokkal. Vállán egy fehér sólyom volt, lábainál pedig egy lycanops²² ücsörgött békésen. A korát nehéz lett volna megmondani. Úgy húsz-huszonöt éves lehetett, és sugárzott belőle az energia és a békesség. Sníger lepattant a nyeregből, s a nő felé sietett.

–Sníger, a londa! – szólalt meg egy lágy hang.

–Leonor! De jó téged újra látni!

–Örülök, hogy eljöttetek. Ugye maradtok egy darabig!

–Egy kis segítségre lenne szükségem. Két fogoly tündérlányt és egy fiút akarunk kiszabadítani, de addig szeretném, ha nálad lehetne két lány.

–Akkor igen jó, hogy hozzám fordultál! – mosolyodott el a Sólyomasszony. – Ha te nem jössz, bizony én indultam volna, hogy állataimmal kiszabadítsam azt a három szerencsétlen teremtet. A régi kőbányában tartják őket fogva.

–Követtem őket, de egyedül nem vágtam bele. Annál sokkal jobb ötletem támadt.

–Kíváncsivá teszel. – szólt a nő. – Morgit sok gondot okozott nektek, ugye?

–Igen. Te tudtál róla?

–Tegnap óta, ahogy te is. – Ekkor már a gyerekek is körülöttük álltak. Mindenki leszállt a hátságáról, s némán figyelték a beszélgetőket. A rhabdodonok békés legelészésnek láttak, s Leonor nem szólt rájuk még akkor sem, amikor a szeme láttára falták fel a gyönyörű virágokat. Leonor ekkor Csi-Panhoz lépett, akinek arca egészen nedves volt a néma sírástól. A nő átölelte a lányt, aki ekkor

²² Kutyaszerű őshüllő.

felzokogott. Egészen hozzábújt a Sólyomasszonyhoz, s csak úgy rázta a sírás. Leanor Sníger felé fordult:

–Mielőbb indulnotok kéne, hogy a gyerekek ne szenvedjenek sokat. Tudom, hogy őt magaddal akartad vinni, de talán jobb lenne, ha itt hagynád. Furcsa híreket hallottam a barbárok földjéről, s Csi-Pan meg fog ebben erősíteni, úgy látom. – most a zokogó lányhoz fordult. – Szegénykém! Sok szenvedésen mentél keresztül, de most már vége. Itt megleled a békédet. – Aztán a többi gyerekhez fordult: Aki itt marad, az jöjjön velem. Itt biztonságban lesz. Én pedig gondoskodni fogok, hogy legyen segítségetek.

Sníger annyi mindent szeretett volna még kérdezni, de belátta, hogy erre most nincs idő. A rövid haditanács után a fiúk nehezen indultak el. A hátasok az út további részében már akadályozták volna őket, ezért inkább itt hagyták őket, ahol nem volt szükség kötőfékre ahhoz, hogy nyugton maradjanak. Ők maguk pedig degeszre tömött hátizsákjaikkal elindultak, hogy a Liga nyomába érjenek.

XV. fejezet
A SZAKADÉK

Smilard a fáklya fényénél szorongó szívvel szemlélte a bánya düledező falait. Hogy miért ásták ide ezt a hosszú járatot, azt el sem tudták képzelni, hiszen a mésző nem rejtett értékes ásványokat. Mindezt régen építhették, hiszen a mennyezetet itt-ott alátámasztó fák már elég korhadtak voltak ahhoz, hogy bármikor rájuk omolhasson az egész. Gliarang itt készségesen előreengedte a fiút, bár ebben nem volt semmi hátsó szándék. Ahogy Vapetnél, úgy a tündérlánynál sem kerülhetett szóba a félelem. Egyszerűen úgy tartotta illendőnek, hogy a fiú menjen elől, hiszen ez a hegyi tündéreknél így volt szokás. Hátul némán és megtörten bandukolt Tiaram. A sovány reggeli nem adott neki annyi erőt, hogy szaladhasson, de azt nem engedte, hogy Smilard segítsen neki. Így hát bevárták, amikor lemaradt valamelyest. Hosszú idő telt el, baktatva az egyre mélyebbre bukó sötét folyosón, s a fáklya is már kezdett leégni. Gliarang talált ugyan néhány régi, de használható fáklyát, de tudták, hogy sokáig szükségük lehet erre a fényforrásra.

Egy központi részhez érkeztek, mikor mögülük felhangzott az üldözők távoli hangja. Ebben a tágasabb teremben rozsdás, törött szerszámok heverték szanaszét. Egy kisebb fabódé rogyadozó maradványai álltak a fal mellett, s három járat is indult tovább. Gliarang egy darabig ácsorgott, s megállította Smilardot, aki találomra elindult az egyik járat felé. Halkan súgta oda a fiúnak:

–Ha továbbra is ebben a lassú tempóban haladunk, akkor hamar utólrénekn minket. Azt pedig, hogy melyik járat vezet a szabadba, nem tudhatjuk. Itt kell elrejtőznünk, s figyelni, hogy merre mennek tovább, de még nem tudom, hogyan.

A glaul körülnézett a fáklya halvány fényénél, s észrevett egy kisebb üreget a rogyadozó bódé mellett.

–Van egy ötletem. – súgta vissza a tündérlánynak, s intett, hogy kövessék.

Északnyugat felé vezetett az a vékony ösvény, amin Sníger és csapata gyalogoltak. A felhős tavaszi nap hűvös volt ugyan, de a csapat hátát alaposan megáztatta az izzadság, ahogy szapora léptekkel igyekeztek a bánya felé. Medom és Smilard egykedvűen,

csöndben haladt, de Dargert a nehéz hátizsák sem tudta lelassítani. Ráadásul állandóan „edzett” a csúzlijával, s a többiek nagy bosszankodására minden mozgóra tüzelt. Egy megsebzett szerencsétlen rigó után Shrak végre elvette a fegyverét, amit Darger duzzogva vett tudomásul, s most egy darabig csöndben volt.

An Vapet is komor volt, de lelkes tűz égett a szemében. Sníger olyan komoly feladatot bízott rá, ami igazán egy felnőttnek való volt. Büszkén tervezgette, hogy helyrehozza egykor megcsorbított hírnevét, s talán még a családjához is visszatérhet.

Az a kőbánya volt az uticéljuk, mely Paldint valaha ellátta mészkővel, s most már csak elhagyatott bányászházak kihalt otthona volt. Mivel Sníger nem akarta bevetés előtt teljesen kifárasztani a csapatot, a nap ötödik ívében tábort ütöttek. A fiúk így is teljesen kimerültek a szokatlanul sok gyaloglástól. Kis tábortűzet gyújtottak, s elővették a húst és kenyeret

Az üldözők csapatát Zub vezette. Idegesen állt meg a csarnokban, s fejét vakargatva nézte a három járatot. Hét másik férfi volt vele, állig felfegyverkezve. Hárman nagy hálót lóbáltak a kezükben, míg msik kötelet szorongattak arra az esetre, ha megtalálnák a szökevényeket.

–Hé Spice! – kiáltott hátra a szakállas férfi, mire egy magas, izmos férfi lépett elő, kezében fáklyával és kötéllel. – Te dolgoztál itt valaha. Hova vezet ez a három járat?

–A két jobboldali az zsákutca. Mikor rájöttek, hogy nincs itt trinit, abbahagyták az ásást. A balaoldali meg valami föld alatti barlangba vezet. Oda viszont jobb, ha nem megyünk be. Lidércek lakják, vagy mi a fene.

–A főnök elevenen nyúz meg minket, ha nem visszük vissza élve a foglyokat! – sziszegte Zub vészjósló hangon. – Ha az a járat egy sárkányfészekbe vezet, akkor is elő kell kerítenünk őket! A fene essen bele ebbe a sziklába, hogy nem látszanak a nyomok! – Két.két emberét elküldte, hogy derítsék fel a két rövid járatot, majd letelepedtek a földre, hogy megvárják őket.

–Jobb, hogy nem vagyunk ott, a többiekkel. – mondta egy marcona férfi, a hangjában bújkáló félelemmel. – Az úrnő darabokra vágatja Sulfurt és Kancsalt, amiért hagyták elszökni a foglyokat.

–Én sokkal inkább attól tartok, - mondta Zub – hogy velünk mit csinál, ha üres kézzel térünk vissza.

–Az a ravasz hegyi tündér eszelhette ki az egészet. A másik kettő be volt tojva. – szólalt meg most Spicc.

–Könnyebb lett volna a dolgunk, ha a főnök átváltozik valamilyen jó szaglású állattá és úgy eredünk a szökevények nyomába. – szólalt meg a marcona alak.

–Azt mondta, hogy innen csak egy kijárat van. – közölte Zub. – Csak az a baj, hogyha kettő lesz, annak is mi leszünk az okai. – Ekkor tért vissza az a két férfi, aki a középső járatba indultak el.

–Ott egy lélek sincs! Még csak el sem bújhattak. – szabadkozott a magasabbik.

–Elmész a csudába a viceiddel Spicc! – morogta Zub. – Ha lidérces járatba kell bemennünk, te fogsz előre menni!

–De hát főnök én..

–Csöndbe legyél! Szerencséd, ha a Kehes meg a Csorba orrú megtalálják őket.

–Mi ugyan nem! – szólalt meg egy sebes orrú férfi, aki ekkor lépett elő a jobb oldali járatból.

–Hogy az a... - kezdte volna a szitkozódást Zub, de Spicc, erős termetét meghazudtolva könyörögni kezdett neki:

–Főnök! Ne menjünk be oda! Mindannyian ott fogunk pusztulni! Egyszer négy bányász tűnt el ott, s akik utánuk mentek, azok sem jöttek vissza!

–Fogd be a szád! – kiáltott rá a szakállas bandavezér. – Ha a Ő bosszúja ér utól minket, az minden lidércnél szörnyűbb! Már elfelejtetted tán, hogy mit csinált a Girhesel és azzal a hólyag Parmezáddal? Úgy akarod te is végezni?

Spicc némán hajtotta le a fejét. Mindannyian hallgattak pár másodpercig, majd Zub bizonytalan léptekkel megindult a járat felé. Sok idő telt el, mire eltűntek a tárna mélyén, s elültek a zajok, amiket a távolodók keltettek. Ekkor mozdult meg egy deszka a fal melletti kis hasadék előtt. Először Gliarang lépett ki rajta, majd Smilard követte. Gliarang elővette a kis házban zsákmányolt tűzszerszámot, s meggyújtotta vele a fáklyát.

–Most már tudjuk, hogy arra van az egyetlen kijárat. – mondta a glaul. – Kíváncsi vagyok, hogy visszajönnek-e?

–Arra fogunk megszökni. – szögezte le ellenállást nem tűrve Gliarang. Smilardnak ettől a stílustól most már fejébe szökött a vér.

–Akkor majd te mész előre, ha annyira nem félsz semmitől! Én még szeretném viszont látni a szüleimet, s azthiszem Tiaram is ezen a véleményen van. – nézett a sápadtan előmerészkedő tündérlányra.

–Ti emberek berezelős fajta vagytok. Ezt már rég megmondta az apám. – vágott vissza a hegyi tündérlány. – Tán vissza akarsz menni, vagy mi a csoda? – nézett kihívóan a fiúra. Smilard merev tekintettel nézett vissza.

–Először is megvárjuk, míg visszamennek, ahonnan jöttek, s csak azután megyünk be oda. – mondta a fiú. – Ha nem térnek vissza, be nem teszem oda a lábam! Mi nem rezelősek, hanem óvatosak vagyunk. – vágott vissza élesen. – Nálatok lehet, hogy szokás fejjel a falnak menni.

–Én is úgy gondoltam, hogy megvárjuk, míg visszamennek. – közölte erre a lány.

–És ha nem jönnek vissza.

–Azon ráérünk akkor gondolkodni, ha nem tértek vissza. – fejezte be a beszélgetést Gliarang, s távolabb húzódott a fiútól.

–Enni meg majd a köveket fogjuk..- morogta a glaul, s a sötétben botorkálva elindult, hogy visszabújjon a nyílásba, ami egykor valószínűleg szerszámoskamra lehetett, de mára félig beomlott. Tiaram követte, s nemsokára Gliarang is utánuk jött, mert ismét hangok közeledtek.

–Borzalmas látvány volt. – hallatszott Spicc hangja.

–Ha ezt a főnök meglátja, akkor megússzuk különösebb baj nélkül. – mondta Zub, aki ekkor jelent meg a csarnokban. – Arra nem jutottak át élve, az biztos. Szegény Kehes!

–Úgy zuhant a mélybe, mint egy tehetetlen báb. . – mondta elkeseredett hangon Csorbaorrú. – Még láttam, ahogy megpróbált megkapaszkodni, de nem tehettem semmit. Ha egy lépést teszek előre, magam is a sorsára jutok.

–Az a három gyerek is bizonyára ott vészett. – mondta Spicc.

–A főnök meg tudja nézni. – elvégre denevérré tud változni, vagy mi.

– mondta Zub, s a hangja elhalkult, ahogy lassan visszafelé baktattak a járatban.

Nem sokkal később a három gyermek korgó gyomorral, óvatos léptekkel haladt az ismeretlen veszély felé. A szerszámoskamrában

találtak sok kötelet, de kevés volt alkalmas arra, hogy megtartsa a súlyukat. Gliarang elfogadta Smilard tanácsát, s összekötötték a derekukat. A haramiák beszélgetéséből tudták, hogy valamiféle csúszós szakadék lehet a haladásuk útjában, s erre ez volt az egyetlen logikus ellenszer.

Nem is kellett sokat menniük, mire elértek arra a helyre, ahol a plafonból vékonyan csordogált a víz, s a hosszú idők alatt egész nagy rést áztatott ki a talajból, ami itt nem mészkő volt, hanem valamilyen puhább anyag. Kishíján a hegyi tündérlány is megcsúszott, de szerencsére Smilard szorosan fogta a kötelét. Gliarang azonban nem köszöntö meg ezt a gesztust, jöllehet az életébe kerülhetett volna, ehelyett két társára nézett és komoran megszólalt:

–Muszály erre mennünk. Van elég kötelünk. Megpróbálok leereszkedni a mélybe.

–De hát oda zuhant le az a férfi.. meg a többiek..- sóhajtott Tiaram, aki hosszú idő óta először szólalt meg.

–Kikötjük a kötelet ehhez a sziklához, s mi is erősen tartjuk. – mutatott a glaul egy nagyobb köre, amit a víz moshatott ki a falból. Némán láttak munkához, miközben Tiaram fáradtan támasztotta neki a hátát a hideg falnak, s a gyengeségtől remegő kezeivel a fáklyát fogta. Gliarang ütlegektől tarka arca elszántságot tükrözött. Smilard is minden energiáját bevetette. Tudták, hogy a legkisebb hiba is az életükbe kerülhet.

–Ha leérek, egy füttyszóval jelzek. Csak akkor gyertek utánam, ha két füttyszót hallotok. Semmi értelme, hogy lemászatok, ha ez az út a semmibe vezet.

–Hogy fogsz világítani? – kérdezte a fiú megenyhültebb hangon, ám a lányt ez nem hatotta meg. Továbbra üs hűvös modorban szólt vissza:

–A számban tudom vinni a fáklyát. – ezzel megragadta a kötelet, ami a szakadék mélyébe lógott, s lassan, csúszkáló lábakkal, de éhsége ellenére biztos fogással lassan a mélybe ereszkedett. Tiaram, aki eközben másik fáklyát gyújtott, most könnyező szemekkel nézett a lány után. Félt. Smilard is, bár nem mondott semmit, csak a kötelet fogta és figyelte.

Medomnak erős izomláza volt az előző napi „túrától”, de Sahmat is igen fáradtnak látszott. Nem voltak hozzászokva a hosszú

meneteléshez, s a kereskedőfiúnak ráadásul egy hólyag is nőtt a talpán. An Vapet már korán reggel próbálgatta a buzogányát, Darger pedig szüntelenül azt tervezgette, hogy hogyan fogja miszlikbe aprítani a Liga embereit. Külön néhány dínógalacsint szerzett be Zub számára, aki talán még nem felejtette el az első találkozásuk szó szerint keserű élményét.

Miután elfogyasztották a reggelit, újra útnak indultak, de most már nem olyan gyors iramban, mint előző nap. Dél körül el is érték a kitűzött célt, ahol Sníger szerint a csapdákat fel kellett állítaniuk. A csapdák felállítását, s agyerekek biztonságát Tobria felügyelte. Shrak, Goldinger és Vapet viszont londával tartott, akiknek a szöktetést kellett véghezvinniük.

Medom kicsit irigykedve nézett a brard után, bár nem akart a felnőttekkel tartani. Ezt olyan dolognak tartotta, ami meghaladta volna az erejét, s ebben most böles volt és nem lázadt. Nagy élvezettel gondolt viszont a saját feladatára. Olyan izgalommal segédkezett a csapdák előkészítésében, hogy minden másról megfeledkezett. Szó nélkül segített Dargernak és Sahmatnak, s hamarosan elégedetten szemlélhették meg művüket, mielőtt maguk is elhelyezkedtek

Gliarang karja kezdte felmondani a szolgálatot, s tudta, hogy a kötélnek is hamarosan a végére ér. A magasból a fejére csordogáló hideg víz már teljesen eláztatta, de az erőfeszítéstől ki volt melegegvedve. Végre mikor már a fáklya is veszélybe került a lehulló vízcseppektől, s teljesen elfáradt volna, talajt érzett a lába alatt. Körülnézett, de nem látta a lezuhant férfi tetemét. Erre aztán erősebben kezdte el szorítani a fáklyáját, s így nézett körül. Egy föld alatti barlangba ért, mely tovább vezetett a sötétségbe. Egy füttyszóval jelezte, hogy leérkezett, majd megrázta zsibbadt karjait, s lassan megindult a járat felé. A földön véres nyomok látszottak. Csak reménykedett benne, hogy nem valamilyen ragadozó dinoszaurusz vonszolta erre felé a táplálékát. Pár lépés után megállt, mert érezte, hogy figyelik. Egy lépést tett hátra, hogy a nedves talajon megvethesse a lábát, ha harcra kerülne a sor. A fáklyát maga elé tartotta, hogy jobban tudjon védekezni, bár ereje már igen fogytán volt.

–Kikkkr vatty? – hallatszott egy gurgulázó hang, s egy gúvadt szemű zöld, nyálkásbőrű lény bukkant fel a fáklya fényében. Békaszerű fején szinte fülétől a füléig húzódott a széles szájnnyílása. Nedves bőrét csak egy ágyékkötő takarta. Gliarang felismerte, hogy egy Krekkel van dolga, akik közül a Goar hegységben is élt néhány.

–Gliarang vagyok, Römak tündér nagyúr lánya. – válaszolta. – Tudsz nekünk segíteni?

–Nekkrünkrr? – nézett rá kérdően a krekk.

–A barátaim odafent vannak. Gonosz emberek üldöznak minket.

–Hotyne. – bólintott a lény, s eltűnt a homályban. A tündérlánynak nem kellett sokat várnia, hogy meglássa, hova tűnt el. Négy másik krekk jött vele, akik hosszú, bőrből készült köteleket hoztak magukkal. Vidám kuruttyolással másztak fel a kötélén. Csak az egyikük maradt lent a lánnyal. Nemsokára sok kis bőrkötél ereszkedett le a magasból, s hamarosan Smilard és Tiaram is megérkeztek. Nekik már mászniuk sem kellett, hiszen a krekkék egyszerűen leengedték őket egy-egy kötélén. Aztán hamarosan a brekegő lények is visszamásztak. Úgyesen eltűntették a köteleket, hogy ne hagyjanak nyomot maguk után, majd tovább kísérték a találkozástól boldog gyerekeket Fáradt és éhes tagjaikat most felpezsdítette a remény.

XVI. fejezet
CSAPDÁK

Lassan, óvatosan mászták meg a dombot, melynek másik végében volt a bánya. Ahogy fölfelé haladtak, Sníger egyre gondterheltebb lett.

–Sehogy sem tetszik ez nekem! Sehol egy ör! Pedig tudják, hogy jövünk. Morgit egészen biztosan tudott a tervünkről.

–Talán arra számítanak, hogy a legrövidebb úton jövünk. – mondta Goldinger.

–Bár ennek az eshetősége is fenn áll, Morgit bizonyára nem néz minket ennyire tökkelütöttnek. Tudja, hogy tudjuk, hogy tudja.

–Mi a fene? – horkantotta Vapet.

–Egyszóval nem tudjuk, hogy mire számíthatunk. – összegezte egyszerűbben Sníger, majd lassan tovább osont a gyér növényzetben. Hamarosan felértek a domb tetejére. A dombból félkör alakban volt kiharapva egy rész, s tőle nyugatra álltak a házak. Volt amelyik már egészen romos volt, de a legtöbb még épen állt.

–Még azt a házat sem őrzik, amelyekben a foglyokat őrizték. – vonta össze a szemöldökét Sníger.

–Talán egy másikba vitték őket. – próbálta megnyugtadni Goldinger, bár érezte, hogy nem túl meggyőző. Ő is nyugtalan volt, mint a többiek. Sníger elővette a távcsövét, s hosszasan figyelte a lenti mozgólódást.

–Egészen felbolydult a tábor. Mintha készülnének valamire. Az előbb hat férfi ment be ebbe a tárnába, ami itt van alattunk. Néhányan lóra kaptak és elindultak, megkerülni a dombot.

–Akkor talán a csali-tervvel kezdhethénk. – szólalt meg vigyorogva Shrak.

–Igen. – bólintott Sníger, s intett Vapetnak, hogy tartson vele. Shrak és Goldinger a másik oldalon másztak le a hegyről, hogy a bányászfalu oldalába kerüljenek. Az egyébként is felbojduzott táborra meglepetésként zúdult rá Shrak fültépő csatakiáltása, majd pörölyszerű csapásai, melyekkel az első merséz közeledőket köszöntötte. A mellette hadonászó Goldinger, aki harci díszekkel tette magát félelmetesebbé, nemkevésbé riasztó látványt nyújtott.

Mikor Sníger és Vapet kharsonaszóval érkezve a másik oldalról intézett támadást, hamar híre ment, hogy a királyi csapatok

bekerítették a falut. Ebben nem is volt sok tévedés, hiszen a közelben megbújó Nerich kapitány csak a kürtjelre várt, hogy megjelenhessen az embereivel. Pár perc múlva a Liga emberei gyalog, vagy dínóháton, de menekülőre fogták a dolgot. Csak Morgit maradt a faluban néhány elszánt emberével, s elbarikádozták magukat egy nagyobb épületben. Arról, hogy a menekülők jó irányba „haladjanak”, Nerich kapitány gondoskodott. Tudta, hogy Tobria és a gyerekek tárt karokkal várják őket.

A házban levők meglepődtek, mikor az ablakon beröppent Sníger viszketőporos lövedéke, majd, hogy a hatás teljes legyen, Goldinger egy tüsszentőporos keveréket irányított az ellenség búvóhelyére. Most már nyugodtan megrohamozhatták az épületet, mert a védekezők azzal voltak elfoglalva, hogy hogyan szabaduljanak meg a kínzó viszketéstől, vagy az elviselhetetlen tüsszögést és köhögést okozó tüsszentőpor hatásától.

Nem messze innen az erdei ösvényen fekete ruhás lovasok próbáltak meg átjutni egy tisztáson. Az elől haladó dinogló állata megbotlott, s az utasa a földre esett. A mögötte haladó három férfi megállította az állatokat, s ijedten nézett körül. Az elől állóra a következő percben ragadós folyadék zúdult a magasból, s így tartósan hozzákötődött az ijedtségtől megvadult, de a ragacstól mozogni alig bíró hátsáshoz. Mire a másik három a magasba nézett, rájuk is háló hullott a magasból, s Sahmat most a földön levőkre hagyva áldozatait, továbbshant egy kótélen.

A csapdába került Liga tagokra Medom szórt egy kis viszketőport, majd az így ártalmatlanná tett férfiakat Tobria segítségével megkötözte. Azk a nagy vakarózástól és a hálótól képtelenek voltak használni a fegyvereiket. Medom a tanult kötözési módokból most jól vizsgázott, s az öt foglyot bekötött szájjal most biztos helyre vitték.

Hamarosan megérkeztek a gyalog menekülők is. Egy izmos férfi rohant elől, alig figyelve az utat. Mögötte egy vékonyabb, bajszos alak kiabált:

–Spicc! Várj már meg! – az izmos erre fújtatva megállt.

–El kellene.- zihált a társa – rejtőznünk valahol az üldözőink elől. Itt jó sűrű az erdő.

–Igazad van! – válaszolt a férfi és alaposabban körülnézett. Az út mellett egy hatalmas gomba nőtt. Barna kalapja csaknem a férfiak derekáig ért.

–Láttál már ekkorát? – kérdezte Spicc.

–Ez fantasztikus! – lépett közelebb a gombához a másik. – Ebben a pillanatban a gomba megmozdult. Hirtelen keze és lába nőtt, s valamilyen folyadékot fröcskölt a két férfi szemébe. – Agomba kalapja alól Darger nevetése hallatszott, majd Sahmat lasszója fonódott a két alak köré. Nem volt sok idejük, mert már érkezett a következő „különítmény” az ösvényen. Négy felfegyverzett haramia jelent meg ismét. Ügylázzik itt biztonságban érezték magukat, mert már nem siettek annyira. Az üldözők lemaradtak mögöttük. Elöl egy sebhelyes orrú férfi ment, majd a gomba láttán megtorpant:

–Mi a fene az ott. Ekkora gomba?

–Nézzük meg! – javasolta az egyik, s már indult is. A Csonkaorrú azonban nem volt ilyen óvatlan. Míg három társa a gombához ment, ő izgatottan hátra-hátra tekingetve az ösvényen maradt. A gomba hirtelen megmoccant, s társai jajveszékelní kezdtek. A sebhelyes már tudta, hogy ez csapda, s a másik irányba indult el. Ott azonban egy hurok tekeredett a lábára és rántotta a magasba. Tehetetlenül himbálózott a jókora fa ágai alatt, miközben társait megkötözte a két gyerek.

Három feketeruhás más irányból érkezett. Kardjaikkal idegesen csapkodták a növényzetet. Az egyikük felkiáltott, majd kirántotta lábából a kábító lövedékkel telt fiolát, amit egy csapda hozott működésbe.

–Hé Komor! Balfék megsebesült! – kiáltott társa után az egyik férfi.

–Hagyd a csudába Lapos! Mentsük az irhánkat, amíg –a mondatot nem fejezhette be, mert egy erős fényvillanás elvakította, majd ütést érzett a fején, s eszméletlenül terült el a földön. Társa látta a támadó fiút, de olyannyira meg volt ijedve, hogy nem szállt szembe ellenfelével, hanem inkább menekülni kezdett. Medom utána vetette magát, de erre nem volt szükség. Lapos nagy rémületére megmozdult a talaj, s a semmiből egy morcosképű fiú emelkedett fel. Két félig rohadt almát vágott hozzá a férfához, majd harmadiknak egy kábító dobonyíllal toldotta meg. Néma kuncogását a szája elé tett kezével leplezte, majd egy pillanat múlva ismét beleolvadt az avarba, s csak

egy levelekkel borított domb látszott a helyén. Medom megkötözte a kábult férfit, majd Tobriával együtt a többihez cipelték.

Zub nem foglalkozott már Morgittal, mikor elmenekült a táborból. Úgy döntött, hogy most a maga irháját menti, s végleg elhagyja vidéket, de még a Ligát is. Az utolsó rhabdodont az orra elöl vitték el, ezért dühösen bár, de gyalog kellett menekülnie. Ráadásul belelépett egy gödörbe, s csak sántikálva haladhatott tovább. Egyszer csak egy jól megtermett gombával találta magát szemben. Gyanakodva nézett körül, majd mikor nem látott semmi gyanúsat, közelebb lépett. A gomba csak erre várt. Hirtelen két keze lett, lába nőtt, s csúzlis kezéből búzló galacsinok röppentek a szakállas férfi felé. Zub szeme és szája egy pillanat alatt tele lett dínótrágyával. Csak azért nem kapott több lövést, mert Tobria rátekerte a kötelet, s rosszallóan nézett Dargerre.

–Ezt azért kapta, mert bántotta a barátomat! – mondta a vigyorgó gomba, miközben a foglyot a többihez kísérték.

A füstölő házból vakarózva és prüszkölve támolyogtak elő a Liga legelszántabb emberei. Az ablakon egy denevér röppent ki, s Sníger tudta, hogy nem kell tovább késlekednie. Elővett egy sípot, amit Leanortól kapott, s a denevért egy pillanat múlva három üldözője is támadt. Három sólyom szorította vissza a menekülni vágyó bőreget. A londa csak arra várt, hogy lőtávolba érjen. Trinit tallért helyezett a csúzlijába, s mikor a Morgitdenevér lőtávolba ért, tüzelt. Halk villanás után Morgit nagyot puffant a földön, éppen Shrak lábai előtt. Az Állat pedig visszafogta magát, és eltette a kezében levő kardot. Megragadta az eséstől szédülő hegyi manót, s egy határozott tarkóütéssel hosszabb távra ártalmatlanná tette.

Nerich lapitány dicsőséges menettel érkezett meg Diut Igvauba. A megkötözött rabokon kívül trinit zárkában egy veszélyes varázslót is beszállíthatott a királyi tömlőbe. Phopal meglepetten, de örömmel fogadta az érkezőket.

–Kik ezek?

–Mmmajd Sníger eeelmondja. – dadogta a kapitány tisztelettudóan.

A londának most egyéb dolgok okoztak fejtörést. A foglyoktól megtudta, hogy a három gyerek a bányában lelte a halálát,

s ennek utána kellett járnia. Több óras kutatás és kötélmászás után rábukkantak a krekkék tanyájára, akik viszont azt hitték, hogy rossz szándékkal vannak, s majdnem rájuk támadtak. Snígernek nem volt könnyű dolga, mikor meggyőzte őket, hogy az eltűnt gyermekeket keresik, s segítséget kért a lényektől a felkutatásukra. A krekk törzsfő bölcsőbb volt a többi kreknél, – nem hiába volt törzsfő – s próbát eszelt ki az emberek szándékának megvizsgálására. Egy halom trinit tallérhoz vezette őket, mondván, hogy a gyerekek hagyták itt, mielőtt továbbmentek volna. Sníger értetlenül nézett a törzsfőre, s elmagyarázta, hogy a gyerekeknél nem lehetett pénz, s hogy ne tréfáljanak vele, mert ő valóban a gyerekeket szeretné megtalálni.

A krekk egy darabig figyelmesen nézte a londát kerek szemeivel, majd sarkon fordult és intett, hogy kövessék. Shrak, Golder és Sníger némán mentek utána a cseppkőbarlang mélyebb zugába, ahol három vastag bőrtakarón pokrócokkal betakarva békésen aludt a három gyermek a törzsfőnök nyugtató keverékétől. Mivel a barlangnak volt egy másik kijárata, Golder és Shrak elindult, hogy segítséget hívjon és hordályakat készítsen. A nap már lenyugvóban volt, mikor megérkeztek.

A krekkék kedvesen elbúcsúztatták őket, s sajnálták, hogy a három gyermek nem maradhat, amíg fel nem ébred. Sníger jobbnak látta, ha Leanornál pihenik ki a fáradalmaikat.

XVII. fejezet
CSI-PAN

Smilard arra ébredt, hogy Medom hangját hallja:

- Nem értem, hogy lehet ilyen sokáig horpasztani.
- A krekkek ugyanúgy értenek a méregkeveréshez, mint a barbárok, csak más növényeket használnak. – hallatszott most Goldinger hangja. – Még szerencse, hogy ezúttal nem mérget használtak.
- Akkor hogy lehet, hogy az a két tündérlány már felébredt?
- A tündéreknek egészen más a szervezetük, még ha sokban hasonlóak is hozzánk.
- Szóval nem csak álmodtam. – nyögte Smilard, s nehézkesen felkőnyökölt az ágyon, amire fektették.
- Na végre! – sóhajtott elégedetten a herceg.
- Te jó ég! – ámuldozott a glaul. – Hol vagyunk?
- A bányafaluban. Te meg tegnap óta úgy alszol, mint akit fejbe vágtak. – morogta Medom.
- Örülök, hogy felébredtél. Hallottam Tiamtól, hogy milyen bátran viselkedtél. Szólok Snígernek, hogy jól vagy. – Ezzel Goldinger magukra hagyta őket és kiment a szobából. Egy kőből épült ház dohos helyiségében voltak. Odakintről hétágra sütött a nap.
- Mennyi idő van? – kérdezte Smilard.
- A második ívben vagyunk. – válaszolta Medom. – Mesélj! Hogy bántatok el a rablókkal. Gliarang verzióját már hallotta. A kék-zöld foltjait leszámítva helyes lány.
- Helyes? – rökönyödött meg Smilard. – Az egy elviselhetetlen csaj. Állandóan parancsolgatott, mióta közéjük keveredtem. Tiam sokkal helyesebb.
- Az igaz. És szöke. Mindig is kedveltem a szökéket. – vigyorodott el a herceg. Aztán nyomatékosabban ránézett a glaulra: - Összejöttél valamelyikkel?
- Én? – háborodott fel Smilard. – Hogy úgy járjak, mint Ixissel?
- Pedig a születek nagyon össze akartak hozni titeket.
- Na igen. Meg már azt is rebesgették, hogy milyen jó feleség lenne a hercegnek. – vágott vissza Smilard.
- Hiába néz ki jól, ha olyan nyafka. – szögezte le Medom. – Ez a baj a lányokkal. Állandóan siránkoznak valami miatt. Na de most már szeretném hallani a te verziódat is a szökésekről.

–Azzal minket is várjatok meg. – hallatszott Sníger hangja. A londa mosolyogva köszöntötte a glault. Mögötte Tobria, Shrak és Goldonger nyomakodtak be az ajtón. Reggelit hoztak neki és elmesélték, hogyan fogták el Morgitot és az embereit. Mikor Smilard végre jóllakott és megnyugodva konstataálta a Liga bukását is, a londa megkérte, hogy mondjon el mindent, amire emlékszik A glaul készséges mesélésbe fogott, s itt-ott egy kicsit ki is színezte az eseményeket. Különösen kiemelte azt a részt, amikor figyelmeztette Gliarangot, hogy várják meg a Liga embereinek visszatérését. Mire befejezte a mondandóját, a nap már a harmadik ívébe érkezett.

–Ha valóban jól vagy, akkor ideje indulnunk. – mondta Sníger.

–Igen. – kelt fel a glaul, kicsit talán túlzott fürgeséggel, mert a hirtelen mozdulattól elvesztette az egyensúlyát és majdnem Tobria ölébe esett.

–Ennyire azért nem kell sietni. – mosolyodott el az udvarhölgy, miközben kemény fogásával megakadályozta, hogy a glaul szégyenszemre elterüljön a padlón. Smilardot boldogsággal töltötte el az érzés, hogy véget ért ez a lidérces álom. Most valóban úgy érezte, hogy csak álmodta ezt az egészet...míg ki nem lépett az ajtón, s meg nem látta a két tündérlányt. Tiaram most sokkal egészségesebb színben festett, mint mikor utoljára látta, s Gliarang arcának kékes foltjai is halványodtak valamicskét. Most, hogy – Tobria jóvoltából – új ruhát kaptak és hajuk is szépen meg volt fésülve kifejezetten csinosnak találta őket, különösen Gliarangot. – Csak ne hordaná úgy fenn az orrát.

Nemsokára maguk mögött hagyták a romos bányászfalut. Gyors iramban haladtak délkelet felé, bár most már nem volt semmi sürgős dolguk. A két tündérlánynak felajánlottak egy-egy, a haramiáktól szerzett rhabdodont, akik ezt örömmel fogadták, bár számukra szokatlan volt ez a közlekedési mód. A hegyi tündérek inkább a repülésnek hódoltak griffjeik hátán, míg az erdei tündérek közlekedésére a gyalogláson és a lengőkötélen kívül főleg a libegők²³ és csónakok használata volt jellemző. A szemerkélő esőben a nap végére így is megérkeztek az erdőhöz. A táj szépsége még a két tündérlányt is lenyűgözte. Hadd Lamúr ősi erdejében sem volt ilyen

²³ Két, egymástól messze elhelyezkedő fa közé kifeszített kötélpálya, amin egy kis ülésben lehetett végigsúszni.

dús a növényzet, s ilyen színes a virágtakaró. A Goar hegy fenyvesekkel tarkított sziklái pedig egész más szépséget nyújtottak.

A széles moha ösvény szinte csalogatta őket az erdő közepe felé. A Súlyomasszony most nem jött eléjük, hanem a háza előtt várta őket. A lányok mellette álltak. Snígernek rögtön feltűnt, hogy Csi-Pan egészen megváltozott. Az arca kisimult, semmibe meredő tekintete élénkké, vidámmá vált. A többiek is ki voltak ugyan cserélve, s az egy nappal azelőtti félelmeknek nyoma sem volt az arcukon. Ixis vállán egy barna rézsikló tekergett, pedig a lány eddig kifejezetten visolygott mindenféle csúszómászó állattól. A csöpörgő eső és a lenyugvó nap sötétje elől a rét közepén álló faházba mentek be. A faház elnevezés talán nem is túlságosan találó, hiszen ez nem egyszerű ház volt. Talán inkább kastélynak lehetett volna nevezni ezt a többszintes faépítményt, melynek több tornya és erkélye is volt. Leanor néha fogadott átutazókat itt, s ezért nem lett volna elég, ha csak egy kis kunyhóban lakik. Furcsa, de a ház építésében ő maga alig vett részt. Szinte az egészet állatok készítették. Nem volt ebben a házban egyetlen szög, vagy csavar sem. Közről szemlélve látszott, hogy mesterien összeillesztett fahasábok, nádkötegek, s indák tömege az egész. Az alsó szinten egy tágas helyiség volt. Itt volt berendezve a konyha és az étkező. Az asztal egy hatalmas, kivágott fa törzse volt, melynek gyökerei még most is a mélybe nyúltak. Az egész épület e fölé a fa fölé volt emelve. Az asztal lapján jól ki lehetett venni a növekedési vonalakat, melyekből lehetet, vagy ezer, a három méteres keresztmetszetű törzsön. A konyha mögötti helységben laktak Leanor állandó kedvencei, egy lystrosaurus, egy lycanops, egy medve és egy ürge homalocephale, ami ugyan kitűnő háas lett volna, de Gendoron sehol sem tudták megszeliíteni. A leggyorsabb futóíno volt ezen a félteken.

Innen kótelétrák és indák vezettek a magasba, ahol a hálósobák és a madárfészkek voltak. A fáradt csapat körbe ülte az asztalt, s miközben a friss zóldségeket és gyümölcsoket fogyasztották, – An Vapet csak nagy nehezen gyúrte le őket – a mentócsapatnak be kellett számolnia élményeiről. Utána a lányok meséltek arról, hogy miket láttak Leanor erdejében. Sokféle állattal és növénnel ismerkedtek meg, s ami még fontosabb, fény derült arra is, hogy mi történt Csi-Pannal. A Súlyomasszony arca szomorú volt, ahogy belekezdett a történetbe. Nem akarta, hogy a lány mondja el,

mivel a barbárt még mindig mély szomorúsággal töltötték el azok az élményei, amikre eddig még emlékezni sem volt képes. Íme a Csi-Pan története azokról a borzalmakról, amiken keresztül ment:

„A Kék Szárny törzse az egyik legnagyobb barbár törzs volt a Nyugati pusztaságban. Valójában ezt a vidéket nem a növényzet miatt nevezték pusztaságnak, hiszen a legnagyobb területe erdő volt, hanem azért, mert kevés értelmes lény lakott itt. Ennek az okai pedig a hatalmas dinoszaurosok voltak. Az itt élő emberek óriási faerődöket emeltek, hogy megvédhessék magukat. A legnagyobb ellenségük a gigantoszauros volt, valamint azok a nagytestű növényevők, például brachioszaurosok, melyek szelídek voltak ugyan de negy méreteiknél fogva sok kárt okoztak a barbároknak. A Kék Szárny törzse egy cikászliget közepén építette fel erődjét, melynek vastag és magas fakerítése földdel volt megerősítve. Ezen a védőgáton a legnagyobb dinoszaurosok sem juthattak át, mivel nem csak erős volt, hanem szűrős cölöperdő és árok is körülvette.

A törzs tagjai főleg vadászok voltak. A gazdag növényzet ellátta őket gyümölccsel és zöldséggel is, de a vadászok minden héten kimentek vadászni. A dinoszaurosokra lándzsával és csapdákkal vadásztak. A nagyobb testű szauropodákat hatalmas lándzsavetőkkel lötték le, majd a húst és a zsírt szekérkaraván vitte a táborig. A barbárok főleg pachycephalosaurusokon és a kicsit lassabb moschopsokon közlekedtek. Az előző faj elég gyors volt ahhoz, hogy akár egy gigantoszauros elöl is elmenekülhessenek, míg a másik elég nagy testű volt ahhoz, hogy csapatban és lándzsákkal felfegyverkezve visszaverjék ennek az erőszakos ragadozónak a támadását. Persze ugyanilyen veszélyesek voltak az alloszaurosok, tyrannoszaurosok, vagy a csapatban portyázó velociraptorok és cetioszaurosok is. A kegyetlen világban a barbárok alapos felkészültséggel, gyorsasággal és hatékony fegyverekkel védték meg magukat.

Egyik alkalommal azután a vadászok nem tértek vissza. Kevés férfi maradt az erődben. Főleg nők, gyerekek és öregek voltak itt, mégis meg kellett szervezni a mentőakciót. Néhány férfi, aki a faluban maradt, tudta, hogy merre mentek el a többiek, s moschopsaikon, hatalmas lándzsáikkal felfegyverkezve tizen indultak el, hogy bejárják a környéket. Aznap nem találtak meg senkit

sötétedésig. Másnap újra útra keltek, de csak ketten tértek vissza. Ők is megsebesültek a harcban. Arról számoltak be, hogy egy új dinoszaurszfaj, melyet addig még sosem láttak, rájuk támadt. Azok a dinoszaurszok páncélban voltak és fegyvert használtak. A törzs férfiak nélkül gyakorlatilag védtelen maradt. Pár napig nem is merészkedtek ki az erődből, de azután az asszonyok egy kis felfegyverzett csoportja kiment. Köztük volt Csi-Pan anyja és nővére is. Ők gazdag élelemmel tértek vissza, s ez felbátorította őket. Hiába ellenkezett a két férfi, az asszonyok egy nap múlva elindultak, hogy férjeiknek legalább a maradványait összegyűjtsék. Mikor az erőd kapuja kinyílt, meglevenedett a környező cikászerdő. Bár a kaput sikerült időben becsukni, a különös, majd három méter magas felfegyverzett hüllők elkezdtek ostromolni az erődöt. Nem szavakkal kommunikáltak, hanem rövidebb-hosszabb füttyjelekkel és morgásokkal. Az ostromhoz tüzet használtak. Gyakorlatilag felgyújtották a falut. Az emberek sikeresen eloltották a tüzet, de a meglazult falat az ostromlók éjszaka tovább lazították, s reggel újult erővel támadtak. Csak egy-két hüllőt sikerült leteríteni, mire áttörték a falat. A hatalmas állatok mindenkit elfogtak, vagy megöltek, aki az útjukba került. Csi-Pan anyja elrejtette egy földbe vájt üregben, amiben az ennivalót szokták tárolni. Akkor látta őt utoljára. Az erőd teljesen romba dőlt, s a népe kiirtását és elfogását végignéző lány teljes sokkot kapott. Csak arra emlékezett, hogy menekült. Bogyókon, gyökereken élve hetekig bujdosott, futva az iszonyat elől, amit végig kellett élnie. Sníger ekkor talált rá.

Mindannyian csöndesen hallgattak. Leanon birodalmába sötét árnyként lopózott be a félelem, s Csi-Pan arcán végiggördült két könnycsepp. A Súlyomasszony további szavai visszaadták a békességet:

–Mindez több száz kilométerre innen történt. Ezek az értelmes dinoszaurszok valóban nagy veszélyt jelentenek, de Gendor népei legyőzhetik őket. Nem tudjuk mennyien vannak, milyen szaporák, s hogy mik a szándékaik. Állatokat küldtem a Nyugati pusztaságba, hogy hozzanak híreket. Pár napon belül többet fogunk tudni.

–Mi akkor már a királyi várban leszünk. – mondta Sníger. – Ha megtennéd, hogy utánunk küldesz egy levelet, nagyon hálás lennénk.

–Természetesen. – bólintott Leanor. – Amit most hallottatok, ne töltsön el félelemmel, hiszen nem csak az értelmes hüllők vannak terjedőben. A szeretet olyan erővel mozdult meg, hogy hamarosan nagy változások elé nézünk. – elmosolyodott. Arcáról és szavaiból olyan békesség áradt, hogy ez teljesen megnyugtatta őket.

–Hogy mozdulhat meg a szeretet? – érdeklődött Darger.

–Átvitt értelemben. – Nézett rá komolyan Sníger, s nem találta mosolyogtatónak a fiú szavait. Egészen a gondolataiba felejtkezett pár pillanatig, míg Goldinger meg nem szólalt.

–Amin keresztül mentünk ezekkel a gyerekekkel, az engem is megdöbbsentett. Eleinte furcsállottam ezt az iskola-dolgot, de most azt mondom, hogy életem legszebb napjait töltöttem ebben a társaságban. Most van erőm, hogy ezt megköszönjem...mindannyiótoknak. – Shrak erre megköszönte a torkát, mert nehezen bírta az érzelmösséget:

–Hát jól sült el ez a mar..., akarom mondani akadémia-dolog. Igaz, hogy már nem sok idő van vissza belőle, de nem gondoltam, hogy néhány gyerek ilyen ügyes tud lenni.

–Akkor jó, hogy most meggyőződhattunk róla. – mondta kedvesen Tobria, s jelentőségteljes pillantást küldött Goldinger felé. Leanor elégedetten nézett végig rajtuk:

–Csak ne felejtsetek el: a világosság a szívetekben van, s az igazságot magatokban találjátok! A szeretet olyan hatalom, mely minden fölött van, használni mégsem lehet, csupán megérteni. A boldogságotok kulcsa ti magatok vagytok! – mivel látta, hogy Snígeren kívül ezt nem nagyon értik, nem beszélt többet. Azt az egy üzenetet talán sikerült átadnia, amit akart. Most a londához fordult:

–Ugye tudod, hogy ennek a lánynak most te vagy az apja. – Sníger bólintott, és kedvesen visszanézett Leanorra:

–Te jobb anyja lennél, de nem hagyom itt neked.

–Szeretnék visszamenni a pusztaságba. – mondta Csi-Pan.

–Gondolod, hogy rálehetünk a szüleidre?

–Sokakat láttam meghalni, de őket nem. Talán csak rabszolgaként dolgoztatják őket valahol. Senki nem mentheti meg őket, csak én.

–Hát önbizalmad, az van. – szögezte le Sníger. – Mégis jobb, ha utána nézünk a dolognak. Talán hamarosan együtt térünk vissza a pusztaságba. Addig is velünk maradsz?

–Igen. – bólíntott a lány. Leanon most Dargerhez lépett, átölelte a csöpp fiút, akit olyan melegség töltött el, mint..., mint már nagyon, nagyon rég..

–Ugye tudod, hogy már van családod? – guggolt le most mellé a tündér, s nézett mélyen a fiú szemébe.

–Igen. – bólíntott Darger, s egy könnycsepp gördült le az arcán. – Köszönöm.

Vacsora után Leanon kényelmes „szobákban” helyezte el őket, melyekben függőágyak voltak. A helyiségnek faágakból, száraz cikászlevelekből, vagy száraz fűfélékből volt a fala. A tető is nagy levelekből borult a fejük fölé. Hallani lehetett, hogy mellettük nyüzsgő madárélet folyik, hiszen a dallamos madárfüttytől a csiripelésig sokféle zaj szűrődött át a környező fészkekből. Az ablakok fölé nyúló faágakról denevérek csüngtek alá, s a szobák átmenő forgalma is jelentős volt. Gyíkok kergetőztek a félhomályban, vagy éppen mókus hordott élelmet a rejtekhelyére. A lányok és a fiúk külön helyiségben alhattak, de a falak nem tartották vissza a hangok terjedését. A lányok már gyakorlottabban helyezkedtek el, mint a fiúk, hiszen ők egy éjszakát már töltöttek itt. Sníger kényelmesen leheveredett a függőágyába és figyelte a gyerekeket.

Medom és Smilard a két tündérlányról pusmogott, teljesen megfedkezve mindenről. Medomnak a szőke erdei tündér nyerte el tetszését, míg a glaul szerencsére a hegyi tündérlányt szemelte ki magának. Tiaram egészen felvidult, de Gliarang még mindig elég tartózkodóan viselkedett az emberekkel szemben. Még itt, a szeretet szigetén is nehezen oldódott föl a hosszú évek alatt belenevelt szigorú tartás. Csak néha - mikor nem figyelt annyira a látszatra – lehetett elkapni egy-egy kedves, vagy éppen barátságos pillantását.

Ixis Csi-Pant faggatta a barbárok életéről, aki készségesen válaszolgatott a kígyóját tekergető lánynak. A glaula egyre jobban megértette, hogy a barbárok nem buta, izomagyú emberek, hanem okosak, s viselkedésüket a nehéz körülményekhez igazították. An Vapet kétszer is kiesett a függőágyából, mire végre kényelembe helyezte magát. Darger átfurakodott a falon talált résen, s a madarak tanulmányozásával töltötte idejét. Futó pillantással nyugtázta, hogy Goldinger nagy egyetértésben sétálgat az oldalán Tobriával, de ez

nem kötötte le a figyelmét. Nem így Medom és Smilard. Rögtön felfigyeltek a párra:

–Mit gondolsz? Összejönnek? – nézett Smilardra Medom.

–Kefét eszek, ha nem kézen fogva fognak visszajönni. – vigyorgott a glaul. Sahmat éppen ekkor csatlakozott hozzájuk, s a két fiú most nekiesett a kérdéseikkel:

–Te ugye már találkoztál tündérekkel? – érdeklődött Smilard.

–Igen. – válaszolta a fiú. Apám többször is magával vitt minket, mikor kisebbek voltunk, de az utóbbi időben már túl veszélyesnek tartotta az utakat.

–Kíváncsi lennék, hogy mennyire ismered őket! Mesélj róluk! – folytatta a kíváncsiskodást Medom.

–Szívesen. – ült le törökülésbe a fiú. – Apám főleg Brardiába és Tokrföldre utazik, de néha előfordult, hogy Hadd Lamútból kellett hoznia valamit. Érdekes, hogy szinte minden tündér szöke volt. Némelyiknek egészen hegyes a füle. Tiaram ahhoz képest egész emberi füleket visel. Apám azt mondta, hogy ők kicsit tovább élnek, mint az emberek. – Medom bólogatással jelezte, hogy Sahmat igazat mond. Hiszen apja révén néha ő is találkozott tündérekkel. – Találkoztam egy öreg tündérrel, aki majdnem kétszáz éves volt. De a legemlékezetesebb az volt, ahogy közlekedtünk. A libegőt élveztük a legjobban. Muland egyszer majdnem ki is esett belőle.

–Es hogy élnek ezek a tündérek? – kérdezte a herceg. – Valamicskét mi is tanultunk róluk, de korántsem annyit, mint Paldin népeiről. A tündérek olyan messze élnek tőlünk.

–Hogy érted, hogy hogyan élnek?

–Hát, hogy miket esznek, meg hogy házasodnak-e, – ennél a szónál enyhén elpirult – mivel foglalkoznak, meg ilyesmik.

–A legtöbb tündér ért a zenéhez, s azt mesterfokon űzi. Azután sok a másféle művész is köztük. Csodás épületek voltak Déli Fok városában. Némely torony úgy nézett ki, mint egy elágazó fa, vagy mint egy hosszú agyar. Pompás hidak, szobrok, festmények díszítették az egész várost. Ugyanúgy házasodnak, mint az emberek, de nincs annyi gyerek, mint nálunk. A legtöbb családban csak két gyermek van. Végtelenül tisztelték a természetet. Mindig megszidtak minket, ha leszedtük a virágokat, vagy letörtünk egy ágat.

–És a hegyi tündérek? – kérdezte Smilard.

–Róluk nem tudok semmit. Ott még sosem jártam.

–Ezek szerint róluk csak én mesélhetek. – mondta a londa, aki akkor lépett hozzájuk. – A hegyi tündérek sziklavárosokban laknak. Olyanok a házaik, mintha a hegyből nőttek volna ki. Keményen dolgoznak egész nap. Kitűnő és veszélyes harcosok. A természetet ők is nagyon kedvelik, de igen bizalmatlanok más népek iránt. Ha egy erdei tündér és egy ember összeházasodik, akkor sincs belőle ünneplés, de egy hegyi tündér esetében ez nagy bűnnek számít. – Smilard erre szomorúan hajtotta le a fejét.

–De hát miért van ez?

–Ha egyszer eljutsz hozzájuk, magad is megérted, de megpróbálom elmagyarázni. A hegyi tündérek sziklavárosokban élnek, melyeknek egy-egy tündér nagyúr a vezetője. Gliarang is ez egyik ilyen nagyúr lánya. A sziklaváros lakói feltétlen engedelmességgel tartoznak az uruknak. Aki nem így tesz, az halál fia, vagy egyes esetekben száműzik. Ezek a száműzöttek rendszerint inkább végeznek magukkal, mintsem ebben a szégyenben éljenek.

–Csi-Pan hozzájuk képest szelíd kiscica. – nyögte erre a glaul.

–A barbárok a maguk módján sokkal könnyebben fejezik ki az érzelmeiket. Egy hegyi tündér nem mutatja ki az érzelmeit. Minden érzelmet visszaszorítanak, s kiölnék magukból. A szeretet sajátos módon nyilvánul meg náluk.

–Akkor ők nem is lesznek szerelmesek?

–Ha lesznek is, akkor sem mutatják ki. A házasságokat a szülők már a születés után előre eldöntik. Ritka eset, ha egy hegyi tündér a városon kívül házasodik.

–Micsoda szörnyű nép – morogta Medom. – Én meg a szüleimet hittem szigorúnak!

Sahmat ekkor egy váratlan kérdést tett fel, amitől még Sníger is meglepődött: - Volt már szerelmes?

A férfi, jöllehet benne volt már ötvenkettedik évében, s haján is megjelentek már az első ősz hajszálok, belepirult a válaszbba. Talán azért is, mivel a londák sosem nőültek. Nem azért, mert nem szerethettek volna, hanem mert nem lett volna jó férj és apa belőlük, hiszen állandóan a nagyvilágban csavarogtak. Még Londonban is örültek, ha egy-egy londa időnként visszatért, s gazdagította a Nagy Könyvtárat. Sníger pár pillanatig habozott. Szeme a távolba révedt, s halkán válaszolt: - Igen. De akit szerettem, nem volt londa. – keserű mosoly futott végig az ajkán. – Én pedig nem sokáig tudok meglenni

egy helyen. Hajt a tudásvágy. És ti voltatok már? – kérdezett vissza, hogy elterelje magáról a figyelmet. Medom elvigyorodott, s egyből rávágta:

–Smilard régen Ixisbe volt szerelmes, de aztán sikerült kiábrándulnia.

–Te csak ne szólj egy szót se! – vágott vissza pirulva a fiú. – Te meg azzal a nyálasképű Bertila glaulával táncoltál az udvari bálon.

–Persze, mert apám megkért rá, hogy kérjem fel. – vörösödött el erre a herceg is, s inkább a nála két évvel fiatalabb Sahmatra terelte a figyelmet: – És te öcskös? – A fiúnak ugyan nem nagyon tetszett a megszólítás, de azért készségesen válaszolt:

–Mikor Hadd Lamúrban jártunk, akkor ott láttam egy csodálatos lányt. Igaz, hogy idősebb volt nálam, de olyan gyönyörűt még sosem láttam.

–Megértelek. – mondta Medom. – Ebben a Tiaramban is van valami. – zavartan nézett körül, de Sníger már nem volt mellettük, hanem a függőágyában feküdt. – Mit gondolsz? Minek örül egy ilyen tündérlány?

–Sajnos ebben nem vagyok túl járatos. Szeretik a természetet, meg ha valami szépet mutatnak nekik.

–Megint mázlid van Medom! – morogta Smilard. – Persze egy hegyi tündért úgysem tudnék levenni a lábáról. Ha erdei tündér lenne, nekem is könnyebb dolgom lenne. Talán jobb, ha Gliarang helyett más lányt keresek magamnak.

–Ott van Csi-Pan. – mondta Medom. – Ő legalább ember. És egészen helyes lány. Ixis sem olyan beképzelt már, mint pár nappal ezelőtt.

–Akkor már inkább Muland. Sahmat! Mennyi idős a húgod?

–Tizenegy, de hamarosan tizenkettő lesz. Pontosan háromszáz nappal utánam született.

A hajnal békéje madárcsicsergéssel ébresztette Leanor erdejét. Távoli morgások jelezték, hogy nem csak madarak élnek itt, hanem más, a sűrűben rejtőzködő állatok is. A Sólýomasszony azonban nem akarata megrémiszteni vendégeit. Az asztalnál friss gyümölcsök, kenyér, és sajt várta a gyerekeket. Mindannyian békésen és mélyen aludtak ezen a helyen, s frissen ébredtek, bármennyire korán is volt. A nap még első ívének elején járt. A lányok Tobriával együtt Leanor mellett kerestek helyet maguknak, míg Sníger az asztal túlsó végére

ült a fiúkkal. Medom és Smilard mégis úgy ügyeskedtek, hogy a lányok közelében foglaltak helyet. Mindenki élénk beszélgetéssel tervezgette a napot. A legtöbbben itt maradtak volna, de Sníger ebbe nem egyezett bele, bár a Súlyomasszony egyáltalán nem tiltakozott.

– Furcsállom is, hogy még senki nem ragadt nálad. Olyan jó ez a békesség itt, ahol a világ dolgai távol maradnak. – fordult Leanor felé a londa.

– Ritkán vannak vendégeim. A legtöbb vándor nem jóindulatú, s így nem is engedhetem be. Ha pedig valaki olyan jár erre, aki jó szándékkal jár, azt azért kell elküldenem, hogy küldetését be tudja fejezni.

– És van olyan, aki többször is visszatért? – kérdezte Muland.

– Bizony van. – válaszolta Leanor, s megsimogatta a vállára telepedő fehér súlyom fejét.

– Mi úgy tudtuk, hogy szörnyek védik ezt az erdőt. – mondta Sahmat.

– Ez igaz is. Ti csak azért nem találkoztatok velük, mert békében jártok. A gonoszok elől ők védenek meg engem.

– És honnan tudod, hogy valaki gonosz-e, vagy sem? – kérdezte Tobria, aki Goldinger mellett ült.

– Ezt nehéz elmagyaráznom, mert nincsenek rá szavak. A testemmel ezt nem érezhetem, sem a lelkemmel. Azok félrevezetnek. A szellemem az, ami szabadon szárnyal és érzi a valóságot.

– Mi a különbség a lélek és a szellem közt? – kérdezte Ixis.

– A lélek csak érzelem, értelem és akarat, míg a szellem... a szellem a szeretet, bár erre igazán nincs jó szó.

– A szeretet nem érzelem? – kérdezte Tiaram, aki most szólalt meg először az asztalnál. Mellette Gliarang értetlenül figyelte a társalgást.

– Nem. A szeretet az több, mint érzelem, s több mint értelem. A szeretetet magadban kell megtalálnod. Arra nincsenek szavak. A szeretet határtalan, megfoghatatlan, megmagyarázhatatlan. A szeretetről beszélni olyan, mintha meg akarnád mérni a napfényt. Érzed a melegét, de az csak a napfény hatása. A napfényt nem tudod megmérni, megszámolni, de még megfogni sem. Csak érezni tudod.

– Ebből egy kukkot sem értek. – mondta An Vapet, miután böffentett egyet, s eltolta maga elől a tányóját.

– Ha eljön az ideje, majd megérted. – mondta kedvesen a Súlyomasszony. – Ha mindenki befejezte a reggelit, ideje készülnötök. Ha jól tudom nem csak a kastély a mai úti célotok. De

ha meggondoltátok magatokat, még maradhattok. – nézett kérdően Sníger felé.

–Sajnos nem maradhatunk, bár az, hogy visszatérjünk, megfontolandó ötlet. – felelte a londa, s felállt az asztaltól, meghajlással köszönve meg a reggelit. A gyerekek nehezen tápáskodtak fel. Medom, aki Gliarang mellett ült, most kikerülve a hegyi tündért, Tiaramhoz fordult:

–Ti tündérek valóban olyan szépen tudtok zenélni?

–Igen. – válaszolta a tündérlány a fiúra mosolyogva. Hosszú, szőke haját kék hajpánt fogta össze, amit elől egy virág díszített. A rávetülő napfénytől most olyan szép lett az arca, hogy a herceg nem tudott megszólalni, csak állt némán a lány előtt, aki egy darabig mosolygott rá, majd elfordult, s elindult a többiek után. Sahmat részvétellel lépett Medom mellé és rátette a vállára a kezét.

–Na, erről beszéltem tegnap.

–Meg kell hagyni, nagyon szép lány. – csatlakozott hozzá Smilard. – Nem hinném, hogy foglalkozna a magunkfajtaival. Amióta Sníger mesélt a hegyi tündérekről, valahogy nem látok bennük fantáziát.

Medom felocsúdott kábulatából, s a fiúk felé fordult: - Ha minden erdei tündér ilyen szép, akkor jobb, ha nem megyünk Hadd Lamúrba. Beleőrülnék, ha ilyenek közül választanom kellene. – ezen aztán nevettek egyet, s megkeresték hátasaikat.

Sníger maga mellé vette Dargert, s miután elbúcsúztak Leanortól, rátértek a puha zöld mohaútra. Még sokáig tekingettek hátrafelé, s a legtöbben integetésüket még akkor is folytatták, mikor Leanor és a „kastély” már rég eltűnt a szemük elől. A rhabdodonok hátán gyorsan eljutottak az erdő széléig, ahol ismét a patak mentén folytaták útjukat hazafelé. Medom Smilard mellé léptetett, s csendesen megkérdezte tőle: - Választottál már?

A fiú bosszúsán megvonta a vállát: - Még nem. – s ezzel a beszélgetést be is fejezte, pedig Medom meg akarta vele beszélni, hogy milyen taktikával hódítsa meg a tündérlányt. Kicsit csalódottan maradt le, de Sahmat olvashatott a gondolataiban, mert megszólalt mögötte:

–Figyeld az erdőt, s ha látsz valami szépet, kérdezd meg tőle, hogy ilyen van-e náluk. – A herceget ugyan bosszantotta egy kicsit, hogy a nála kisebb fiútól fogadjon el tanácsot, de az ötlet alapvetően jónak tűnt. Mivel a sort a fiúk vezették, s a lányok hátrébb maradtak,

Tobria vezetésével, a dolgot nem volt olyan egyszerű kivitelezni, mint ahogy az tűnt. Medom és Sahmat ugyan közvetlenül a lányok előtt haladt, de mögöttük Muland és Ixis battyogott. A glaula egy csomó papirost szorongatott magánál, s ez szöveget ütött Medom fejébe. Ixist mégis csak könnyebb megszólítani, hiszen őt már régebb óta ismerte, s ez a lány nem is tetszett neki, tehát nem kellett, hogy a gyomra le-föl járjon izgalmaiban, miközben vele beszél. Így legalább közelebb kerülhet a tündérekhez.

–Mik azok a lapok nálad? – kérdezte a glaulát.

Ixis igen megörült neki, hogy a herceg megszólította, s talán túlságosan is készséges volt a társalgásra. Medom agyán egy pillanatra átsuhant a gondolat, hogy ez talán mégsem volt olyan jó ötlet, de már nem visszakozhatott.

–Rajzokat készítettem azokról a madarakról, amiket Leanornál láttunk. Megmutassam őket?

–Iiigen. – válaszolt zavartan a herceg, miközben többször is a háta mögé pillantott. Ixis átadta neki a papírokat, ami nem is volt olyan könnyű feladat, hiszen az állatok igen imbolyogtak alattuk. Medom a bal kezébe vette a lapokat, miközben a jobbal a gyeplőt fogta. A képek valóban nagyon szépek voltak. Olyan gyönyörűen és élénk színekkel volt minden madár lerajzolva, hogy a herceg is egyből rájuk ismert. Hogy időt és teret nyerjen, előreszólt Sahmatnak, hogy nézze meg ő is a képeket.

–Ezt hol tanultad? – kérdezte Sahmat. – Úgy festessz, mint egy nagy művész

–Sehol. De ezek csak rajzok és nem festmények – vont a vállát a glaula. – Kiskorom óta rengeteget rajzolok. Mindent lerajzoltam, amit láttam és ami tetszett.

–Ezek csodálatosak. – összegezte a véleményét Sahmat. – Van aki ebből a tudományából él meg, s nem is rajzol ilyen jól, mint te.

Miközben Sahmat Ixissel beszélt, Medom kissé lemaradt tőlük, s ártatlan képpel fordult a két tündérlány felé: - Láttátok már Ixis rajzait?

XVIII. fejezet
BÚCSÚZÁS

Végre egy békés reggelre ébredtek az Akadémia tanulói. Schman halk csengőszóval invitálta a társaságot az ebédlőbe, ahol nem csak Smilard, Tobria, Goldinger, Smilard és a kastély személyzete gyűlt össze, hanem maga Phopal király és Horane királynő is megjelent. A gyerekek meglepődve torpantak meg az ajtóban, mert nem voltak ilyen felhajtáshoz szokva. Egyedül Medom lépett be gátlástalanul, s utána a többiek is sorban beléptek, fejet hajtva az uralkodó előtt. Ezt a gesztust még Gliarang is megtette, de csupán az illendőség és nem a tisztelet kedvéért.

Phopal leült, s kezének intésével jelezte, hogy a többiek is leülhetnek.

–Látom csodálkoztok, hogy itt vagyok. – mondta a király. – Több dolog ügyében is jöttem, de elsősorban a köszönetemet szeretném kifejezni. - Kezével intett egyet, s a konyhából Firibusz trükkmester lépett elő. – Kitüntetek benneteket a bátorság érdemrendjével, melyet most trükkmesterünk ad át mindannyiótoknak. – Az öreg férfi ünnepélyes léptekkel, de morcos ábrázattal ment körbe, s adta át a gyerekeknek a trinitből készült, arany bevonatú medált, mely az egyik legnagyobb királyi elismerés jele volt Paldinban. A király folytatta:

–Ezzel a kis gesztussal szeretném kifejezni a hálámat, hogy megszabadítottatok a belső ellenségtől. A Morgit nevű varázslót jól őrzött trinitcellában tartjuk fogva, s hamarosan rendelkezünk a sorsa felől. Valószínűleg átadjuk egy Mágusnak. – Firibusz, aki eddigre már visszaért a király mellé, a Mágus szóra összevonta a szemöldökét, s egy pillanatra megvető kifejezés ült az arcára. Phopal derűje azonban egy percre sem csökkent.

–A Fekete Ligát nektek köszönhetően sikerült szinte teljesen felszámolnunk. A banda tagjai börtönbe kerültek, s akiket még nem fogtunk el, azokat is keressük már, mert a társaik vallottak. Külön nagy öröm a számomra a két tündérlány megmentése és Smilard glaul megmenekülése a fogságból. Tiaram és Gliarang reggeli után velem jönnek a palotába, ahonnan fegyveres kíséret viszi majd őket vissza a hazájukba. – Medom és Smilard csalódottan néztek

egymásra. – Az akadémia működését pedig a továbbiakban még jobban támogatom, amennyiben Sníger erre igényt tart.

A londa erre felállt és meghajolt:

–Köszönöm! Engedelmeddel Phopal király, az egy hónap leteltével is a Kalandor Akadémiában maradok, s kérem, légy segítségünkre, hogy felkutathassuk Csi-Pan családját, s annak a rejtélyét, hogy mi történik a Nyugati pusztaságban.

–Ami tőlem telik, azt megteszem. – válaszolta a király. – Most pedig lássunk neki az ünnepi reggelinek, amit új szakácsunkkal szintén a ti tiszteletetekre készítettem.

Az ajtón Helia néni tolt be egy tálalókocsit, ami dúsan meg volt rakva ennivalóval. A sülteken kívül most mártásokat, befőtteket, lekvárt és süteményeket is felszolgáltak a gyerekek nagy örömeire. A Horane mellett ülő Tobria megjegyezte a mohó szemek láttán:

–Csak vigyázzatok, hogy ne hasmenéssel végződjön a dolog!

A kastélyból távozó szekeret a búcsúzó gyerekek integetése követte. Phopal király és felesége együtt utazott a két tündérlánnyal. Medomnak sikerült elkapnia Tiaram szomorkás szemeit, aki egészen megbarátkozott velük ez alatt a rövid idő alatt, Smilard pedig keserűen jegyezte meg:

–Talán jobb is így. Még mielőtt még túlságosan megkedveltem volna... pedig milyen utálatos egy lány.

–Én sajnálom. – mondta a herceg. – Egyszer elmegyek Hadd Lamúrba és talán meg is keresem. - A hercegnek még most is ott visszhangoztak fülében apja szavai: *Büszke vagyok rád, fiam*. Ez most nagy örömmel töltötte el. Megfogadta magában, hogy ő is jó király lesz.

A távozó szekeret egy fiú követte szemmel a fák közül. Kezében egy félig rohadt almát tartott, s mikor a szekér a közelébe ért; célzott és lőtt: Pont fejbe találta a kocsihajtót. Aztán kezét a szája elé tartva kuncogott. A kocsis kiáltott egy nagyot, de a királyra való tekintettel nem káromkodott Firibusz trükkmester rhabdodonja hátán gyanakodva nézett a fák közé, de nem szólt semmit, csak megcsóválta a fejét.

Sníger büszkén nézett végig tanítványain, akik immár egy csapat voltak. Ixis, Muland, Csi-Pan, Darger, An Vapet, Sahmat, Smilard és Medom. Mennyire más mindegyik, és most már egy csapat. Vajon milyen kalandokat tartogat számukra a jövő? Ez talán nem is érdekes. Eszébe jutottak bölcs tanítójának a szavai: *Fiam! Ha boldog akarsz lenni, a mában élj! Ne hánytorgasd a múltat és ne firtasd a jövőt! Elég a mának a maga baja.*

Szereplők:

Sníger a Londa – Sníder Gergő
Darger, a manógyerek – Dargó Gergő
Csi-Pan, a barbár lány – Csicsák Panni
An Vapet, a brard – Vancsa Péter
Phopal király – Popov Alexandár
Horane királynő – Horgos Anett
Medom herceg – Meszéna Domokos
Ixis glaula – Heiszler Írisz
Smilard glaul – Schmidt László
Sahmat – Kiss Máté
Mulan – Mucsi Laura
Tobria – Tóth Borbála
Nerich kapitány – Nemes Richárd
Csakris – Csáky Kristóf
Leonor – Lovász Orsolya
Gliarang – Römer Glória
Tiaram – Mátrai Annamária
Schman, az inas – Schauermann Tamás
Mákos bácsi – Helstáb Ákos
Vinc apó – Molnár Vince
Barc prancsnok – Barcza Péter

TARTALOMJEGYZÉK

I. fejezet: A Fekete Holló és a falu réme	4
II. fejezet: Fekete liga	16
III. fejezet: Medom	26
IV. fejezet: Morgit	43
V. fejezet: Akadémia	54
VI. fejezet: Csakris	66
VII. fejezet: A második nap	93
VIII. fejezet: A harmadik nap	111
IX. fejezet: Támadás	129
X. fejezet: A vásár	139
XI. fejezet: Bizonytalanság	149
XII. fejezet: Felkészülés	155
XIII. fejezet: Felismerés	162
XIV. fejezet: Leanor	168
XV. fejezet: A szakadék	176
XVI. fejezet: Csapdák	183
XVII. fejezet: Csi-Pan	188
XVIII. Fejezet: Búcsúzás	201
Szereplők:	203